

Madame Guyon

Jan Johnson

Lampadarul de Aur

Titlul original: **Madame Guyon**

Jan Johnson

Bethany House Publishers

Minneapolis, Minnesota 55438

Copyright © 1998

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOHNSON, JAN

Madame Guyon / Jan Johnson ; trad.: Liliana Tomuleț ; ed.:
Mărioara Szabó. - Oradea : Lampadarul de Aur, 2004.

ISBN 973-8090-26-1

I. Tomuleț Liliana (trad.)

II. Mărioara Szabó (ed.)

821.111-94=135.1

Cuprins

Introducere	5
1. Un copil „plin de viață”	9
2. Decizii luate de alții în locul meu	15
3. „Caută-L pe Dumnezeu în inima ta și îl vei găsi”	22
4. Împotrivire și disperare	28
5. Alipirea de Dumnezeu în mijlocul necazurilor	34
6. Întristare și întuneric	39
7. Redeschiderea față de Dumnezeu	46
8. Plecarea în misiune	53
9. Începe prigoana	58
10. Miracole în mijlocul tulburării	66
11. Călăuzind suflete	73
12. Nici un loc unde să-mi plec capul	80
13. Pace în fața răzbnării	87
14. În mâinile lui Dumnezeu	93
Epilog	99

Copertă: Adrian Mhocaș.

Consilier editorial Emerich Hubert.

Copyright © Lampadarul de Aur 2004.

Introducere

Ați citit vreodată o carte care să vă impresioneze, ca mai apoi să vă întrebați: *Cum a putut dobândi autorul aceasta o asemenea cunoaștere profundă despre Dumnezeu? Ce a făcut această persoană, ce s-a întâmplat cu ea de a ajuns să experimenteze viața cu Dumnezeu în acest mod?* Aceasta am simțit și eu când am citit pentru prima dată „*Experimentarea profunzimilor lui Isus Cristos*” de Madame Jeanne Guyon. Din fericire pentru noi, ea ne-a lăsat o autobiografie care înfățișează modul în care a ajuns să cunoască aceste lucruri.

Aceasta este povestea unei femei frumoase, inteligente și bogate, Jeanne-Marie Bouvier de la Mothe Guyon. Deși iubită foarte mult de tatăl ei, un om religios și foarte respectat, ea a avut parte de multă respingere în timpul copilăriei și de nouă ori în zece ani a fost nevoită să-și schimbe locul pe care ea îl numea casă. O căsătorie încheiată de timpuriu a adăugat și mai multă respingere, mai ales din partea soțului și a soacrei sale. A rămas văduvă la vârsta de douăzeci și șapte de ani, cu trei copii, după ce născuse cinci.

A suferit persecuții și a îndurat detenții pe tot parcursul vieții sale, în principal din cauza credinței ei că toți creștinii pot avea o bogată viață interioară de rugăciune. S-a luptat să găsească o relație cu Dumnezeu și, când a aflat-o, a împărțit-o și altora, într-o epocă în care biserica puneă un mare accent pe rațiune și pe politică. Când o organizație religioasă i-a cerut banii și marea avere pe care le deținea, a renunțat la ele cu dragă inimă. Obișnuia să împartă cu generozitate bani și daruri săracilor și celor oprimați și să aducă în rugăciune sufletele înaintea lui Dumnezeu. Totuși, nici una din aceste activități nu a cruțat-o de persecuții.

Madame Guyon a avut ceva în comun cu John Bunyan și cu apostolul Pavel, în sensul că și-a scris lucrarea într-o celulă izolată de închisoare. Ea nu a scris cu scopul de a-și face cunoscute suferințele și triumfurile, ci pentru că i s-a poruncit să o facă. De fapt, chiar i s-a spus să „nu omită nimic din relatere”, iar regulile bisericii de atunci o forțau să asculte de această poruncă. Aflându-se sub presiune, ea și-a descris „crucele” și extazurile cu o obiectivitate uimitoare. Ne-am fi așteptat din partea ei să

față de ei. Având o constituție fragilă, Madame Guyon a fost adesea bolnavă, dar a reușit să se descurce destul de bine în orice fel de împrejurări. Poate vă gândiți că fuga ar fi reprezentat o soluție pentru ea, dar societatea acelei vremi nu era atât de mobilă ca cea din zilele noastre. Dacă oamenii, și în special femeile, se aflau în situații imposibile, nu puteau să-și ia, pur și simplu, lumea în cap și să plece. Transportul era dificil, iar străinii se aflau în pericolul de a fi jefuiți.

Când am început munca de editare a acestei autobiografii, m-am gândit că femeia pe care am admirat-o atât de mult timp a fost destul de ciudată. Dar, pe măsură ce citeam, am descoperit că ceea ce o făcea atât de diferită era faptul că ea credea cu adevărat că *toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care-L iubesc pe Dumnezeu*, și acționa în consecință. Credea cu sinceritate că Dumnezeu deține controlul asupra situațiilor bizare – o căsătorie imposibilă, o călătorie primejdioasă, o rudă lacomă, o birocrație rigidă. Nu putem spune că nu s-a ridicat pentru drepturile ei, ci mai degrabă că a decis să nu intervină în ceea ce ea considera a fi mâna lui Dumnezeu la lucru. Astfel, pe măsură ce editam cartea, am observat că încep să mă schimb. Mi-a fost mai ușor să accept ceea ce nu-mi plăcea în viață și am fost mai dispusă să aștept și să văd cum intervine Dumnezeu. Am experimentat mai mult din ceea ce înseamnă a renunța.

Vă recomand această carte pentru formarea spirituală a sufletului vostru. Și dacă acum treceți printr-o situație imposibilă, fie ca Dumnezeu să folosească această carte pentru a vă face să observați mâna Lui, chiar și în lucrurile cele mai mici, transformând întotdeauna răul în bine.

Această carte îmbogățește marea literatură a unor autori precum Ioan al Crucii și Fratele Laurențiu. „*The Practice of the Presence of God*” (Practicarea prezenței lui Dumnezeu) de Fratele Laurențiu a fost publicată la câțiva ani după cartea „*Experiencing the Depths of Jesus Christ*” (Experimentarea profunzimilor lui Isus Cristos) de Madame Guyon și cu câțiva ani înainte ca ea să ajungă în închisoare pentru a doua oară. Ambii autori subliniază importanța comunității constante cu Dumnezeu și necesitatea lepădării de sine. Această temă a împlinit o nevoie în vremurile acelea și cred că o face și în timpurile noastre.

nu insiste prea mult nici asupra suferințelor, nici asupra miracolele uluitoare pe care Dumnezeu le-a făcut prin ea. Dar ea le-a relatat cu sinceritate, în supunere față de o autoritate pe care o respecta, în ciuda persecuțiilor la care era supusă de către ea.

Pe măsură ce veți citi această carte, așteptați-vă să intrați într-o lume diferită. Ludovic al XIV-lea era pe atunci (secolul al XVII-lea) rege al Franței; viața la curtea regală era depravată, însă nu lipsită de pretenții de a fi foarte religioasă. Întreaga Europă trecea printr-un proces de refacere în urma Războiului de treizeci de ani, care a produs atâta dezamăgire față de instituțiile religioase. Pe lângă aceasta, Renașterea deschidea calea de raționalismului științific. Aceste două forțe – nemulțumirea față de religie și atracția față de raționalism – au constrâns biserica să ia în considerare gândirea științifică. Urmarea a fost că raționamentele minții au înlocuit religia inimii. Oamenii ca Madame Guyon, care căutau să-L experimenteze pe Dumnezeu în rugăciune, erau priviți ca „rămași în urmă” – și chiar ca o amenințare pentru viitorul bisericii. Dacă biserica se destabiliza, această situație ar fi putut conduce la instabilitate politică. Iar dacă se întâmpla acest lucru, membri ambițioși ai nobilimii și-ar fi pierdut averea. Această sesizată evoluție a lucrurilor a făcut ca Doamna Guyon să aibă mulți dușmani.

Viața spirituală interioară a lui Madame Guyon nu a fost singurul motiv care a dus la persecuția ei. Deși era bogată, a fost gata să renunțe la bogăție, în ciuda văduviei ei. În lăcomia lor, membrii familiei regale, nobilimea și clerul bisericesc au considerat acest lucru ca fiind un privilegiu de a-i acapara averea. Ea a fost de acord cu asta și ar fi putut fi liberă, dar nu a vrut să-i lase să compromită integritatea fiicei ei.

Poate vă gândiți: *De ce nu și-a apărât drepturile?* Adevărul este că o femeie din acea epocă avea puțină putere. Madame Guyon trăia în supunere față de conducerea bisericească și era foarte devotată bisericii, conducătorilor ei, precum și țării ei, Franța. Ea se supunea unui „mentor spiritual”, adeseori considerând cuvintele acestuia drept vocea lui Dumnezeu. Însă ea și-a exprimat opinia împotriva autorităților bisericești care credeau că rugăciunile făcute în public nu puteau fi înălțate decât de oficialitățile bisericii. A consiliat atât cerșetorii, cât și înalte fețe bisericești.

De asemenea, trebuie să avem în vedere faptul că Guyon a trăit într-o eră caracterizată printr-un sistem rigid de clase. Deși noi ne putem întreba de ce această femeie de vișă nobilă avea nevoie de servitori și servitoare – chiar și în închisoare –, trebuie să știm că în acea vreme acesta era dreptul ei legal. Comparativ cu alți oameni de atunci, care făceau parte din aceeași clasă, ea a arătat o grijă deosebită față de servitorii ei și a fost foarte deschisă

Un copil „plin de viață“

Fac ceea ce mi s-a cerut – scriu această autobiografie –, deși strădaniile sunt dureroase, deoarece nu pot să studiez sau să cuget cu ușurință în aceste zile. Doresc, totuși, să zugrăvesc în culori adevărate bunătața lui Dumnezeu față de mine. Am mai întocmit o relatare despre mine, mai timpurie, în care m-am referit mai mult la greșelile mele și mai puțin la bunătața lui Dumnezeu. Mi s-a poruncit să o ard și să scriu alta. În aceasta de acum nu am voie să omit nimic din ceea ce am experimentat – nici chiar lucrurile ieșite din comun, greu de crezut. Mi s-a interzis să-mi enumăr păcatele, așa că, în loc de asta, voi vesti bunătața Domnului Dumnezeuului nostru și voi preamări îndurărilor Lui.

Această istorisire ilustrează modul în care devotamentul față de Dumnezeu izvorăște din durere și epuizare. Când Dumnezeu își zidește templul Său sfânt în interiorul nostru, ne dăruimă mai întâi eul înfumurat. Apoi, pe ruinele sale, formează o nouă structură.

Taina lui Dumnezeu și secretele atitudinii Sale sunt ascunse dinaintea celor înțelepți în ochii lumii, care se cred ajutoare ale Lui. Ei susțin că, prin înțelepciune și iscusință, pot pătrunde înălțimea și adâncimea, lungimea și lărgimea lui Dumnezeu, dar sunt învăluți în propriile lor lucrări. Înțelepciunea care vine de la Dumnezeu se află numai în faptul de a muri față de toate lucrurile și de a fi cu adevărat pierdut față de ele, ca să ne putem îndrepta spre Dumnezeu și să existăm numai în El.

Eu, Jeanne-Marie Bouvier de la Mothe, m-am născut pe data de 18 aprilie, 1648, în orașul Montargis. Când mama era însărcinată cu mine de opt luni, a trecut printr-o sperietură și a intrat prea devreme în chinurile nașterii. De obicei, copiii născuți înainte de vreme nu supraviețuiesc, de aceea s-a crezut că voi muri. Când însă s-a părut că voi trăi, au trimis după un preot ca să mă boteze. Dar acțiunea a fost oprită, deoarece începusem din nou să dau semne că eram pe moarte. Sănătatea mi-a fost întotdeauna șubredă, din cauza acestor necazuri îndurate la o vârstă fragedă.

Un copil la mănăstire

Până la vârsta de doi ani și jumătate am continuat să fiu destul de bolnăvicioasă. Atunci părinții m-au trimis pentru câteva luni la o mănăstire. Când m-am reîntors de acolo, mama nu s-a prea ocupat de educația mea. M-a lăsat să fiu îngrijită mai mult de servitori, pentru că nu avea o preferință deosebită pentru fete. Dumnezeu însă a fost Apărătorul meu, pentru că, deși eram bolnăvicioasă, manifestam în același timp o vioiciune deosebită. Am avut parte de tot felul de accidente, precum acela când am căzut într-o groapă adâncă în care ne țineam lemnele de foc, dar întotdeauna am scăpat nevătămată.

Când am avut aproximativ patru ani, un prieten de-al tatălui meu, domnul de la Mothe, un om religios, l-a îndemnat să mă trimită la o mănăstire ca să locuiesc acolo cu sora mea din partea tatălui. Aceasta era încântată de dragălaşenia și zburdălnicia mea și astfel am devenit însoțitoarea ei permanentă. Mereu dădeam de belele, dar mă comportam bine atunci când nu era nimeni care să mă abată pe cărări greșite. Îmi plăcea să ascult când se vorbea despre Dumnezeu, să merg la biserică și mai ales să mă îmbrac cu veșminte religioase.

Într-o zi, ca să-mi mai domolească vioiciunea, mi-au vorbit despre chinurile iadului. Rezultatul a fost că în noaptea următoare am visat despre iad și nu am uitat niciodată asta. Am văzut un înuumeric îngrozitor unde sufletele pedepsite îmi arătau locul printre ele. Am plâns amar și am strigat către Dumnezeu să mă ajute să-mi îndrept purtarea.

O, Doamne, Tu ai luat aminte la strigătul meu și ai turnat în mine tărie și curaj ca să Te slujesc încă din copilărie.

După acest vis, am vrut să merg singură la spovedanie. Dar, pentru că eram prea mică, a trebuit să fiu însoțită la preot de starea care se ocupa de fete, care a și rămas de față pe toată perioada spovedaniei. Ea a fost uimită să audă că aveam tot felul de îndoieli, dar preotul a râs și m-a întrebat de ce anume mă îndoiesc. I-am mărturisit că nu eram sigură de existența iadului și credeam că întreaga poveste fusese inventată de starea mea, cu gândul de a mă face să mă comport cum trebuie. Însă, după ce am avut visul acela, am început să cred!

Martiriu eşuat

După măturisire, inima mea a fost însuflețită și m-am hotărât să devin martiră pentru Dumnezeu. Fetele care trăiau alături de mine la mănăstire s-au amuzat încercând să vadă până unde mă va duce râvna mea pentru Dumnezeu. Ele s-au oferit chiar să mă pregătească pentru martiriu în vreme ce eu, atât de încântată de noua mea pasiune religioasă, le-am cerut să măucidă pentru a putea intra în prezența sacră a lui Dumnezeu.

Astfel, am îngenuchiat pe o bucată de pânză, întinsă special în acest scop (pânza urma să absoarbă sângele), dar când am văzut o sabie uriașă ridicată deasupra capului meu, am început să strig: „Oprți-vă! Nu este bine să mor înainte de a-i cere voie tatălui meu“. Fetele m-au certat, acuzându-mă că am spus asta pentru a scăpa de sabie. M-am întristat că îmi ratasem șansa de a fi martiră. Ceva din interior mă condamna că nu am ales raiul, când aș fi putut-o face atât de ușor.

Pentru că mă îmbolnăveam des, am cerut să fiu trimisă acasă. Acolo treceau zile întregi fără a-mi vedea mama – aceasta își concentra întreaga atenție asupra fratelui meu. M-am simțit atât de rănită, încât am început să o evit. Era adevărat că fratele meu era mai plăcut decât mine, însă ea era atât de atașată de el, încât era oarbă la calitățile mele și nu îmi observa decât defectele.

Tata, din contră, mă iubea foarte mult și dorea să fiu educată. Astfel, înainte de a împlini vârsta de șapte ani, m-a trimis din nou la mănăstire. Cele două surori ale mele – una care era fiica tatălui și cealaltă, a mamei – locuiau acolo. Tata m-a lăsat în grija fiicei lui, deoarece ea era devotată lui Dumnezeu și potrivită să-mi fie învățătoare. Aceasta a fost o manifestare deosebită a providenței lui Dumnezeu, căci sora mea mi-a arătat multă dragoste, ceea ce a ajutat-o să-mi observe și însușirile plăcute.

Această soră bună s-a ocupat foarte mult de mine. A renunțat chiar și la timpul ei personal ca să stea cu mine. Dacă se întâmpla să răspund corect la întrebările ei (mai mult din întâmplare, decât din iscusință), se simțea răsplătită pentru munca ei. Sub îndrumarea ei, am reușit să-mi însușesc cunoștințele predate.

Tata trimitea adesea pe cineva să mă aducă acasă. Cu o asemenea ocazie, când aveam aproape opt ani, era acolo regina Angliei. Tatăl meu l-a îndemnat pe preotul acesteia să se amuze punându-mi întrebări dificile. Am dat răspunsuri atât de bune întrebărilor care mi-au fost adresate, încât preotul m-a dus la regină și i-a spus: „Majestății Voastre îi va plăcea de copilul acesta“. Și, într-adevăr, regina a fost atât de încântată de mine, încât m-a cerut de la tatăl meu, cu gândul de a-mi oferi educația femeilor de la curtea

seara. Mă interesau mai ales părțile ei istorice. Cu toate acestea, în casa aceea nu am fost niciodată fericită. Fetele mai mari mă tot necăjeau și primeam atât de puțină mâncare, încât ajunsesem să fiu sleită de puteri.

După aproximativ opt luni, tata m-a luat din nou acasă. De data aceasta, mama a început să-mi acorde mai multă atenție, deși a continuat să-l prefere pe fratele meu. Dacă eram bolnavă și îmi doream un lucru, fratele meu îl pretindea pentru el; atunci îl luau de la mine și i-l dădeau lui. El mă bătea și odată chiar m-a aruncat jos din trăsură, însă ei mai degrabă s-au amuzat pe seama comportamentului său. Acest lucru mi-a înăspriț firea și mi-a alungat dorința de a fi bună.

Îmi priveam fratele cu gelozie. Orice făcea el era apreciat, dar când era vorba de vreo vină, aceasta cădea întotdeauna pe mine. Sora mea vitregă câștiga favoarea mamei acordându-i fratelui o atenție deosebită, în timp ce pe mine mă persecuta. Am început din nou să mint și să am toane. Cu toate acestea, mă rugam lui Dumnezeu, îmi plăcea să-i aud pe alții vorbind despre El și aveam o plăcere deosebită să îi ajut pe cei săraci. Dar păcatul a ajuns să pună stăpânire pe mine. Mi-am închis căările inimii, astfel încât nu mai puteam auzi vocea ascunsă a lui Dumnezeu care mă chema la Sine.

O, Dumnezeu! Meu, harul Tău pare să se dubleze cu fiecare păcat al meu. Era ca și cum Tu atacai o cetate înconjurată de ziduri. Tu mi-ai înconjurat inima, dar eu am înălțat ziduri de apărare, adăugând cu fiecare zi noi răutăți care să Te împiedice să-ți îndepărtezi harul. Când se părea că ești pe cale de a-mi câștiga inima nerecunoscătoare, începeam un contraatac și ridicam baricade care să-ți stăvilească bunătatea și să oprească curgerea harului Tău. Nimeni nu m-ar fi putut cuceri în afară de Tine.

Și nu numai fratele meu mă necăjea. Fata care trebuia să aibă grijă de mine mă bătea în timp ce îmi aranja părul. Dacă tatăl meu ar fi aflat despre toate acestea, ar fi luat măsuri, dar nu-i spuneam nimic, pentru că mă temeam de el în aceeași măsură în care îl și iubeam. Îmi plăcea să citesc și mă închideam singură în fiecare zi ca să citesc fără întrerupere. Când mama se plângea de mine, tata îi răspundea întotdeauna astfel: „Sunt doispnezeze ore în zi; o să devină mai înțeleaptă“.

Domnișoara de la Mothe

Deoarece crescusem mai înaltă decât fetele de vârsta mea, am început să intru mai mult în grațiile mamei. Aceasta mă îmbrăca elegant, invita la noi oameni din înalta societate și mă lua cu ea în călătoriile pe care le

regală. Dar tata a refuzat-o. Fără îndoială că Dumnezeu a inspirat refuzul acesta, căci cum aș fi putut rezista ispitelor și distracțiilor vieții de la curte?

M-am întors la mânăstire la sora mea cea bună. Adesea, însă, m-am aflat în compania celorlalte fete de acolo și am deprins obiceiurile lor rele - minciună, toane, indiferență, zile întregi petrecute fără să mă gândesc la Dumnezeu. Atenția surorii mele a avut din nou o influență bună asupra mea. Îmi plăcea să aud despre Dumnezeu și să mă rog, să merg la biserică și mi s-a format o sensibilitate față de cei săraci.

La capătul grădinii mânăstirii se afla o capelă unde mergeam pentru rugăciune. Uneori îmi duceam acolo micul dejun, cu gândul de a-l oferi lui Cristos ca jertfă, și îl ascundeam în spatele statuii ce-L reprezenta pe El. Îndeplineam acest act pentru a mă smeri, deși dragostea de sine mă împiedica adesea să-l repet. Cei care curățau capela au descoperit lucrurile lăsate de mine în spatele statuii și au presupus că eu le puseseam acolo. Cred că Dumnezeu era încântat de devotamentul meu copilăros.

Necazuri cu surorile și cu fratele meu

Viața trăită la mânăstire, împreună cu sora mea, era ușoară. Ea mă învăța ori de câte ori mă simțeam bine, dar adesea eram cuprinsă subit de tot felul de boli neobișnuite. Seara mă simțeam bine, dar mă trezeam dimineața cu temperatură, umflături și tot felul de semne albastrii pe mine. La vârsta de nouă ani am avut o hemoragie atât de mare, încât au crezut cu toții că voi muri.

Între timp, cealaltă soră a mea (din partea mamei) a devenit geloasă și a spus că era răndul ei să-mi poarte de grijă. Pentru că ea nu era o învățătoare la fel de înzestrată ca și sora din partea tatălui, nici receptivitatea mea nu a mai fost la fel de bună. De asemenea, ea a observat că o iubeam mai mult pe sora mea din partea tatălui și, prin umare, nu mi-a mai dat voie să vorbesc cu ea. Când se întâmpla să aflu că nu i-am respectat interdicția, porunceam să fiu bicioasă sau mă bătea chiar ea. Nemaiputând să mă împotrivesc ei, am încetat să-mi mai vizitez sora din partea tatălui, deși aceasta a continuat să-mi arate bunătate, în special în zilele când eram bolnavă. A înțeles frica pe care o aveam că voi fi pedepsită în cazul în care o căutam.

Când tata a aflat toate aceste lucruri, m-a dus acasă. Pe atunci aveam aproape zece ani. După o scurtă perioadă, o altă prietenă a tatălui meu, care era stareță, a stăruit de el ca să mă ducă la mânăstirea ei. Zis și făcut.

Pe când eram acolo m-am îmbolnăvit de varicelă și am stat trei săptămâni în pat. Femeile din mânăstire mă evitau cu desăvârșire, deoarece se temeau că sufeream de vărsat de vânt. Aproape nimeni nu era în preajma mea; atunci am descoperit o Biblie pe care o citeam de dimineața până

facea în străinătate. Era mândră de frumusețea cu care mă înzestrase Dumnezeu. Eu am transformat frumusețea într-o sursă de mândrie. Au venit la mine mai mulți pețitori, dar tatăl meu nu i-a luat în seamă, pentru că eu nu aveam nici doisprezece ani.

Când a văzut tata cât de mult crescusem în înălțime, m-a dus la mănăstire pentru a-mi lua prima împărtășanie de Paște. Sora mea iubită m-a pregătit în vederea îndeplinirii acestui act de devoțiune. Acum mă gândeam serios să mă dăruiesc lui Dumnezeu – să devin călugăriță. Simțeam adesea că între bunele mele intenții și obiceiurile rele pe care încă le mai aveam se dădea un adevărat război. Astfel, am făcut penitențe. Când a sosit Paștele, am primit împărtășania cu bucurie și devoțiune.

Apoi sora mea din partea mamei a cerut să mă alătur clasei ei. Obiceiurile ei, atât de diferite de cele ale surorii mele din partea tatălui, m-au făcut să dau înapoi din devotamentul inițial pe care-l manifestasem față de Dumnezeu. Nu mai simțeam acea nouă și plăcută ardoare care îmi cuprinsese inima la prima împărtășanie. Vai, greșelile și căderile mele din trecut au început în curând să se repete și să mă îndepărteze de religie!

Un lucru care m-a ajutat în această perioadă a fost vizita pe care ne-a făcut-o un nepot din partea tatălui în drumul său spre o misiune din Cochinchina [acum Vietnam]. Acesta a trecut pe la noi în timp ce eu mă aflam la plimbare cu însoțitoarele mele. Când m-am întors, el plecase. Am fost atât de impresionată de consacrarea lui (după cum mi-a fost descrisă), încât am plâns tot restul zilei. Dimineața devreme, adânc mâhnită, m-am dus la preot și i-am spus: „Nu vreau să fiu singura persoană pierdută din familie. Ajutați-mă să ajung la mântuire.”

După aceea m-am schimbat atât de mult, încât cei din jur abia mă mai puteau recunoaște. Încercam să nu mai fac greșeli, iar când îmi descopeream cele mai mici cusururi, Dumnezeu mă ajuta să le biruiesc. Imediat ce supăram pe cineva, inclusiv pe servitori, îmi ceream iertare.

Acest lucru îmi subjugă mânia și mândria. Am împărțit tot ce aveam săracilor. Mergeam pe la casele lor și le dăruiam haine scumpe. Îi învățam catehismul; când părinții mei luau masa în oraș, îi invitam pe cei săraci să mănânce cu mine și-i serveam cu mare respect.

Am citit lucrări religioase valoroase, din care am aflat despre rugăciunea interioară. I-am cerut preotului să mă învețe acest fel de rugăciune, dar n-a făcut-o. Atunci am încercat să-mi întocmesc propriile metode, care însă nu m-au condus nicăieri, pentru că nu îmi știam folosi imaginația. Astfel, am tras concluzia că rugăciunea era un lucru era prea dificil, fapt care m-a tulburat vreme îndelungată. I-am cerut cu sinceritate lui Dumnezeu să-mi ofere darul rugăciunii, și l-am mai cerut de multe ori de atunci.

Decizii luate de alții în locul meu

De acum știam că îmi doream să devin călugăriță. Mă furișam adesea din casa tatălui meu și le imploram pe călugărițele comunității din apropiere să mă primească în mănăstirea lor. Deși nu aveam nimic împotriva, m-au refuzat din teamă față de tata, a cărui afecciune față de mine era bine cunoscută.

La aceeași mănăstire se afla și o nepoată a tatălui meu, căreia îi datorez mult. Ea i-a spus tatălui meu cât de mult îmi doream să merg la mănăstire și el a plâns. [Familiiile din vremea aceea obișnuiau adesea să își ofere primul născut bisericii. Părinții ei făcuseră deja acest lucru cu cele două surori ale ei mai mari]. Am insistat pe lângă mama în acest sens, când s-a întâmplat ca tata să fie plecat peste hotare, dar ea nu și-a dat consimțământul din teama de a nu-l întrista pe tata.

În mănăstire?

Verișoara mea s-a îngrijit de mine cu dragoste și bunătațe. Acest lucru a provocat gelozia mamei, care se temea că o voi iubi pe verișoara mea mai mult decât pe ea. Astfel, mama, care se ținuse departe de mine în anii copilăriei și mă lăsase în seama servitorilor, dorea acum să fiu cu ea tot timpul. Când verișoara mea s-a îmbolnăvit, mama a trimis-o acasă, fapt care a fost o lovitură puternică atât pentru inima mea, cât și pentru lucrarea lui Dumnezeu în mine.

Cu toate acestea, mama era cu adevărat o femeie virtuoasă și darnică. Ea împărțea altora nu doar surplusul din casă, ci chiar și lucrurile de strictă necesitate. Dăruia săracilor unelte pentru muncă, iar negustorilor nevoiași, obiecte de care aveau nevoie în prăvăliile lor. Deși avea o familie numeroasă de întreținut, erau cazuri când se lipsea până și de ultimul bănuț.

Aproximativ în aceeași perioadă am observat că Dumnezeu mi-a dat harul de a ierta nedreptățile, lucru care l-a surprins pe preotul meu. Câteva doamne tinere mă defăimaseră, însă eu le-am vorbit de bine. Pe toată perioada în care am practicat rugăciunea interioară, am continuat să-mi păstrez modul acesta de gândire.

Abatere de la rugăciunea interioară

Când am mers la țară în vacanță, tatăl meu a luat cu noi un tânăr care era realizat în multe privințe. El a vrut să mă ia în căsătorie, dar tata l-a refuzat pe motiv că ne era rudă apropiată. Acest tânăr obișnuia să se roage refuzat pe motiv că ne era rudă apropiată. Acest tânăr obișnuia să se roage zilnic, iar mie îmi făcea plăcere să-mi spun rugăciunile împreună cu el, astfel că am încetat să mai practic rugăciunea interioară.

Nu am văzut că aceasta era o strategie a dușmanului de a mă îndepărta de Dumnezeu și de a mă face să mă încurc mai mult în mrejele sale. Duhul mi s-a ofilit treptat, nemaifiind hrănit de rugăciune, și eu m-am răcit față de Dumnezeu. Toate greșelile din trecut s-au trezit din nou și au fost înconunate de o mare înfumurare. Iubirea pe care o aveam față de Dumnezeu, însămi a înăbușit puțina dragoste pe care o mai simțeam față de Dumnezeu.

O, Dumnezeul meu, dacă oamenii ar înțelege ce mare valoare are pentru suflet comuniunea cu Tine, fiecare și-ar da silința în această privință. Copiii li se spune să caute raiul și să evite iadul, totuși nu li se arată calea cea mai scurtă și cea mai ușoară de a ajunge acolo - rugăciunea interioară.

Când am încetat să practic rugăciunea interioară, de fapt am părăsit izvorul de apă vie. Eram ca o vie expusă hoților, al cărei gard fusese rupt, astfel că oricine putea să o pusitască. Am început să caut în prietenia omenească ceea ce aflasem în Dumnezeu, iar El m-a lăsat de capul meu, pentru că eu am fost cea care îl părăsisem mai întâi.

Îngâmfarea și stricăciunea mi-au invadat inima. Stăteam în permanență în fața oglinzii și îmi plăcea să mă privesc atât de mult, încât credeam că și alții ar trebui să facă la fel. Mă vedeam frumoasă în proprii mei ochi, căci nu eram în stare să văd cât de pângărit era sufletul meu. Am devenit mai încăpățânată decât înainte și adesea mințeam. Părearea bună pe care o aveam despre mine mă făcea să găsesc greșeli în alții. În mine vedeam doar calități, iar în alții numai defecte. Mi ascundeam greșelile de mine însămi și cele câteva pe care le observam îmi păreau foarte neînsemnate în comparație cu ale altora. Ba încă le consideram chiar pozitive. Citeam foarte multe romane de dragoste, petrecându-mi zile și nopți întregi în modul acesta. Uneori, zorile mă găseau citind și renunșam la somn, deoarece doream să ajung la finalul cărții pentru a-mi satisface apriga dorință care mă mistuia.

În toată această perioadă Dumnezeu nu a încetat să bată la ușa inimii mele. Când mi-am dat seama cât de mult mă schimbasem față de ceea ce eram când mă bucuram de prezența Lui sacră, am vărsat multe lacrimi.

Acestate au rămas, însă, fără rod, deoarece nu puteam ieși singură din aceea stare nenorocită. Tânjeam după o mână puternică, iubitoare care să mă salveze. Am încercat să mă smulg singură din mocirlă, doar pentru a constata că mă afundam și mai rău, iar fiecare încercare nereușită mă făcea să mă simt și mai lipsită de putere și mai zbuciumată.

Deoarece ajunsesem la vârsta măritășului, tata a mutat întreaga familie la Paris. Părinții mei au făcut totul pentru a mă prezenta ca pe o posibilă partidă avantajoasă de căsătorie, ceea ce mi-a sporit și mai mult vanitatea. Îmi etalam frumusețea ori de câte ori mi se oferea ocazia. Doream să fiu iubită de toată lumea, deși eu nu iubeam pe nimeni în afara propriei mele persoane. Mi s-au făcut câteva oferte bune de căsătorie, dar Dumnezeu nu a îngăduit ca ele să aibă vreo finalitate.

Domnul Jacques Guyon, un om foarte bogat, mi-a cerut mâna ani de-a rândul, dar tata l-a refuzat mereu. Totuși, când a ajuns să se teamă din ce în ce mai mult să s-ar putea să fug cu domnul Guyon, din cauza bogățiilor lui, tata m-a promis acestuia. Mama și-a dat și ea acordul, deși au făcut acest lucru fără nici o tragere de inimă. Nu mi-au spus nimic despre toate acestea. Am semnat contractul de căsătorie fără să știu despre ce era vorba.

Mi-am văzut viitorul soț doar cu câteva zile înaintea căsătoriei. La nunta mea, toată lumea din sat s-a bucurat, în afară de mine. Eu eram atât de deprimată, încât nu puteam râde și nu m-am atins de mâncare. În plus, nu aveam nici cea mai vagă idee de ce mă simțeam așa. Atunci a început să mi se reverse din suflet dorința pe care o avusesem de a mă face călugăriță. Cei care au venit în ziua următoare să mă felicite au încercat să mă înveselească, dar eu plângeam cu amar și le răspundeam: „Am vrut să fiu călugăriță. De ce m-am măritat? Cum am putut avea o asemenea soartă?”

Un copil în propria-i casă

Eram doar de cincisprezece ani când m-am căsătorit, iar soțul meu avea treizeci și șapte de ani. Prima impresie pe care am avut-o, imediat după ce m-am mutat în casa lui, a fost că pentru mine aceasta va fi o casă de jale. Familia lui trăia diferit de a mea. În casa tatălui meu trăisem într-o mare eleganță, în timp ce mama domnului Guyon, care era văduvă de mai multă vreme, considera că era foarte important să economisim banii. În familia mea se vorbea într-un mod manierat și curtenitor, dar când am început să vorbesc astfel în familia soțului meu, s-au plâns că încercam să-i învâj cum să vorbească. Dacă acasă aveam nedumeriri, tata mă încuraja să vorbesc deschis despre ele. În noua mea casă însă, dacă puneam întrebări, mi se reproșa că încep să mă cert!

Aveam senzația că sunt muștrăită de dimineața până seara. Soacra era împotriva mea și mă obliga să îndeplinesc sarcini umilitoare. Îmi observa toate greșelile, dar nu recunoștea nici una dintre ale ei. Mi se punea mereu de-a curmezișul și îi inspira și fiului ei aceeași atitudine. Au acordat persoanelor care îmi erau inferioare o poziție superioară mie. Aceasta a rănit-o pe mama, care avea un înalt simț al onoarei. Când a auzit de la alții despre lucrul aceasta (eu nu i-am spus nimic), m-a dojenit, crezând că nu știam să țin la rangul meu și că eram lașă. N-am îndrăznit să-i dezvălui că eram pe punctul de a muri de durere și frustrare.

Antipatie față de cei din familia mea

Soțul meu și soacră-mea obișnuiau să-l vorbească de rău pe tata și pe celelalte rude ale mele. Lucru acesta îmi cădea mai greu decât atunci când vorbeau despre mine. Îmi apăram părinții, dar aceasta nu făcea decât să îi provoace și mai mult. Oricine se plângea de familia mea se bucura imediat de trecere în noua mea casă, în timp ce alții, care îmi arătau prietenie, nu erau deloc bineveniți. O rudă pe care o îndrăgeam a venit într-o zi să mă vizitez, dar ei au făcut-o să plece.

Îmi era din ce în ce mai greu să-mi vizitez părinții, deoarece, ori de câte ori mă întorceam de la ei, auzeam vorbe amare la adresa acestor vizite. Apoi mama a început să se plângă că nu o vizitam destul de des; spunea că nu o iubesc, că m-am înstrăinat de familie și că m-am atașat prea tare de soțul meu.

Un lucru care a făcut să-mi sporească și mai mult chinul a fost afirmația făcută de mama în prezența soacrei mele că eu i-am provocat supărări încă din copilărie. Au ajuns împreună la concluzia că eram posedată de un duh rău. Astfel, soțul meu nu mă lăsa nesupravegheată și mă obliga să stau toată ziua cu soacră-mea, care mă critica în fața altora, slăbindu-ți afecțiunea față de mine. În ciuda acestor lucruri, cei mai mulți observau că-mi înduram necazul cu răbdare, ceea ce i-a făcut să-și formeze o părere bună despre mine.

În puținele momente în care mi se permitea să stau singură, plângeam. Când erau mâinioși pe mine, îmi ceream scuze, chiar dacă nu-mi dădeam seama ce am greșit.

Prin critica ei constantă, soacra mea a găsit secretul de a-mi distruge vioiciunea, făcându-mă să par rățângă. Unele din cunoștințele mele mai vechi abia mă mai puteau recunoaște, iar cei care nu mă înfălțiseră până atunci întrebau: „Aceasta este persoana renumită pentru agerimea ei? Abia poate să scoată două vorbe”. Încă nu împlinisem șaisprezece ani, dar eram atât de intimidată, încât nu mergeam nicăieri fără soacra mea. În același timp, eram prea temătoare ca să vorbesc în prezența ei.

În această căsătorie am fost mai mult o sclavă decât o persoană liberă. În primul an al căsătoriei noastre, soțul meu a zăcut bolnav de gută de două ori, câte șase săptămâni de fiecare dată. Nu a ieșit din camera lui și nu s-a ridicat din pat. Deși am avut tot timpul grijă de el, a continuat să rămână rece față de mine. Am renunțat la mici plăceri pentru a sta cu soțul meu. Prietenii îmi spuneam că eram prea tânără ca să îngrijesc de un om care urma să devină invalid.

Când plecam de acasă, lacheii de pe trăsură primeau ordine să raporteze tot ce făceam. La masa de seara totdeauna se întâmpla ceva care să mă facă să izbucnesc în lacrimi. În general înduram totul cu răbdare, dar uneori lăsam să-mi scape câte o replică grăbită. Pentru că nu aveam nici o persoană de încredere, m-am hotărât să nu mă plâng nimănui de nimic.

Uneori soțul meu mă suporta în tăcere și atunci mă simțeam fericită, dar alteori îmi păream de nesuportat. Totuși, când cineva (în afară de soacră-mea) spunea ceva împotriva mea, izbucnea în accese de mânie, deoarece mă iubea foarte mult. Când am fost bolnavă, nu a putut fi consolată. Cred că dacă nu ar fi fost influența soacrei mele, am fi fost foarte fericiți împreună.

(Mă tem că nu e prea frumos din partea mea să destăinui aceste aspecte, dar mi s-a cerut să nu omit nici un detaliu și astfel vreau să mă conformez. Chiar dacă familia soțului m-a tratat în felul acesta, ei erau oameni de religioși și fără vicii. Mă iubea cu pasiune, dar era impulsiv și pripit, iar soacră-mea îl lua mereu peste picior cu privire la mine.

În plus, este important a privi toate acestea prin ochii lui Dumnezeu. El a îngăduit aceste lucruri ca să mă ajute. Eram atât de plină de mândrie, încât dacă acești oameni m-ar fi tratat mai bine, mândria mea ar fi crescut și poate nu m-aș fi întors la Dumnezeu, așa cum aceste multe cruci m-au forțat să o fac).

Tu ai rându-it aceste lucruri, o, Dumnezeuul meu, ca să mă ajuți să mor față de mândria mea. Eu nu aș fi putut să mi-o distrug singură, dar Tu ai realizat aceasta, prin providența Ta.

Servitoarea tiranică

Pentru a-mi întregi necazul, mi s-a dat o servitoare care mă urmărea ca o pedagogă. Adesea mă înjosea, iar când îmi ceream iertare, triumfa și-mi spunea: „Știam că am dreptate”.

Uneori fugea în stradă și se plângea cu glas tare de mine. Odată a exclamat: „Sunt atât de nefericită că am o stăpână așa de groaznică!” Oamenii s-au adunat în jurul ei și au întrebat-o ce am făcut. Neștiind ce să

zică, ea le-a răspuns că nu i-am vorbit deloc toată ziua. Ei au răs și au spus: „Nu ți-a făcut nici un rău”.

Într-o zi, pe când îmi slujea, a început să strige la mine și să mă tragă de haine. I-am spus: „Mie nu-mi cauzezi nici o durere, dar, pentru că nu mă tratezi corect, în calitate pe care o am de stăpână, ți superi, fără îndoială, pe Dumnezeu”. A luat-o la fugă ca o nebulă și i-a spus soțului meu că are de gând să plece. A mai adăugat că eram geloasă pe ea, pentru că avusese grijă de el când fusese bolnav.

Când a auzit aceste vorbe, soțul meu s-a mâniat, s-a năpustit asupra mea ca un leu și m-a amenințat cu cârja ridicată. Credeam că mă va doborî la pământ, așa că am așteptat în liniște lovitura, încredințându-mă în mâna lui Dumnezeu. Nu m-a lovit, dar a aruncat cârja spre mine și a strigat la mine de parcă aș fi fost o cerșetoare de pe stradă. Am tăcut și m-am recules în Dumnezeu.

Între timp, servitoarea a intrat în casă. În momentul în care a văzut-o, mânia a început iarăși să crească în el. M-am ghemuit aproape de Dumnezeu, gata să sufăr tot ce îngăduia El. Soțul meu mi-a poruncit să cer tertare servitoarei, ceea ce am și făcut, și acest lucru l-a liniștit. Cred că scena aceasta a făcut-o ca răsplăță la modul în care îl îngrijise ea.

La șase luni de la căsătorie eram atât de întristată, încât am fost ispitită să-mi tai limba, ca să nu mai supăr pe nimeni niciodată. Plângeam ori de câte ori eram singură și durerea mea devenea tot mai amară cu fiecare zi ce trecea. Aceste lovituri au îndepărtat vioiciunea din sufletul meu și am ajuns ca un miel care este tuns. M-am rugat Domnului să mă ajute; El a fost refugiuul meu. Deoarece eram cu mult mai tânără decât ei (cu douăzeci și doi de ani mai tânără decât soțul meu), știam că nu-și vor mai schimba felul de a fi.

Reîntoarcerea la Dumnezeu

Aceste cruci grele m-au făcut să mă reîntorc la Dumnezeu. Încă mai aveam mândrie, dar necazurile m-au făcut să încerc să-mi corectez viața. Am încetat să mai citesc romane de dragoste și am început să citesc Evangheliile. Am reluat practica rugăciunii și am simțit dragostea Lui apărând în inima mea.

Totuși, în timpul primului an al căsătoriei noastre, am continuat să mă lupt cu mândria. Uneori mînjeam ca să pot scăpa de soțul meu sau de soacră-mea. Acum văd cât de necesar a fost pentru mine comportamentul lor irațional. Dacă aș fi fost lăudată, cum fusesem în casa tatălui meu, aș fi devenit intolerabil de mândră. Critica lor a îndepărtat vechiul meu defect de a critica alte femei care erau lăudate.

Aflându-mă în această stare deplorabilă, o, Dumnezeule meu, am văzut că am nevoie de ajutorul Tău. Căci la acea vârstă fragedă m-aș fi putut abate din cale din pricina acestor cruci din familie. Dar Tu, în bunătațe și dragostea Ta, m-ai atras la Tine. Te-ai folosit de mândria mea naturală, făcându-mă să trăiesc atât de cinsit, încât soțul meu a ajuns să-mi recunoască nevinovăția și să nu mai creadă acuzațiile aduse de soacră mea împotriva mea.

„Caută-L pe Dumnezeu în inima ta și Îl vei găsi“

M-am bucurat că urma să am un copil, deoarece, în timpul sarcinii, m-am îmbolnăvit grav și soțul meu și soacra mea au început să se comporte frumos cu mine. Îmi purtau de grijă, pentru că își doreau un moștenitor al averilor lor. Crucile mi-au fost astfel puțin ușurate, dar, pe măsură ce se apropia momentul să nasc, această tandrețe a lor a început să scadă. Odată m-am prefăcut că am o durere acută în burtă, doar ca să-i alarmez, dar am observat că teatrul pe care l-am jucat i-a făcut să sufere atât de mult, încât le-am spus că deja mă simțeam mai bine.

Am născut un fiu căruia i-am dat numele de Armand Jacques Guyon. După naștere, am rămas slăbită și am făcut febră. Apoi mi s-a făcut un abces dureros la sân, care s-a deschis în două locuri. Nu suportam să fiu mișcată. Aceste boli erau doar o umbră a durerii pe care aveam să o îndur în această familie.

Totuși, boala și-a pus o amprentă pozitivă asupra felului în care arătam, iar acest lucru mi-a mărit vanitatea. Adoram să mi se facă complimente. Când mă plimbam pe străzile Parisului, bucurându-mă de priveliștile și forfota din jur, îmi luam pălăria de pe cap, din mândrie. Îmi dădeam jos mânușile ca să-mi arăt mâinile. Putea exista o nebulie mai mare? După ce cădeam pradă acestor slăbiciuni, plângeam acasă cu amărăciune, dar apoi totul se repeta.

Problemele financiare ale familiei

Soțul meu a pierdut niște bani. Acest lucru mi-a îngreunat viața, pentru că soacra mea a dat vina tot pe mine. A spus că până la venirea mea în casa lor nu avuseseră parte de nici o nenorocire. În mintea mea am scuzat-o gândindu-mă că, dacă aș fi fost în locul ei, să economisesc și eu bani atâția ani de zile, aș fi fost la fel de supărată.

Am îndurat pierdere după pierdere în urma faptului că regele ne-a redus venitul și ne-a pretins să-i trimitem sume mari de bani (pentru

acoperirea cheltuielilor lui militare și ale celor de la curte). În mijlocul acestor necazuri nu aveam pace și nici o persoană căreia să mă destăinui. Mama a murit tocmai în acea perioadă, iar iubita mea soră din partea tatălui murise cu două luni înaintea nuniții mele.

În timpul unei absențe îndelungate a soțului meu, pentru a încheia unele afaceri, m-am simțit atât de tulburată, încât am vrut să merg după el, dar soacra mea nu mi-a dat voie. Cu o altă ocazie, tata a insistat să mă lase să-mi vizitez soțul și până la urmă soacră-mea a cedat. Când am sosit la el, am descoperit că era aproape pe moarte, din cauză că nimeni nu avusese grijă de el. Năpădit de îngrijorare, nu și-a putut încheia lucrarea și s-a ascuns într-un hotel. Nu dorea ca prezența mea să dezvăluie locul unde afla, așa că mi-a cerut să plec acasă. În cele din urmă mi-a dat voie să rămân ascunsă împreună cu el, deoarece îi fusese și lui dor de mine după atâta vreme de despărțire.

Din afară totul părea frumos, însă soțul meu se confrunta cu atâtea obstacole, încât era supărat tot timpul. Uneori, mă amenința că va arunca cina pe fereastră, iar eu îl tachinam spunându-i că n-ar fi drept s-o facă, având în vedere uriașa poftă de mâncare pe care o aveam! Prin aceasta îl făceam și pe el să râdă. Dumnezeu mi-a dat răbdare și har în fața vorbelor lui pripite. Diavolul, care încerca să mă facă să mă simt jignită, era forțat să plece, încurcat de răbdarea mea.

Așa cum am spus și mai înainte, îmi displace să relatez atâtea lucruri negative despre soacra mea. Nu am nici o îndoială că lipsa mea de înțelepciune, ideile mele și ocazionalele mele ieșiri nervoase au atras asupra mea multe din crucile pe care a trebuit să le îndur. Acum văd că problemele pe care le aveam în acea vreme nu veneau de la Cristos, ci își aveau sursa în propriul meu comportament înfumurat.

În durerea mea, mă rugam de două ori pe zi și îi ceream mereu lui Dumnezeu să-mi îmblânzească duhul. Mergeam să-i vizitez pe cei săraci în casele lor, îi ajutam în necazurile lor și făceam tot binele pe care-l știam face. Am început să mă îmbrac modest, să-mi aranjez părul mai simplu și rareori mă uitam în oglindă. O lăsam pe servitoarea mea cea tiranică să mă îmbrace cum îi plăcea ei, ceea ce a mai diminuat conflictul dintre noi. Această atitudine a înlăturat, de asemenea, motivele de a fi înfumurată. Cu cât eram mai indiferentă față de îmbrăcămintea, cu atât mai bine mă simțeam în inimă. Adesea mă examinau cu strictețe și îmi scriam greșelile de la o săptămână la alta, ca să văd cât de mult m-am îmbunătățit sau m-am schimbat, dar, vai!, aceste liste nu mă ajutau la nimic, pentru că mă încredeam în propriile mele eforturi.

Vizitatori în casa tatălui meu

O doamnă care fusese exilată a venit la tata ca să-i ceară ajutorul. El i-a oferit un apartament în casa lui. Femeia aceasta practica intens rugăciunea din inimă și a observat că-mi doream să-L iubesc pe Dumnezeu. Ea a apreciat bunătața vieții mele exterioare, însă mi-a spus ca încă nu descoperisem simplitatea în rugăciune. Felul în care acționa și expresiile zugrăvite pe fața ei mi-au arătat cât de mult se bucura de prezența lui Dumnezeu. Am încercat și eu să obțin aceste rezultate, dar n-am reușit. Mai târziu mi-am dat seama că încercam să obțin prin eforturi personale ceea ce nu se putea dobândi decât prin încetarea oricărui efort.

Această doamnă exilată a rămas o vreme destul de îndelungată la noi. A fost de față și atunci când nepotul tatălui meu s-a reîntors din Cochîn China [Vietnam]. I-am auzit vorbind despre arta de a te ruga necurmat, însă nu puteam înțelege cum reușeau să facă aceasta. Eu încercam tot timpul să meditez și să mă gândesc la Dumnezeu, dar nu puteam. El m-a lăudat spunând că dădeam dovadă de un devotament neobișnuit față de Dumnezeu, având în vedere realizările mele și poziția pe care o aveam eu în societate. În timp ce alții de vârsta mea (încă nu aveam optisprezece ani) erau atrași de plăcerile societății, eu eram interesată de rugăciune. M-am plâns acestui nepot din partea tatălui de greșelile mele, însă el m-a sfătuit să privesc mai mult la partea luminoasă a lucrurilor și să perseverez. El a vrut să mă învețe un mod mai simplu de rugăciune, dar eu nu eram pregătită pentru aceasta.

Dorința pe care o aveam de a-ți fi pe plac - lacrimile pe care le-am vărsat și eforturile pe care le-am depus, fără a se vedea vreun rod - Te-au făcut să ai milă de mine. Văzând cât am trudit, mi-ai arătat bunătațe și suflarea Ta m-a purtat cu pânzele întinse pe marea aceasta a durerii.

La puțin timp după această vizită, Dumnezeu a îngăduit unui om din ordinul religios franciscan să viziteze casa tatălui meu. Acesta intenționase să meargă pe un alt traseu, mai scurt, dar și-a schimbat planurile. Credea că Dumnezeu îl chemase să convertească un bărbat de rang mare care locuia în apropierea casei tatălui meu, însă această strădanie s-a dovedit zadarnică. Eu cred că planul lui Dumnezeu a fost să cucerească sufletul meu!

Când a sosit călugărul franciscan, eram însărcinată cu cel de-al doilea fiu al meu, astfel încât n-am considerat că era potrivit să-l vizitez în această stare, însă tata a stăruit să-l întâlnesc cu orice preț. Din respect, m-am dus

având ca însoțitoare o rudă. La început omul respectiv a părut nedumerit, căci avea rezerve față de femei. Venea tocmai după cinci ani de singurătate și era surprins să constate că prima persoană care îi cerea ajutorul era o tânără femeie. Pentru un timp a rămas în tăcere, apoi mi-a spus următoarele cuvinte: „Doamnă, dumneavoastră căutați în afară ceea ce aveți în interior. Obișnuți-vă să-L căutați pe Dumnezeu în inima dumneavoastră și acolo îl veți găsi“.

Apoi călugărul franciscan a părăsit camera. Aceste cuvinte mi-au străpuns inima asemenea unei săgeți și mi-au arătat ceea ce eu căutasem atâția ani. Îmi făcusem tot felul de liste și îl căutasem pe Dumnezeu în activități exterioare, dar nu m-am bucurat pur și simplu de El în inima mea.

O, Domnul meu, Tu erai în inima mea și nu îmi cereai decât o simplă întoarcere a minții mele spre interior pentru a deveni conștientă de prezența Ta. Și cum mai fugeam eu înapoi și încolo în căutarea Ta! Viața mea era o povară. Te căutam acolo unde nu erai și nu Te căutam acolo unde Te aflai cu adevărat. Nu am înțeles cuvintele Evangheliei Tale: „Împărăția lui Dumnezeu este în lăuntrul vostru“.

Am pomit în căutarea acestui om credincios din ordinul franciscan. I-am mărturisit că inima îmi fusese schimbată și că experimentasem în sufletul meu prezența lui Dumnezeu. Într-o clipă am simțit că sufletul meu a primit ungera și vindecarea de toate rănilile lui. Nu am dormit în noaptea aceea, pentru că dragostea lui Dumnezeu curgea în mine asemenea undelelnului și ardea asemenea unui foc, devorând tot ce mai rămăsese din eul meu. O dată cu trecerea vremii, mă simțeam altfel și le păream și altora diferită. Greșelile care îmi produceau atâtea neazuri au dispărut, fiind mistuite ca niște dărâmături de focul acela intens.

În cele din urmă m-am hotărât să-i cer călugărului franciscan să-mi fie îndrumător spiritual. El s-a scuzat spunând că eram prea tânără și că îi promisese lui Dumnezeu (din lipsă de încredere în sine însuși) că nu va fi niciodată îndrumătorul unei femei decât la cerința lui Dumnezeu. Totuși, a fost de acord să se roage în această privință, lucru pe care mi l-a cerut și mie. Pe când se ruga, a auzit vocea lui Dumnezeu: „Nu te teme de persoana aceasta; ea este logodită cu Mine“. Când mi-a împărțit și mie aceasta, mi-a trecut prin minte următorul gând: *Cum poate Dumnezeu să mă numească logodnica Lui, când nu sunt decât un monstru înspăimântător de nelegituri, care L-a supărat pe Dumnezeu?* După aceea, călugărul franciscan a consimțit să-mi fie îndrumător spiritual.

Extazul rugăciunii interioare

În perioada aceea, nimic nu îmi era mai ușor decât rugăciunea. Orele treceau asemenea clipelor și îl iubeam pe Dumnezeu fără să mai fiu conturbată de gândurile mele. Această rugăciune plină de bucurie nu îmi cerea prea multă concentrare. Faptul că îl gustam pe Dumnezeu era ceva atât de pur și constant, încât îmi atrăgea sufletul într-o meditare profundă. Nu vedeam nimic în afara lui Isus Cristos, iar motivele egoiste au dispărut.

Când mergeam la țară pentru diferite probleme legate de afacerile soțului, eram atât de însetată după rugăciune, încât mă trezeam la patru dimineața ca să mă rog. Biserica era situată astfel, încât nu puteam ajunge la ea cu trăsura și trebuia să cobor un deal abrupt până acolo, pe care apoi să îl urc la întoarcere. Însă nu mă deranja acest lucru, deoarece aveam o aprigă dorință de a mă întâlni cu Dumnezeu. Când mergeam între oameni, adesea nu puteam vorbi, deoarece eram preocupată în interiorul meu. Îmi luam ceva de cusut, pentru a mă ascunde în dosul acestei îndeletniciri, în timp ce inima continua să îmi rămână concentrată asupra lui Dumnezeu.

Îl iubeam pe Dumnezeu fără să mă gândesc ce daruri sau ce favoruri aș putea primi în schimb de la El. Prea Iubitul Însuși îmi atrăgea inima. Plăcerile pe care alții le iubeau atât de mult mie mi se păreau plictisitoare și mă miram cum de am putut fi vreodată atrasă de ele.

Am observat că această rugăciune a inimii mi-a dat o credință mai puternică. Înainte eram fricoasă și timidă, dar acum nu mă mai temeam de nimic. Aveam încredere în Dumnezeu, doream să fac voia Lui și să respect suveranitatea Lui asupra mea. Am înțeles aceste cuvinte: „Jugul meu este bun și sarcina mea este ușoară” (Matei 11:30).

Din acel moment am dorit să-l fiu devotată lui Dumnezeu în întregime -- indiferent ce ar fi însemnat aceasta. I-am spus lui Dumnezeu: „Nu mi-ai putea cere nici un lucru pe care să nu vreau să Ți-l dau”. Mi-am privit crucile ca pe niște ocazii de a-mi pune devotamentul la încercare.

Efecte neobișnuite ale rugăciunii interioare

Mi se părea ciudat să nu-mi mai pot spune rugăciunile pe care obișnuim să le înălț cu voce tare. Imediat ce îmi deschideam buzele în acest scop, dragostea lui Dumnezeu punea stăpânire pe mine. Eram cuprinsă de o liniște profundă și de o pace inexprimabilă. Începeam să mă rog cu voce tare în repetate rânduri, dar nu puteam continua. Nu știam ce să fac. În interiorul meu se desfășura o rugăciune continuă, fără cuvinte, așa cum se spune în Evanghelie: „Dacă Mă iubești cineva, ... Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el” (Ioan 14:23).

La câteva săptămâni după ce am primit acest dar interior al iubirii lui Dumnezeu, am mers la o sărbătoare. Aceasta a fost prima ocazie de a-mi mărturisii păcatele. Dar nu mă simșeam pregătită să o fac! După ce am stat cinci ore în biserică, eram atât de pătrunsă de o săgeată a iubirii pure, încât nu am putut rezolva durerea păcatelor. Atunci m-am predat lui Dumnezeu și am plecat acasă. I-am trimis călugărului franciscan o scrisoare în care i-am relatat această experiență. El a apreciat-o atât de mult, încât a folosit-o ca predică.

Am încetat să mai merg la teatru, la dans și la petreceri. Timp de doi ani nu mi-am mai coafat părul. Acesta mi-a devenit noul stil de viață cu care soțul meu a ajuns să fie de acord. Unica mea plăcere era să-mi fac rost de cât mai multe momente în care să pot fi singură cu Dumnezeu. Mă bucuram de prezența Lui, care mă umplea continuu -- nu prin eforturile minții mele, ci la nivelul inimii.

Am văzut, o, Dumnezeule, că Tu ai creat sufletul ca să se bucure de Dumnezeu. Când sufletul este docil și golit de tot ce îi aparține, nu își mai dorește nimic altceva decât ceea ce Tu dorești.

Din dragoste pentru Dumnezeu, am început să-mi caut greșelile. Dragostea divină mi-a luminat inima și m-a ajutat să examinez îndeaproape izvoarele ei, pentru a aduce la lumină cele mai mici defecte. Când mă pregăteam să vorbesc, unele din cuvintele pe care le spuneam îmi erau imediat semnalate ca fiind greșite și eram astfel constrânsă să rămân în tăcere. Când o umbră de mândrie sau egoism apărea la suprafață, simțeam o arsură interioară care îmi cauza dureri. Era ca și cum te-ar durea o articulație dislocată, până ce osul este așezat la locul lui. Acea durere era atât de puternică, încât sufletul meu era dispus să facă orice pentru a-l împăca pe Dumnezeu pentru greșeală.

Respectul pe care îl aveam față de Cruce a crescut. Am încercat să simt cea mai mare povară a păcatului meu. Cu cât viața mea de rugăciune se adâncea, cu atât mă deranjau mai puțin crucile grele ale vieții de familie. Înduram în tăcere tratamentul plin de insulte aplicat de soțul meu și de soacra mea. Acest lucru nu mi se mai părea dificil ca altădată, deoarece viața mea interioară era atât de bogată, încât viața exterioară nu mă mai putea răni. M-am implicat în lucrarea de distribuire de medicamente bolnavilor și de îngrijire a rănilor lor. La început, îmi era foarte greu să fac asemenea lucruri, dar cu timpul am ajuns să pot îndura chiar și cele mai supărătoare situații. Nu făceam nimic pentru mine însămi, ci mă lăsam condusă de Suveranul meu.

Împotrivre și disperare

Soțul meu nu era încântat de noul meu devotament religios. „Îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât pe mine“ mi-a spus. Nu înțelegea că dragostea conjugală se revărsa din dragostea pe care Domnul o formează în inimă. Dumnezeu mi-a dat o asemenea puritate a sufletului, încât soțul meu îmi spunea uneori: „Se vede clar că nu ieși niciodată din prezența lui Dumnezeu“.

Restricții și limitări

Aceste cruci mi s-ar fi părut lipsite de importanță, dacă aș fi avut libertatea de a mă ruga și de rămâne singură, dar din nou am fost forțată să stau în camera soarei sau lângă patul soțului meu tot timpul, ca să mă urmărească dacă mă rog. Nu îndrăzneam să plec de lângă ei. Uneori mă apropiam cu lucrul de fereastră, motivând că aveam nevoie de lumină pentru a vedea mai bine, dar de fapt tot ce îmi doream era un moment de liniște. Ei mă urmăreau pentru a observa dacă nu m-am oprit din lucru ca să mă rog. Când soțul meu și soacra mea jucau cărți, mă iscodeau cu privirea ca să vadă dacă nu cumva mă întorc spre foc. Apoi mă urmăreau mai departe pentru a vedea dacă îmi continuam lucrul sau îmi închideam ochii. Dacă mă vedeau cu ochii închiși, explodau de furie și mă certau ore întregi.

Pentru a le face pe plac, jucam adesea cărți cu soțul meu. În asemenea ocazii eram și mai pătrunsă de prezența lui Dumnezeu în interiorul meu decât dacă m-aș fi aflat în biserică! Abia încăpeam în mine focul acela care ardea în sufletul meu. Cu cât ceilalți încercau să-l stingă, cu atât mai tare se întesca.

Când soțul meu a lipsit de acasă câteva zile (se întremase întrucâtva), mi-a planificat munca pentru a urmări dacă voi face progrese. Dacă nu îmi terminam norma de lucru stabilită de el, presupunea că m-am abandonat rugăciunii. Uneori pleca, apoi se întorcea imediat pentru a mă lua prin surprindere. Dacă se întâmpla să mă găsească cufundată în rugăciune, se înfuria grozav. Odată l-am întrebat: „Domnule, de ce te deranjează ce fac

când nu ești de față, dacă atunci când ești prezent îți acord toată atenția mea?“ El a insistat să nu mă mai rog nici în prezența și nici în absența lui.

Și soacra mea îmi băga de vină că mergeam la biserică pentru a mă ruga. Deși plecam după ce îmi îndeplineam toate îndatoririle gospodărești, aceasta mă păra soțului că nu am lăsat nimic în ordine. Când ajungeam acasă, el își revărsa furia violentă asupra mea. Explicațiile pe care i le dădeam erau considerate o grămadă de minciuni. Soacra îl făcea pe soțul meu să creadă că dacă ea nu ar avea grijă de gospodărie, el ar fi ruinat. Încercam cu răbdare să-mi îndeplinesc datoria, dar dacă dădeam un ordin fără să-i cer părerea soarei, ea se plângea că nu îi arăt nici un fel de respect. Apoi porunceam ca lucrurile să se facă exact invers. Însă când o consultam ca să-i aflu dorințele, îmi reproșa că o forțam să se implice în orice problemă.

Lipsa experienței de viață de care dădeam dovadă mi-a cauzat multe din aceste probleme. Adesea le ofeream eu însămi motive pentru a mă face să sufăr. Acum văd că ar fi trebuit să-mi consider robia ca o parte a vocii lui Dumnezeu pentru mine și să mă declar mulțumită în starea aceea.

Servitoarea mea se folosea de noul meu devotament pentru a-și bate joc de mine, din moment ce nu reușea aceasta prin insulte. A început să mă spioneze și să mă părăscă soțului și soarei mele ori de câte ori mergeam la împărtașanie. Deoarece mersul meu la biserică îi supăra pe toți, am încetat să mai merg atât de des și am încercat din răspuțeri să mă rog lui Dumnezeu în templul inimii mele.

O, Dumnezeul meu, războiul care s-a iuteșit împotriva mea ca să mă împiedice să Te iubesc nu a făcut decât să-mi sporească dragostea. În vreme ce ei se luptau pentru a mă împiedica să vorbesc cu Tine, Tu mă duceai într-o stare de liniște ce nu avea nevoie de cuvinte. Cu cât se străduiau mai mult să mă separe de Tine, cu atât mai profund mă uneai cu Tine.

Împotrivre din partea preotului meu

Preotul meu, care mă declarase o sfântă, deși eram atât de plină de ticăloșii, m-a criticat pentru că îmi pusesem încrederea în franciscan. Frații din ordinul bisericesc din care făcea parte preotul au început să predice în public împotriva mea, spunând că am fost dusă în rătăcire.

Soțul și soacra mea, care până atunci fuseseră indiferenți față de preotul acesta, s-au dat de partea lui și mi-au interzis să mai practic rugăciunea interioară, interdicție pe care nu am putut să o respect. Deși am încercat să

atât ca și cum nu mă comunicam în lăuntru meu cu Dumnezeu, ei afirmau că pe fața mea se vedea contrariul. Acest lucru l-a îndurerat pe soțul meu.

Preotul a încercat să mă oblighe să încetez a mai practica rugăciunea interioară și a o mai vizita pe Genevieve Granger, starea mănăstirii benedictine din apropiere. A stăruit de soțul meu și de soacra mea să mă împiedice a mă ruga, astfel încât aceștia au început să mă urmărească de dimineața până seara. Soțul meu îmi pretindea să stau toată ziua cu soacră-mea. (Când eram mai tânără, mă obligau să stau în permanență în prezența lor, deoarece presupuneau că eram posedată de un duh rău. Acum o făceau din cauza că mă rugam prea mult).

Pe măsură ce practicam rugăciunea interioară și detașarea de lume, se părea că toți mă ridiculizau. Oamenii făceau glume pe seama pietății mele. Nu se puteau împăca cu gândul că o femeie, care abia împlinise douăzeci de ani, putea să respingă plăcerile lumești. Soacra mea mă ridiculiza chiar pentru că nu făceam multe lucruri pe care, dacă le-aș fi făcut, s-ar fi simțit foarte ofensată!

Abandonarea rugăciunii

Aceste restricții au avut efect. Am încetat să mă caut vigoarea necesară pentru a-mi putea continua rugăciunea interioară. Pomirea către mândrie a început din nou să se manifeste. Mi-aș fi dorit să nu fi fost atât de atractivă și m-am rugat lui Dumnezeu să-mi ia frumusețea.

Când am vizitat Parisul, am făcut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac. Am permis oamenilor să mă influențeze. Într-o zi m-am dus la plimbare într-un parc public, dar nu ca să mă bucur de priveliște, ci ca să-mi etalez frumusețea. Cum mi-a arătat Dumnezeu greșeala? Tînându-mă atât de aproape de El, încât nu mă mai puteam gândi la nimic altceva decât la greșelile mele și la nemulțumirea pe care l-o produceam. După aceea am fost invitată la o petrecere împreună cu alte doamne și am mers. Totul a fost magnific, însă eu nu am simțit decât amarăciune. Nu am putut mânca nimic și nu m-am putut bucura de nimic. O, ce lacrimi!

Apoi, pe când mergeam spre biserică, am întâlnit un om sărac. M-am îndreptat spre el, pentru a-i da ceva de pomană, dar el m-a refuzat. Mi-a spus că nu era destul să evit iadul, ci că Domnul îmi cerea puritate. Cuvintele lui mi-au pătruns în suflet. Când am sosit la biserică, am leșinat. De atunci, nu l-am mai văzut niciodată pe omul acela.

O, Domnul meu, cu câtă asprime m-ai muștrai! O aruncare fără rost a privirii a fost socotită de Tine ca păcat. Greșelile făcute din neatenție

m-au costat atâtea lacrimi! Asemenea unui tată iubitor care își iartă copilul care face greșeli, m-ai făcut să-ți cunosc dragostea. Dulceașă dragostei! Tale, după toate căderile mele, mi-a provocat durere. Regret că m-am îndepărtat de Tine.

Deși mă abătusem din cale, continuam totuși să-L caut pe Dumnezeu care îmi aprinsese un foc în inima mea. Îl chemam. Am observat că întinasem lucrarea Lui în mine. Atunci am părăsit Parisul și m-am reîntors repede la casa mea de la țară. Durerea pe care am simțit-o după asemenea greșeli m-a devorat ca focul și nu a încetat până când vina nu s-a transformat în cenușă și sufletul a fost purificat. „O, Tatăl meu”, am spus, „nimic în afară de Tine nu-mi poate da o plăcere durabilă”.

Reînnoire și căsătorie spirituală

La întoarcere, mi-am deșertat chinul interior în fața Maicii Granger. Ea m-a încurajat să-mi urmez convingerile – chiar și să mă îmbrac mai modest. Simțeam o durere chinuitoare din pricina faptului că abuzasem de harul lui Dumnezeu. Aș fi dorit să mă fi ascuns într-o peșteră sau să fi fost închisă într-o închisoare înfricoșătoare decât să mă mai bucur de libertatea care mă dusesese doar la păcat. Inima îmi era împărțită între Dumnezeu și propria-mi mândrie.

În acest punct mi-am dat seama că Dumnezeu încheiase cu mine un legământ de căsătorie veșnic. În această unire El a adus bunătațe, milă și dragoste. Eu am adus slăbiciune, mizerie și păcat. L-am rugat pe Dumnezeu să mă învețe să fac ceea ce este bine, ca să nu-L mai întristez.

După aceea, ori de câte ori mândria mea ieșea la suprafață, mă reîntorceam cât puteam de repede la Dumnezeu. În loc să mă certe, El mă primea cu brațele deschise și îmi reamintea de dragostea pe care o avea față de mine. Uneori aș fi dorit ca mai degrabă să mă certe. Când El turna din beșug har asupra mea, simțeam o durere profundă pentru faptul de a-L fi întristat.

Tu m-ai tratat asemenea unui rege care se căsătorește cu o biată sclavă, trece cu vederea sclavia ei, îi dă tot ce îi trebuie ca să fie frumoasă și îi iartă greșelile și atitudinile egoiste. Sărăcia mea s-a transformat în bogăție și în cea mai mare slăbiciune a mea am găsit tărnie.

Boală și moarte

Soțul meu s-a îmbolnăvit de gută, apoi fiul mai mare și fiica s-au îmbolnăvit de vărsat de vânt. Am fost sfătuită să plec de acasă împreună cu fiul mic, pentru a nu fi infectați și noi. Tata s-a oferit să ne primească la el, însă soacra mea nu a fost de acord. Mulți oameni din oraș au stăruit de ea să ne lase să plecăm pentru a nu ne molipsi de vărsat. Apoi aceiași oameni au început să mă persecute, deoarece credeau că eu nu vreau să plec. (Nu am recunoscut în fața lor că, de fapt, soacra mea nu era de acord cu plecarea noastră). Mă gândeam că Dumnezeu are să-mi spună ceva prin împotrivirea ei, așa că m-am hotărât să mă sacrific, pentru a face orice îmi porunceea Dumnezeu.

Primul simptom al bolii a fost un tremur în tot corpul, urmat de dureri la stomac și de inflamarea plămânilor. În cele din urmă am ajuns atât de slăbită, încât nu-mi mai puteam deschide gura. Doctorul soarei mele nu se afla în oraș. Atunci ea a chemat un alt medic care era de părere că trebuia să mi se facă o incizie pentru a elimina sânge. Soacra nu a fost de acord cu el și i-a cerut să plece. În lăuntrul meu mă bucuram de pace și așteptam să primesc din mâna lui Dumnezeu fie viața, fie moartea.

Un doctor pe care îl cunoșteam a trecut pe la noi și s-a interesat de mine. Când a aflat că eram bolnavă, a intrat să mă vadă. Vărsatul era într-o stare atât de avansată, încât mi se înnegrise nasul. Medicul a crezut că era vorba de cangrenă și că exista pericolul să-mi pierd nasul! Ochii îmi erau ca doi cărbuni. A fost atât de înspăimântat, încât s-a dus la soacra mea și a insistat să mi se facă o incizie, însă aceasta s-a opus. El s-a înfuriat foarte tare când a văzut că eram lăsată fără îngrijire medicală și a muștrătat-o cu asprime.

Apoi a venit la mine și mi-a spus: „Dacă vrei, o să-ți fac o incizie ca să elimini sânge. Lucrul acesta îți va salva viața”. Mi-am întins brațul umflat și el mi-a făcut incizia. Soacra mea a făcut o criză de isterie, însă vărsatul a ieșit imediat în afară. Medicul a insistat că mai era necesară o incizie și seara, însă soacra s-a opus. Pentru că eu mă temeam de ea, nu m-am împotrivit ei.

Nasul a început să mi se înnegrească și să mi se umfle și mai tare, iar ochii îmi erau inflamați. Nu mi-i puteam deschide de durere și nu-i puteam nici închide din cauză că erau plini de vărsat. N-am putut dormi timp de trei săptămâni. Gâtul, cerul gurii și gingiile îmi erau pline cu bubele de la vărsatul de vânt, astfel încât nu-mi puteam înghiți nici supă fără a simți dureri intense. Trupul îmi era ca al unui leproș. Oamenii care m-au vizitat au spus că niciodată nu mai văzuseră o asemenea priveleşte înspăimântătoare.

Fiul meu mai mic, în vârstă de patru ani, s-a îmbolnăvit în aceeași zi cu mine și a murit. Această lovitură mi-a zdrobit inima, dar l-am încredințat în mâna lui Dumnezeu, spunând ca și Iov: „Domnul a dat și Domnul a luat – binecuvântat fie numele Domnului” (Iov 1:21). Spiritul sacrificiului m-a stăpânit în așa măsură, încât nu am vărsat nici o lacrimă, deși mi-am iubit mult copilul. Doctorul mi-a spus că au decis să nu așeze piatra peste mormântul lui, deoarece fetița mea cea mică nu avea șanse de a supraviețui mai mult de două zile morții băiatului. Nici fiul meu cel mare nu se afla încă în afara pericolului. Astfel, m-am văzut dintr-o dată lipsită de toți copiii mei, fiind la rândul meu extrem de bolnavă și trăind alături de un soț morocănos.

În cele din urmă a sosit și doctorul soarei mele. Când a văzut inflamațiile pe care le aveam în ochi, mi-a făcut de mai multe ori incizii. Din cauza că mâinile îmi erau umflate, doctorul a trebuit să înfigă bisturiul adânc în brațul meu. Provoacă atât de târziu, sângerarea nu a făcut decât să mă slăbească și mai mult.

Fieca mea mai mică a supraviețuit, totuși, iar fiul meu mai mare s-a mai întremat. Însă când el a intrat în camera mea, am rămas stupefiată văzând fața lui care, odată atât de frumoasă, era acum plină de dungă ca o fâșie de pământ brăzdată.

Atunci am fost curioasă să-mi văd chipul și am cerut o oglindă. Am constatat că Dumnezeu făcuse ceea ce îi cerusem, adică îmi luase frumusețea. Am primit o alifie pentru vindecarea tenului și a crăpăturilor rezultate în urma vărsatului. Am început să o folosesc, deoarece văzusem că dăduse rezultate minunate în cazul altora, dar după aceea m-am oprit. Am fost mulțumită că Dumnezeu îmi înlăturase sursa de mândrie. O voce din inima mea mi-a spus: „Dacă te-aș fi dorit frumoasă, te-aș fi lăsat așa”. Astfel, am ieșit în aer liber, ceea ce a accentuat și mai tare petele de vărsat. Doream să-mi expun fața marcată de vărsat pe stradă, când roșeața bolii era evidentă, pentru a lăsa ca umiliința să-mi biruie mândria înfățișării exterioare.

Când soțul meu a văzut că-mi pierdusem frumusețea (pe care puneam o mare valoare) la vârsta fragedă de douăzeci și doi de ani, a devenit și mai receptiv la criticile altora despre mine. Prin urmare, oamenii au vorbit împotriva mea mai des și cu mai mult curaj.

Numai Tu, o, Dumnezeule meu, nu Te-ai schimbat. Tu mi-ai dublat harurile interioare proporțional cu înmulțirea crucilor exterioare.

Alipirea de Dumnezeu în mijlocul necazurilor

Vărsatul și moartea fiului meu mai mic nu au adus nici un fel schimbări în climatul casei. Când soțul meu și soacra mea se certau, mă favorizau pe mine și mi se plângeau mie unul de celălalt. Deși aș fi putut folosi acest lucru în avantajul meu, nu am făcut-o. Niciodată nu-i relatam unuia ceea ce-mi spusese celălalt. Mai degrabă căutam să-i împac. Spuneam lucruri bune despre unul celuilalt, fapt care restabília relațiile dintre ei. Știam că voi plăti cu vârf și îndesat împăcarea lor, căci după aceea obișnuiau să se alieze împotriva mea.

Singura odihnă pe care o aflam era în dragostea lui Dumnezeu. Prietenii m-au sfătuit să mă prefac că sunt bolnavă, pentru a fi scutită de îndatoririle familiale, dar nu am făcut-o. Dragostea lui Dumnezeu mă stăpânea atât de puternic, încât nu mi-aș fi putut permite să-mi caut scăparea nici măcar printr-un singur cuvânt sau privire exasperată.

Cât de amară și dureroasă, o, Dumnezeule meu, ar fi o asemenea viață, dacă n-ai fi Tu! Tu mi-ai îndulcit viața.

Cruci în familie

Maica Granger mi-a fost de mare ajutor. Nu-mi ascundeam de ea nici păcatele și nici durerile. Ea m-a sfătuit să nu fiu prea strică cu mine însămi. Într-o zi am fugit la Maica Granger, dar s-a aflat asta și a trebuit să îndur o izbucnire de furie din partea soțului și a soacrei. Era foarte greu să-i trimit Maicii Granger scrisori, deoarece soacra se ascundea adesea în coridorul cel mic de la ieșire și întreba pe orice persoană care ieșea afară dacă n-a primit de la mine scrisori pe care să le înmâneze altora. Nu doream să mint și nici să-i cer valetului să o facă. Dacă mergeam să o văd la mănăstire, îmi luam cu mine încălțăminte de schimb, astfel ca, la întoarcerea mea, soacra să nu observe noroiul de pe încălțăminte și să își dea seama că am fost plecată. Celor care mă însoțeau le porunceam să-i raporteze fiecare loc pe unde ajungeam. Dacă nu cooperau cu ea, erau pedepsiți sau dați afară.

Cea mai grea cruce era întoarcerea fiului meu mai mare, Armand, împotriva mea. L-au învățat să mă disprețuiască așa de mult, încât a început și el să mă certe, urmând modelul lor. Mă durea inima de fiecare dată când observam acest lucru. Dacă stăteam cu prietenii în camera mea, îl trimiteam pe copil să asculte ce spuneam. Pentru că soțului și soacrei le făcea plăcere modul în care mă spiona, el inventa o sută de lucruri pe care să li le spună. Când îl prindeam cu minciuna, mă certa și îmi dădea următoarea replică: „Bunica spune că tu ai fost o mincinoasă și mai mare decât mine”. La aceste cuvinte îi răspundeam: „Totmai de aceea știu ce viciu este minciuna și cât de greu este să te lași de obiceiul ăsta”.

Într-o zi, băiatul s-a dus să-i facă o vizită tatălui meu și a vorbit urât despre mine, așa cum obișnuia să o facă în prezența bunicii lui. Însă de data aceasta nu a mai primit aceeași răsplată. Acest comportament l-a făcut pe tata să izbucnească în lacrimi. A venit la noi și le-a cerut să-l corecteze pe fiul meu, ceea ce ei au promis că vor face. M-am întristat că nu s-au ținut de cuvânt, dar Maica Granger mi-a spus că, de vreme ce nu puteam face nimic pentru a schimba situația, ar fi mai bine să o accept.

Astfel, în mijlocul acestor cruci, am început să practic din nou rugăciunea continuă. Simțeam atât de mult prezența lui Dumnezeu, încât părea să fie în mine mai mult din Dumnezeu decât din mine însămi. Prezența lui Dumnezeu părea puternică, pătrunzătoare și irezistibilă. Cu toate acestea, uneori încetam să mă rog și anunț simțeam durerea absenței Lui. Mă întrebam dacă prezența lui Dumnezeu va mai reveni. Mă gândeam că această lipsă mi se datora mie și asta mă tulbura. Nu știam că era o fază necesară prin care trebuia să trec, altfel nu aș fi fost atât de afectată.

Această rugăciune interioară mi-a dat o mare dragoste pentru Dumnezeu și un sentiment puternic că mă pot bizui pe El. Nu mă temeam de nimic – de pericole, de spirite, nici chiar de moarte. Atenția mi s-a abătut de la mine însămi, de la interesele mele și de la popularitatea mea. Eram mistuită de dorința de a face voia lui Dumnezeu.

În acest punct, am ajuns la concluzia că cea mai mare cruce pentru mine ar fi să nu mai am aceste cruci. De fiecare dată când necazurile încetau pentru puțin timp, vedeam că nu m-am folosit bine de ele, că nereacționând cum trebuie la ele, am pierdut beneficiile pe care acestea le-ar fi adus sufletului meu. Nu reușeam să împac aceste două lucruri opuse: să doresc crucile pentru avantajele lor și, în același timp, să le port, când ele îmi provocau atâtea dificultăți și durere.

Am înțeles din ce în ce mai mult că experimentarea crucilor era mult mai profitabilă decât trăirea unei vieți care să abunde în binecuvântări. Fără necazuri, sufletul niciodată nu moare față de sine însuși. Binecu-

vântările duc la dragostea de sine, care este un lucru viclean și periculos care se resimte în tot ce facem.

Dacă Tu, o, Doamne, m-ai fi cruțat de loviturile ciocanului Tău, nu aș fi fost niciodată modelată pentru a deveni un instrument pe care să-L folosești. Unii copii ai Tăi, o, Doamne, pot fi credincioși. Cât despre mine, eu nu pot. Ție îți datorez totul.

Coincidențele lui Dumnezeu

În mijlocul acestor cruci se părea că Dumnezeu îmi acordă favoruri speciale, pe măsură ce eu căutam în permanență harul Lui. Pentru un timp am mers la țară unde soțul meu supraveghea niște proiecte de construcție (situate în centrul exinsei sale proprietăți). Pentru că nu mi se permitea să am un timp de rugăciune și nici să mă ridic din pat înainte de ora șapte dimineața, mă trezeam la ora patru și îngenucheam în pat ca să mă rog. Dar această lipsă de odihnă era greu de suportat. Mă temeam că nu mă voi trezi la timp și din cauza aceea mă deșteptam de mai multe ori pe noapte. Starea ochilor mei, care erau încă slăbiți din cauza vărsatului de care suferisem cu opt luni înainte, s-a înrăutățit și adormeam în timpul rugăciunilor.

Atunci am apelat la vechea mea metodă. Mă trezeam devreme pentru a merge pe jos la biserică, aflată la mai puțin de o milă depărtare. Lucrul acesta era cât se poate de dificil din cauza slăbiciunii pe care o resimțeam în urma vărsatului. Cu toate acestea, Dumnezeu a făcut miracole pentru mine. De exemplu, soțul meu nu s-a trezit niciodată înainte ca eu să ajung acasă. Când era vreme rea, servitoarea care mă însoțea se temea că ne vom uda leocarcă. Dar eu o asiguram plină de încredere că „Dumnezeu ne va ajuta” și întotdeauna ajungeam la capelă fără să fim udate de ploaie. În timp ce eram în capelă, ploaia se revărsa cu putere, însă când ne întorceam se oprea. Când ajungeam acasă, ploaia se pornea din nou.

Aș putea umple volume întregi cu asemenea „coincidențe”. Uneori doream să mă rog, dar la capela aceea nu slujea nici un preot. Totuși, mergeam și un preot era acolo! Când doream să aflu vești din partea Maicii Granger, simțeam adesea un imbold puternic de a merge la ușă, iar acolo era un mesager cu o scrisoare de la ea.

Când eram la țară, mergeam adesea în pădure și în peșteri ca să mă rog. De câte ori m-a protejat Dumnezeu de fiarele sălbatice! Uneori am îngenucheat pe șerpi, fără să-mi dau seama, dar aceștia și-au continuat drumul fără să-mi facă vreun rău. Odată s-a întâmplat să mă aflu singură

într-o regiune cu păduri, când mi-a apărut în față un taur turbat, dar acesta a fugit. Protecția lui Dumnezeu față de mine era atât de constantă, încât eram uimită.

Ajutându-i pe alții

În mijlocul acestor necazuri, nu numai că m-am bucurat de rugăciunea interioară, dar am continuat să mă bucur și de împlinirea unor acte de caritate. Aveam milă față de cei săraci și doream să le împlinesc nevoile. Văzându-i lipsiți de atâtea lucruri, mă simțeam prost din cauza belșugului de care mă bucuram eu. De aceea, m-am lipsit de multe pentru a-i ajuta. Cea mai bună mâncare de la masa mea era dăruită săracilor. Am găsit moduri de a dăruii lucruri fără să se știe de unde provin. Le-am asigurat tinerelor fete instruire pentru a ști cum să-și câștige existența, în speranța că un venit sigur le-ar fi împiedicat să facă fapte nelegiuite. Unele și-au îndreptat astfel modul de viață dezordonat. Obişnuiam să-i vizitez pe cei bolnavi, îi îmbărbătam și le făceam paturile. Preparam uleiuri, le pansam rănille și îi îngropam pe cei morți. Inima îmi era deschisă față de cei din jurul meu care se aflau în necazuri.

La aproximativ nouă luni după însănătoșirea mea în urma bolii de vărsat, un preot, Părintele La Combe, a venit la mine cu o scrisoare de recomandare din partea fratelui meu vitreg, Părintele de la Mothe. Am avut rețineri față de el, pentru că nu îmi plăcea să fac noi cunoștințe, însă în același timp mă temeam să nu îmi supăr fratele. Am avut o scurtă conversație cu el.

Când Părintele La Combe a revenit în casa noastră de la țară, cu gândul de a-i face o vizită soțului meu, s-a îmbolnăvit și s-a retras în grădină. Soțul meu mi-a cerut să merg la el ca să văd dacă nu cumva avea nevoie de ceva. Când m-am dus, preotul mi-a împărtășit că a remarcat pe fața mea prezența interioară a lui Dumnezeu. I-am explicat atunci cărearea interioară a sufletului și acest lucru l-a preschimbât într-un alt om — fapt pe care mi l-a mărturisit mai târziu. [De asemenea, conversația lor a condus la o criză în viața lui, care l-a făcut să decidă să se consacre total lui Dumnezeu.]

O doamnă de rang foarte înalt din rândul nobilimii îmi acordă multă atenție. Îmi mărturisca că se simțea bine în prezența mea și că percepea ceva extraordinar în mine. M-a invitat să merg cu ea la teatru, însă eu am refuzat-o. I-am spus că nu mă duc niciodată la teatru, din cauza deselor îmbolnăviri ale soțului meu. Ea a insistat, spunându-mi aceste cuvinte: „Nu permite bolii soțului tău să te împiedice să ieși între oameni. Ești prea tânără ca să fi obligată să stai printre bolnavi, ca o infirmieră”. Atunci i-am mărturisit că dorința mea

era de a-l rămâne devotată lui Dumnezeu și că aceste piese de teatru îmi distrăgeau atenția de la El. Deși nu avea nici un motiv să mă asculte, întrucât eram mai tânără decât ea, femeia aceasta a rămas impresionată de ceea ce i-am spus și s-a hotărât să nu mai mergă niciodată la teatru.

Doamna aceasta de rang înalt a început să experimenteze sentimentul prezenței lui Dumnezeu. Odată, m-am alăturat ei în timp ce discuta cu o altă femeie despre cărți religioase. Nu am spus aproape nimic, fiind îndemnată în interiorul meu să tac. În același timp eram și oarecum tulburată de conversație. În ziua următoare doamna aceea de rang înalt mi-a spus că Domnul îi atinsese inima cu o zi înainte. Am presupus că acel lucru se datora celor spuse de cealaltă doamnă, însă ea a adăugat:

„Tăcerea ta avea în ea ceva care mi-a străpuns sufletul!”.

Pe când femeia aceasta devenea tot mai însetată după Dumnezeu, i-a murit într-o zi soțul, care o iubea mult. Acest lucru s-a dovedit a fi o cruce severă pentru ea, însă Dumnezeu și-a turnat harul în interiorul ei, astfel încât, în scurt timp, El a devenit singurul ei Stăpân. Apoi, și-a pierdut cea mai mare parte din avere și a venit să locuiască la doisprezece mile depărtare de casa noastră, pe o proprietate mică. A obținut consimțământul soțului meu de a-mi petrece o săptămână cu ea, cu scopul de a-i oferi consolare. Deși înțelegea multe lucruri, era surprinsă de modul în care-i vorbeam despre lucrurile spirituale mai profunde. În ciuda nevredniciei mele, Dumnezeu mi-a dat cuvinte potrivite pentru ea și a permis harului să se reverse în sufletul ei.

Cam în aceeași perioadă doctorul era îngrijorat că îmi voi pierde un ochi care-mi fusese afectat de vârsat. Glanda situată în colțul ochiului era lezată și, din când în când, îmi apărea o rană între nas și ochi, care îmi pricinuia o durere cumplită. Se umfla atât de tare, încât nu suportam nici perna pe care dormeam.

Totuși, acest timp de agonie a fost deosebit de prețios pentru mine, din două motive. În primul rând, pentru că am fost lăsată să stau în pat, unde am putut experimenta o dulce comuniune cu Dumnezeu, fără întreruperi. Și, în al doilea rând, a răspuns dorinței pe care o aveam de a suferi, ca să pot experimenta astfel Crucea lui Cristos.

Doar Tu singur, o, Mântuitorule Crucificat, ești Cel care, prin crucea Ta, ne poți ajuta să murim față de eu. Nu are importanță dacă alții trăiesc în belșug și în plăcere, dar, în ce mă privește, fie ca dorințele mele să se îndrepte spre căderea tăcută a suferinței. Vreau să fiu unită cu Tine. Fie ca simțurile, dorințele și voința mea să fie moarte față de orice altceva și în întregime vie față de Tine.

Întristare și întineric

Mi s-a dat voie să merg la Paris cu scopul de a-mi trata rana de lângă ochi, dar am fost entuziasmată și pentru că urma să-mi petrec zece zile într-o mânăstire aflată la douăsprezece mile de Paris. Starea de acolo mi-a arătat o prietenie deosebită. Nu mai simțeam groaza de altădată de a merge la Paris. Aglomerația mă ajuta să mă retrag într-o meditație profundă, iar gălăgia străzii îmi înțețea focul rugăciunii interioare.

Într-o zi, pe când mă aflam la mânăstire, m-am trezit brusc la ora patru dimineața cu un simțământ puternic că tata este mort. Dragostea pe care o aveam față de el m-a făcut să sufar profund. În acea după masă, pe când mă aflam în compania stăreței, i-am împărășit acest simțământ. Eram atât de răscolită în lăuntru meu, încât abia mai puteam vorbi. La scurt timp după aceea a sosit un mesager din partea soțului cu vestea că tata era bolnav. I-am spus: „E mort. Știu asta.” După cum urma să aflui mai târziu, în acel moment el era deja mort.

Zile de întristare

Am plecat la ora nouă seara cu trăsura. Cei de la mânăstire se temeau că nu voi fi în siguranță călătorind de una singură noaptea, dar am simțit că aveam datoria să merg. Eram atât de slăbită din cauza infecției de la ochi, încât abia mă puteam ține pe scaunul trăsorii. Pe porțile periculoase ale drumului eram forțată să ne dăm jos, pentru a ușura puțin povara trăsorii. Totuși, m-am aflat în grija Providenței.

În ziua următoare, pe la ora zece seara, când am sosit acasă, soțul mi-a spus că tata a fost deja îngropat din cauza căldurii toride. Călătorisem nouăzeci de mile într-o singură zi și eram foarte slăbită, pentru că nici nu mâncasem. M-am dus la culcare.

Pe la ora două noaptea soțul meu a ieșit din camera mea și s-a refîntors singurând cât îl îneca gura: „Mi-a murit fetița!” Ea era singura noastră fiică, de trei ani, pe care o iubeam mult. Felul ei de a fi era atât de dulce, încât nu puteai să nu o iubești. Avea o dragoste extraordinară pentru Dumnezeu.

Adesea o găseam într-un colț de cameră, rugându-se. Când eram singure și mă vedea cu ochii închiși, îmi șoptea: „Dormi?” Apoi striga: „O, nu, tu te rogi iubitelui nostru Isus”. Se așeza pe genunchi, în fața mea, și se ruga și ea. Mă uitam la ea ca la unica mângâiere pe care o mai aveam pe acest pământ. Ea îmi arăta la fel de multă afecțiune pe cât dispreț îmi arăta fratele ei mai mare.

Fetița a murit din cauza unei incizii care i s-a făcut într-un moment nepotrivit. Dar ce pot să spun? Ea a murit prin voia Celui care a găsit cu cale, din motive înțelepte, cunoscute doar de El, să îmi ia tot ce mai aveam. Totuși, nu am plâns după fiica mea și nici după tata. Am putut spune doar atât: „Tu, o, Doamne, mi-ai dat-o. Și Tu ai dorit să o iei înapoi, căci a fost a Ta”.

Aveam douăzeci și trei de ani și singurul dintre cei trei copii ai mei care îmi mai rămăsese era fiul durerii mele, Armand. Acesta s-a îmbolnăvit și s-a aflat la un pas de moarte, dar și-a revenit în urma rugăciunilor Maicii Granger. Ea îmi era acum singura consolare, în afara lui Dumnezeu.

Într-o zi, fiind profund întristată din cauza crucilor interioare și exterioare, m-am retras în cămăruța mea ca să plâng. M-am uitat în jur după ajutor. Un cuvânt, un oftat din partea cuiva la fel de măhnit ca mine mi-ar fi adus o oarecare mângâiere. Dar nu mi s-a dat acest lucru. Totuși, dragostea m-a ținut strâns.

O, Domnul-meu preaiubit! Tu ai sprijinit cu putere sufletul meu, ceea ce l-a făcut să triumfe. Tu, Păstorul meu, uneori m-ai mângâiat cu toiagul și cu nuașua Ta.

Momente de fericire

Deoarece boala soțului meu s-a agravat, el s-a hotărât să meargă la St. Reine. Nu dorea să fie însoțit de nimeni în afară de mine. Mi-a spus: „Dacă nu-i voi mai auzi pe alții vorbind împotriva ta, voi fi mai blând cu tine, iar tu vei fi mai fericită”. Soțul meu se temea că nu va avea alți moștenitori, în afara întâiului meu născut, care era bolnăvicios, și astfel s-a rugat cu ardoare să mai aibă copii. Dumnezeu i-a împlinit dorința și mi-a mai dat un fiu.

Nașterea copilului m-a slăbit de puteri, ceea ce a fost spre binele meu, deoarece oamenii m-au lăsat în pace. Astfel, m-am bucurat de un timp de singurătate și liniște. Atunci Dumnezeu m-a luat în stăpânire într-un mod nou și nu m-a mai lăsat. Simțeam o bucurie neîntreruptă. Totuși, această scurtă perioadă de bucurie m-a pregătit în egală măsură și pentru anii de încercări grele, fără nici un sprijin, care urmau.

Înainte de a mă reîntoarce de la St. Reine, am aflat de moartea Maicii Granger. Aceasta a fost cea mai puternică lovitură pe care am simțit-o vreodată. Aș fi dorit să mă fi aflat lângă patul ei de moarte ca să-i ascult ultimele îndemnuri. De asemenea, aș fi avut nevoie de ea în această perioadă dificilă, cu spini și măcăciuni; totuși, cu câteva luni mai devreme Domnul mi-a dezvăluit că, dacă voi fi cumva lipsită de ea, nu îmi va fi atât de greu pe cât mi se părea atunci.

O, Dumnezeule, pe care Te ador! Se pare că Tu nu ai vrut să am nici o altă călăuză în timp ce Tu mă conduceai prin regiunile întunecoase unde trebuia să mor total față de mine. Se pare chiar că după ce m-ai sabbat de la moarte, m-ai condus, cu mâna Ta, pe cărări aspre. „Cine a înțeles gândul Domnului sau cine l-a fost sfătuitor?” (Isa. 40:13, NIV).

Conflict cu fratele meu

Când fratele meu s-a căsătorit în Orleans, soțul meu i-a arătat o bunăvoință deosebită prin faptul că a mers împreună cu mine la ceremonia sa de nuntă, deși nu se simțea prea bine cu sănătatea. Zăpada acoperise drumurile, astfel încât trăsura cu care am călătorit era pe punctul de a se răsturna de vreo douăsprezece sau cincisprezece ori. Fără a aprecia eforturile soțului meu, fratele meu s-a certat cu el mai tare ca niciodată și fără nici un motiv Eu am fost calul de bătaie al resentimentelor lor.

Apoi o persoană anume s-a hotărât să-mi ruineze soțul. Bărbatul acela a obținut împuternicire să ceară, în numele fratelui regelui, suma de 200 000 de livre [o livră avea valoarea unui pfund de argint – un pfund = 453,6 g], pe care preindea că eu și fratele meu i-o datoram. Fratele meu nu știa cum să rezolve această problemă și refuza să discute asta. Acest lucru l-a făcut pe soțul meu să se supere atât de tare pe mine, încât nu vorbea cu mine fără să se înfurie. Nu mi-a dat detalii despre afacere și, în aprinderea mâniei lui, a spus că se va despărți de mine și îmi va aloca o sumă mică de bani din care să trăiesc.

În ziua procesului, după rugăciune, m-am dus la judecători. Pentru că am procedat astfel, am fost în stare să descisc toate ițele acestei afaceri. Primul judecător a fost atât de surprins când și-a dat seama care era adevărul în această problemă, încât m-a sfătuit să vorbesc și cu ceilalți judecători. Dumnezeu m-a făcut în stare să le prezint adevărul cu claritate, astfel că mi-au mulțumit că am corectat informațiile false. Soțul meu a fost încântat, dar fratele meu s-a simțit profund jignit. Cu toate acestea, problema alarmantă s-a rezolvat fără daune mari.

Noaptea sufletului

Aproximativ în aceeași perioadă am căzut într-o stare de goliciune care a durat aproape șapte ani. Mă luptam în interiorul meu între două puteri. Pe de o parte, doream să fiu pe placul lui Dumnezeu, dar, în același timp, simțeam o ridicare continuă a eului meu. Mă întrebam cum am putut să primesc de la Dumnezeu o asemenea apropiere de El, numai ca apoi să-mi fie luată.

Nu mă mai puteam ruga ca înainte. Cerul părea închis. Facerea de bine, lucrurile virtuozose nu mi se mai păreau ceva ușor. Nimic nu mă mai ajuta – nici jurămintele, nici promisiunile, nici rugăciunile și nici pelerinajele. Lacrimile îmi erau băutura și întristarea îmi era mâncarea. Parcă mă tortura o călău interior. Nici în biserică nu mă mai simțeam în apele mele. Predicile îmi păreau lipsite de sens.

Din când în când, însă, mai experimentam câte o ușurare. Soțul meu a ridicat o capelă la țară, în apropiere, unde puteam merge să mă rog. În timpul dedicării acestei capele, m-am simțit atrasă de Dumnezeu în interior. M-am văzut pe mine însămi asemeni unui templu dedicat Lui pentru totdeauna. M-am gândit, cu privire la mine și la capelă: „*Acest templu nu va fi niciodată impur. În El vor fi cântate laude pentru totdeauna!*” Am mers acasă cu credința că rugăciunea mi-a fost ascultată, dar goliciunea s-a reîntors.

În acei șapte ani de pustiire am înțeles ce a vrut să spună Nebucadnețar despre starea în care s-a simțit atât de jos, încât și-a dorit să trăiască printre fiarele sălbatice (Dan. 4). De atunci am început să descopăr că, dacă o rugăciune a inimii pare uscată și stearpă, aceasta nu înseamnă că este lipsită de sens. Dumnezeu ne dă ce este cel mai bine pentru noi, deși nu întotdeauna ceea ce ne dorim cel mai mult. Noi suntem chemați să ne bucurăm de Dumnezeu însuși, și nu doar de darurile Sale. Altfel, ne petrecem viața alergând după scurte momente fericite și ne hrănim din ele, în loc să ne hrănim din Dumnezeu.

O altă moarte

În mijlocul acestei pustiiri de la Dumnezeu, îmbolnăvirile soțului meu au continuat. Nu se vindeca bine de o boală, că se îmbolnăvea de o alta. A suferit cu răbdare, ca din mâna lui Dumnezeu. Deoarece boala se înrăutățea cu fiecare zi ce trecea, și-a dat seama că i se apropia sfârșitul și a dorit să scape de viața lui chinuită. Nu îi trebuia mâncare, însă uneori îl făceam să mai ia câte o înghițitură de ceva. Am văzut clar că nu mai avea mult de trăit.

În această perioadă, servitoarea care îmi făcuse probleme a devenit mai plină de compasiune și mi-a spus: „Vino să-l vezi pe stăpânul meu. Astfel, soacra ta va înceta să te mai bârfească”.

M-am prefăcut că nu știu nimic despre antipatia comună pe care o nutreau față de mine, însă el nu și-a putut ascunde neplăcerea de a mă vedea. Nu dorea nici măcar să mă simtă în preajma lui. Probabil din cauza durerii, era mult mai receptiv la veștile rele despre mine, astfel că era și mai pornit împotriva mea. Soacra mea a reușit să creeze în mintea lui atât de multă antipatie împotriva mea, încât mă temeam că va muri urându-mă.

Într-o zi, când s-a întâmplat să fie singur, m-am apropiat de patul lui, am îngenunchiat și i-am spus: „Te rog să mă ierți dacă am făcut lucruri care te-au nemulțumit – nu am făcut-o intenționat”. El a părut a fi mișcat de cuvintele mele și mi-a răspuns: „Eu sunt cel care trebuie să-și ceară iertare. Nu te-am meritat”. După acest episod a fost mulțumit să mă vadă în jurul lui și chiar mi-a dat sfaturi referitoare la ceea ce trebuia să fac după moartea sa.

Am trimis la Paris după cel mai priceput doctor, dar când a sosit, soțul meu murise deja. Nu am fost de față când a murit, deoarece, din compasiune, îmi spusesse să merg la culcare. Nici un muritor nu ar fi putut trece dincolo într-o stare mai creștinească și cu un curaj mai mare decât al lui.

În ziua următoare am intrat în cămăruța mea, în care se afla chipul logodnicului meu divin, Domnul Isus Cristos. Mi-am reînnoit legământul cu Dumnezeu și am adăugat un jurământ de castitate. După aceea, am fost umplută de o mare bucurie, ceea ce a fost un lucru nou pentru mine, după perioada lungă de adâncă amărăciune.

Viața ca văduvă

Am rămas văduvă la vârsta de douăzeci și șapte de ani. După doisprezece ani și patru luni de căsătorie presărată cu multe necazuri, eram epuizată. Am născut o a doua fetiță, pe nume Marie Jeanne, și apoi am stat de veghe douăzeci și patru de nopți la căpătâiul soțului meu înainte de moartea lui. Mi-a trebuit mai mult de un an până mi-am revenit din aceea oboseală.

Mă simțeam atât de sfârșită și de deprimată, încât abia mai puteam scoate o vorbă. Toți cei din jurul meu presupunceau că aș fi săvârșit un păcat de moarte. Eu nu aveam pe nimeni în lumea asta cu care să pot vorbi. Nu aveam nici un îndrumător, nici un prieten, nici un sfătuitor. Pierdusem totul. Și nu numai că Dumnezeu îmi luase persoana după

vreo altă servitoare venea să îmi slujească, turbulentă asta o scotea afară cu furie. Atunci apelam la serviciile ei și, când venea, mă ocăra cu voce tare. Dacă nu venea, încercam să mă descurc fără ea.

Când mi-am încetat activitățile religioase — nu i-am mai vizitat pe săraci, nu am mai mers la biserică și nu am mai practicat rugăciunea interioară — am devenit mai rece față de Dumnezeu. Toate acestea m-au făcut să am o părere proastă despre mine. În timpul acestei perioade de pustuire, domni importanți mi-au adresat cereri în căsătorie (între ei erau și dintre aceia care făceau parte din ranguri superioare rangului meu). La început m-am gândit că acceptarea vreunei cereri în căsătorie m-ar fi scos, poate, din necazul în care eram.

Dar chiar și un rege dacă ar fi venit la mine, l-aș fi refuzat cu plăcere, ca să-ți arăt, o, Dumnezeule meu că, în ciuda tuturor necazurilor mele, eram hotărâtă să-ți aparțin doar Ție. Și chiar dacă nu m-ai accepta, trebuie să-ți fiu credincioasă, cu toată puterea mea.

Apoi m-am îmbolnăvit și timp de cinci sau șase săptămâni nu am mai putut mânca sau bea. O singură lingură de supă mă făcea să leșin. Vocea îmi era atât de slabă, încât oamenii își apropiau urechea de gura mea pentru a-mi putea distinge cu greu cuvintele. Nu întrezăream nici o rază de speranță și îmi doream să mor. Toate necazurile, combinate cu pierderea reputației (care nu era chiar atât de stricată pe cât mă temeam) m-au făcut să nu mai pot mânca. Citirea cârților spirituale nu a făcut decât să mărească distanța dintre mine și Dumnezeu. Cum a putut Dumnezeu să-mi îndure îngustimea, curtoazia prefăcută și conversațiile lipsite sens? Dragostea de sine m-a făcut să mă complac în asemenea atitudini. Cum să-L aflu din nou pe Dumnezeu?

persoană, dar El Însuși se depărtase de mine. Dacă l-aș fi avut numai pe băiatul cel mare, l-aș fi putut înscrie la un colegiu, iar eu aș fi intrat la mânăstire, dar mai aveam un fiu mai mic și o fiică născută cu puțin timp înainte de moartea soțului meu.

Mai era, de asemenea, averea soțului, precum și o uriașă moșie de administrat. Am efectuat donațiile pe care el le promisese. Deși eram neștiutoare în probleme juridice, Dumnezeu mi-a dat înțelepciune. Am reușit să mă descurc cu documentele de afaceri și m-am îngrijit de treburi fără ajutorul nimănui. Deoarece soțul meu fusese bolnav atât de multă vreme, totul era în neorânduială. Am făcut un inventar exact al tuturor documentelor care aparțineau altor persoane și care fuseseră lăsate în grija soțului meu și le-am returnat proprietarilor. Acest lucru mi-a câștigat reputația unei femei destoinice.

Mai multe persoane implicate în dispute juridice îl rugaseră pe soțul meu să le soluționeze cazurile. Era vorba de douăzeci de acțiuni juridice și de douăzeci și două de persoane ale căror diferende trebuiau rezolvate. La moartea soțului, am încercat să le returnez documentele legale, dar aceștia au refuzat să le ia și m-au rugat să-i ajut să nu dea faliment. Era ridicol, bineînțeles, să-mi ceară mie așa ceva, dar am hotărât să mă sprijin pe puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. M-am retras timp de treizeci de zile pentru a cerceta aceste afaceri, apoi am întocmit un contract, pe care l-au semnat cu toții plini de satisfacție. Dumnezeu singur a făcut toate aceste lucruri. După aceea, și chiar și astăzi, orice discuție despre asemenea lucruri sună în urechile mele asemenea limbii arabe.

Spre surprinderea mea, văduvia mi-a sporit necazurile. Servitoarea tiranică a devenit mai furioasă ca oricând. Acumulase în casa noastră o avere frumușică, iar eu i-am dat o rentă pentru tot restul vieții ei, ca răsplătă a felului în care se îngrijise de soțul meu. Aceasta a făcut-o să se umfle de mândrie.

Am descoperit că, în nopțile în care a stat de veghe la căpătâiul soțului meu, a început să bea vin. Pe măsură ce înainta în vârstă și devenea tot mai slabă, chiar și o cantitate mică de vin o afecta în mod vizibil. Am încercat să ascund de alții lucrul acesta, însă n-am reușit. Am vorbit cu preotul ei despre această problemă, în speranța că acesta ar fi putut încerca s-o ajute cu blândețe, dar ea s-a înfuriat pe mine. Soacra mea, care vorbea cu vehemență împotriva băuturii, s-a unit cu servitoarea în ocări la adresa mea. Ori de câte ori aveam vizitatori, făptura aceasta ciudată striga că am făcut-o să cadă sub blestemul lui Dumnezeu.

Cumva Dumnezeu mi-a dat o răbdare nelimitată cu ea. Răspundeam cu milă și blândețe la acuzațiile ei aprinse și-i arătam afecțiune. Dacă

Redeșteptarea față de Dumnezeu

În timpul acestei perioade de moarte și pustiire, am plecat în orașul în care trăiau rudele din partea soacrei mele pentru a rezolva unele probleme. Înainte, când le vizitam, aceste neamuri mă tratau cu amabilitate și mă prezentau cu mândrie prietenilor lor. Acum, însă, au fost reținuți față de mine, spunând că se comportă așa din răzbunare față de felul în care o făcăm pe soacra mea să sufere.

Ca urmare, când m-am reîntors acasă, i-am vorbit deschis soacrei despre aceste probleme. Dacă ea credea cu adevărat că nu m-am purtat bine cu ea, eram gata să părăsesc casa, pentru a nu-i mai da bății de cap. Ea mi-a răspuns pe un ton rece: „Fă ce vrei. Eu nu am spus nimănui nimic despre tine”. Deci, am continuat să fac în așa fel ca ei să-i fie bine. Când mergeam la casa de la țară ca să mă odihnesc, soacra mea se plângea că am lăsat-o singură. Dacă o rugam să vină cu mine, mă refuza. Dacă n-o invitam, spunea că nu doream să vină. Odată am auzit că s-a supărat din cauză că am plecat la țară, astfel că m-am întors în oraș, numai ca să descopăr că nu voia nici să mă vadă și nici să-mi vorbească. M-am prefăcut că nu observ nimic și i-am vorbit ca de obicei, însă ea își întorcea capul. Când stăteam la țară, îi trimiteam adesea trăsura mea, rugând-o să vină și să-și petreacă ziua cu mine. Trăsura se întorcea înapoi goală. Dar dacă nu i-o trimiteam timp de mai multe zile, se plângea din această cauză.

Când eram odată împreună, de Crăciun, i-am spus: „Mamă, Regele păcii s-a născut astăzi ca să ne aducă pace. Îți cer pace în numele Lui”.

Cred că aceasta a atins-o, deși n-a spus nimic.

Unul din prietenii ei a stăruit de mine să nu plec din casă și a vorbit cu soacră-mea în favoarea mea. Ea i-a răspuns că nu mă izgonește din casă, dar dacă plec, nu mă va opri.

Acesta a insistat să mai îmi cer încă o dată iertare de la ea, deși scuzele mele păreau întotdeauna să o supere. La insistența lui, am intrat împreună în camera ei și i-am cerut iertare. I-am spus că niciodată nu intenționasem să o supăr. Ea mi-a răspuns: „Eu nu mă supăr ușor. Nu am nici o altă plângere împotriva ta decât că nu mă iubești și ai vrea să mor”. I-am

răspuns că aceste gânduri sunt departe de inima mea și că îi doream o viață lungă. Ne-am îmbrățișat și lucrurile au rămas în această stare confuză.

Cred că soacra mea avea o inimă bună, dar o fire nestatornică. Avea calități, iar greșelile ei erau numai dintre acelea întâlnite de obicei la persoane care nu practică rugăciunea. Poate, fără să vreau, i-am provocat suferințe, iar ea a făcut același lucru față de mine, din neștiință.

Trăirea pe cont propriu

Am căutat o casă în care să locuim, dar fusesem atât de izolată în văduvia mea, încât nu aveam nici cea mai vagă idee unde să merg. Mă simțeam pierdută. Mă temeam să mă mut în totil iernii împreună cu copiii și cu doica ficei mele. Am căutat în oraș, dar n-am găsit nici o casă liberă; călugărițele benedictine mi-au oferit un apartament în incinta mănăstirii lor. În această vreme nefericirea mea interioară continua. Nu ieșeam la plimbare și nu participam la petreceri. Nu doream să văd și să cunosc nimic în afara lui Isus Cristos. Cămăruța de rugăciune era singura mea distracție. Chiar când regina, care trăia în apropiere și pe care sperasem întotdeauna să o văd în persoană, se întâmpla să treacă prin dreptul geamului, nu mă deranjam să mă uit la ea.

Aproximativ cu opt sau zece zile înainte de ziua Sfintei Magdalena, pe data de 22 iulie, 1680, i-am scris Părintelui La Combe și i-am cerut să se roage pentru mine. El s-a rugat în ziua Sfintei Magdalena și a auzit o „voce” care i-a spus de trei ori cu putere: „Voi veți locui împreună”. A fost surprins, deoarece niciodată înainte nu mai auzise asemenea voci interioare.

Cred, o, Dumnezeu meu, că aceste cuvinte s-au împlinit în sensul că ambii am experimentat evenimente similare, de renunțare la noi înșine, și ți-am permis Ție să devii locuința noastră.

Trezirea Duhului meu

În acea zi de Sfânta Magdalena, sufletul mi-a fost eliberat de dureri. Când am primit acea scrisoare din partea Părintelui La Combe, am simțit o viață nouă — fusesem ca o persoană înviată din morți, însă înfășurată încă în veșmintele de înmormântare. În acea zi am fost eliberată. Dumnezeu pe care mă gândisem că-L pierdusem pentru todeauna S-a reîntors la mine cu o măreție și cu o puritate de nedescris în cuvinte. Când mi-am privit necazurile anterioare, m-am gândit la cuvintele apostolului

Pavel: „Suferiințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare care are să fie descoperită față de noi” (Romani 8:18).

Atunci, o, Dumnezeuule, am descoperit în Tine câștiguri noi. Lucrul de care mă bucurasem înainte era doar pacea, un dar al lui Dumnezeu, dar acum am primit și îl posed pe Însuși Dumnezeul păcii.

Când am intrat într-o înnoire a vieții, la sfârșitul unei perioade de aproape șapte ani de goliciune, Domnul mi-a descoperit că acele cruci exterioare veneau de la El și că nu trebuia să port pică persoanelor care mă tratau cu asprime. Astfel, mi-a fost milă de ele și mi-a părut rău pentru necazul pe care li-l provocasem fără intenție. Am văzut că aceste persoane se temeau prea mult de Domnul ca să mă chinuiască doar din pomirea lor proprie în modul în care o făcuseră. Mâna lui Dumnezeu trebuie să fi fost acolo. Este greu să vă imaginați gingășia pe care Dumnezeu mi-a turnat-o în suflet față de ele și dorința pe care o aveam de a le ajuta în orice fel.

Eram gata din nou să îmfătuiesc binele. Ori de câte ori îmi venea un gând orientat spre dorințele mele, îl respingeam, ca și când aș fi pus o perdea în fața lui. Mă minunam de claritatea minții mele și de puritatea întregii inimi.

O, Domnul meu, Tu îl poți alege pe cel slab și nenorocit ca să facă lucrările Tale, astfel încât Tu să poți avea toată gloria. Dacă ar fi să-i folosești pe cei renunțați și talentați, aceștia ar putea avea gânduri înalte despre ei înșiși, dar Tu mă iei pe mine ca să se vadă cât se poate de clar că numai Tu ești Autorul oricărui lucru bun care se face.

Am continuat să rămân liniștită în duh și am lăsat toate lucrurile în seama lui Dumnezeu, mulțumită să știu că, dacă dorea ceva de la mine, El îmi va da și mijloacele prin care să-I împlinesc cerința. Am rămas la dispoziția Lui pentru a acționa așa cum îmi cerea. În urma pierderii tuturor darurilor primite de la Dumnezeu (tată, soț, copii, înfățișare plăcută), cu tot sprijinul lor, L-am găsit pe Dăător. Cum ne petrecem noi vremea păstrând cu grijă darurile lui Dumnezeu și crezând că suntem fericiți! Însă nu trebuie să ne oprim acolo, lipsindu-ne de adevărata odihnă, ci trebuie să mergem spre Dumnezeu Însuși – prin pierderea acestor daruri atât de iubite.

Ce fericire am gustat în singurătatea mea, cu mica mea familie, unde nimic nu îmi întrerupea liniștea! Deoarece trăiam la țară și copiii îmi erau pe mâini bune, eu m-am retras în pădure. Am trăit tot atâtea zile de fericire câte luni de necaz îndurasem.

Tu, o, Dumnezeule meu, Te-ai ocupat de mine așa cum te-ai ocupat și de robul Tău, Iov, dându-mi înapoi de două ori tot ce ai luat și eliberându-mă de toate crucile mele.

Apoi, dintr-o dată am început să le plac celor din jur. Chiar și soacra mea s-a declarat mulțumită de mine, cu toate că nu făceam nimic diferit. Cei care mă ponegriseră, acum mă laudau. Eu am rămas într-o pace deplină, atât în exterior, cât și în interior.

Mi se părea că sufletul îmi devenise asemenea Noului Ierusalim, unde nu mai este nici un necaz. Simțeam o indiferență totală față de orice lucru de pe pământ, deoarece unirea mea cu voia lui Dumnezeu era atât de mare, încât propria-mi voință părea total pierdută. Nu îmi doream nimic în plus față de ceea ce aveam și eram mulțumită în orice împrejurare. Dacă un servitor mă întreba: „Doriți lucrul cutare sau cutare?” nu îi puteam răspunde. Chestiunile mărunte au dispărut cu totul și o putere mai înaltă le-a luat locul.

Era ca și când aș fi trecut în Dumnezeu, ca să devin parte a Lui – la fel cum un strop de apă aruncat în mare devine parte a ei. O, unirea unității, cât de puternic este sufletul care se pierde în Dumnezeul său! Rămân ascunsă cu Cristos în Dumnezeu (Coloseni 3:3).

O călătorie misionară?

În perioada aceea de noapte a sufletului mi-a venit în minte orașul Geneva [o fortăreață protestantă pe care Ludovic al XIV-lea încercase să o convertească la catolicismul francez prin forța militară. În zilele noastre, orașul se află în Elveția.] Ce? m-am întrebat eu? Să-L părăsesc pe Dumnezeu nu numai în viața mea spirituală, ci și în doctrină? Cum ar putea să-mi treacă prin cap ideea de a-mi părăsi biserica pentru care mi-aș fi dat cu bucurie chiar și viața, ca martiră?

Mă temeam pentru sufletul meu, dar atunci am primit o scrisoare din partea bunului Părinte La Combe, în care își dezvăluia dorința ca oamenii din Geneva să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu. Acest lucru mi-a restaurat pacea și calmul minții, deoarece el era un om al credinței. După aceea, mi-a apărut într-un vis o femeie din cer, care mi-a spus că Dumnezeu mă chema la Geneva.

După redeschiderea mea față de Dumnezeu, am primit o altă scrisoare de la Părintele La Combe în care îmi împărtășea că Dumnezeu îi revelase că avea planuri mari pentru mine. „Oricare ar fi acestea, pentru mine e totuna” mi-am spus. Continuum să am pe inimă sufletele din Geneva, dar

nu am spus nimănui nimic, așteptând ca Dumnezeu să-mi facă cunoscută voia Sa atotputernică. Un alt motiv pentru care nu am spus nimic despre aceasta a fost teama de a nu se afla ascunsă aici vreo strategie a diavolului, ca să îmi fure bucuria în Dumnezeu. Totuși, am văzut că necazurile prin care trecusem m-au pregătit în vederea planurilor pe care Dumnezeu le avea pentru mine, indiferent care urmau să fie acestea.

Confirmare

În aceeași perioadă a trebuit să merg la Paris ca să rezolv anumite probleme. Pe când mă aflam acolo, am intrat într-o biserică pentru a mă ruga. Deși nu i-am spus nimic preotului de acolo, acesta m-a surprins prin ceea ce mi-a spus: „Nu știu cine sunteți, nu știu nimic despre dumneavoastră, dar simt un imbold puternic de a vă spune să faceți ceea ce v-a arătat Domnul. Aceasta este tot ce am avut de spus”.

I-am răspuns: „Sunt o văduvă cu doi copii mici. Ce altceva mi-ar putea cere Dumnezeu decât să-i îngrijesc cu dăruire și să-i educ?” El mi-a vorbit mai departe: „Dacă Dumnezeu vă cere să faceți ceva, nimic din această lume nu vă va împiedica să împliniți voia Lui”. Acest lucru m-a surprins, dar nu i-am pomenit nimic despre Geneva. În interiorul meu, eram plină de căință, dornică să fac așa cum mă îndruma Dumnezeu, fără să permit vreo separare între voința mea și voia lui Dumnezeu pentru mine.

În această stare de așteptare în odihnă am trăit în liniște alături de familia mea, până când unul dintre prietenii mei a avut dorința de a merge într-o misiune în Siam [Thailandă de azi]. El locuia la șizeci de mile depărtare de casa mea și, în timp ce se pregătea să plece, a simțit imboldul de a veni să vorbească cu mine. La început a ezitat să-mi spună acest lucru, dar după ce mi-a spus, i-am împărtășit și eu ideea mea de a merge la Geneva și visul pe care l-am avut în acest sens. Apoi am spus: „Dumnezeu te-a trimis să-mi dai un sfat”. După trei zile de rugăciune și cugetare, el mi-a spus că era de părere că trebuia să merg la Geneva, dar că, pentru a fi sigură de asta, ar trebui să mă întâlnesc cu Episcopul de Geneva. Dacă Episcopul îmi aproba planul, acesta ar fi fost un semn că planul era din partea Domnului. Dacă nu, trebuia să-l anulez.

Am căzut de acord cu prietenul meu și el s-a oferit să-i vorbească Episcopului despre mine și să-mi aducă răspunsul din partea lui. Totuși, prietenul meu era în vârstă, de aceea am discutat cu el despre mijlocul de transport cel mai potrivit pentru el în vederea unei călătorii atât de lungi. Chiar în acel moment au sosit doi călători și ne-au spus că Episcopul din Geneva era în Paris. Ce ocazie extraordinară rânduită de Dumnezeu!

Prietenul meu m-a sfătuit să-i scriu Părintelui La Combe și să-i cer să se roage pentru mine. Apoi a plecat la Paris și a vorbit cu Episcopul de Geneva. Mai târziu, când am ajuns și eu la Paris, deoarece aveam unele probleme de rezolvat, l-am întâlnit și eu pe Episcop.

I-am mărturisit că doream să merg la Geneva cu scopul de a înființa o instituție pentru oamenii doriți să-L slujească pe Dumnezeu și să-I se dăruiască Lui în întregime. Episcopul mi-a aprobat planul și mi-a dat permisiunea de a merge. Mi-a vorbit de un nou grup care se stabilise în Gex, un oraș situat în estul îndepărtat al Franței, aproape de Geneva.

M-am dus să o vizitez pe starea acestui nou ordin călugăresc din Paris și ea m-a asigurat că i-ar plăcea să mi se alăture în această lucrare misionară. Deoarece o consideram o mare slujitoare a lui Dumnezeu, răspunsul ei mi-a confirmat justetea planului.

Am putut vedea că Dumnezeu o folosea pe starea din pricina virtuții sale, iar pe mine datorită bogăției mele. Am mai observat că cu cât eram mai neînsemnată, cu atât mai bine mă potriveam în planurile Lui. Totuși, mi-a fost teamă să nu fiu prea nesocotită și să nu-mi dau seama care este voia lui Dumnezeu.

Mai multă confirmare

I-am scris franciscanului care mă ajutase atât de mult și i-am cerut să se roage pentru mine. În cele din urmă mi-a răspuns că Domnul îi arătase că avea nevoie de mine în Geneva. Am întrebat dacă nu cumva dorința Domnului era să donez bani pentru a întemeia acolo o instituție, dar el mi-a răspuns că Domnul îi revelase că mă vroia pe mine acolo, și nu averea mea pământească.

În același timp am primit o scrisoare de la Părintele La Combe prin care îmi spunea că Domnul îi dăduse lui și tovarășilor lui siguranța că El dorea să merg la Geneva. Am fost surprinsă să primesc în aceeași perioadă două scrisori identice de la două persoane care locuiau foarte departe una de cealaltă – la mai mult de patru sute cincizeci de mile depărtare.

M-am lăsat în mâinile lui Dumnezeu, hotărâtă să nu fac nici un pas, nici pentru reușita acțiunii, nici pentru împiedicarea ei, ci să acționez așa cum mă va călăuzi El. Am avut și niște visuri misterioase, care sugerau mari necazuri, dar m-am hotărât în inima mea să fac tot ceea ce era pe placul lui Dumnezeu.

Într-unul din visuri, îmi vedeam de treburile mele când am văzut un animal mic care părea mort. (Am înțeles că acel animal reprezenta invidia unor persoane, dar invidia aceea părea moartă). Am apucat animalul, dar

el a încercat să mă muște, așa că l-am lăsat jos. Apoi degetele mi-au fost străpuse de niște ace ascuțite. Am rugat pe un trecător să mi le scoată, dar el mi le-a înfipt și mai adânc în degete și m-a lăsat în starea aceea. Atunci un preot inimos a apucat animalul cu o perche de clește de animale. (Încă îmi pot aminti fața celui preot, deși nu l-am mai văzut niciodată. Cred că-l voi întâlni odată înainte de a muri). În timp ce preotul ținea animalul, acele ascuțite mi-au ieșit din degete.

Am fost, de asemenea, surprinsă să primesc scrisori de la mai multe persoane evlavioase care, deși nu știau nimic despre planurile mele, vorbeau de mersul meu în slujba lui Dumnezeu și unele dintre ele chiar au menționat Geneva. Una a făcut aluzie la faptul că voi fi prigonică acolo, iar alta a spus că voi fi ochi pentru orbi, picioare pentru ologi și mâini pentru ciungi.

Împăcarea

În timp ce Dumnezeu îmi cerea să renunț la toate lucrurile, mi-a înărit legăturile cu familia. Nici chiar propria mea mamă n-ar fi putut deveni mai plină de afecțiune decât soacră-mea care a spus că „apreciază bunătatea mea”.

Cred că atitudinea ei s-a datorat în mare măsură faptului că auzeam că trei persoane îmi făcuseră propuneri de căsătorie, dar că, deși aveau și rangul lor erau superioare celor pe care le aveam eu, le refuzasem. (Acest lucru a făcut ca averea și moșia să rămână intacte.) Cred că s-a simțit ușurată că nu m-am răzbumat pe ea, din pricina certurilor ei, căsătorindu-mă cu cineva de rang mare și ținându-mi copiii departe de ea. Prin urmare, s-a purtat frumos cu mine.

Apoi m-am îmbolnăvit foarte tare. În timpul bolii, soacra mea nu a plecat de lângă patul meu, iar lacrimile vărsate de ea nu au făcut decât să îmi confirme sinceritatea afecțiunii pe care mi-o purta. Atitudinea ei m-a impresionat foarte mult și am simțit că o iubesc ca pe mama mea adevărată. Cum să o părăsesc acum, când era atât de înaintată în vârstă? Slujnica aceea care mă torturase mi-a devenit prietenă. Mă lăuda în continuu, vorbeam cu respect despre caracterul meu. Și-a cerut iertare pentru tot ceea ce m-a făcut să îndur din partea ei. Astfel, în timp ce îmi făceam planuri de a pleca, am văzut împlinindu-se ceea ce nu se întâmplase când nu aveam alt plan decât acela de a sta acasă.

Am pus totul în ordine. Îmi iubeam foarte mult copiii și simțeam o mare durere că trebuie să-i părăsesc, dar am văzut că, pentru a urma voia Sa, trebuia să-I predau totul lui Dumnezeu. Eram încredințată că Dumnezeu va rândui mijloacele necesare pentru educația copiilor mei. Domnul singur era călăuză mea.

Plecarea în misiune

Deși înainte de a pleca aveam îndoieli cu privire la lucrarea mea misionară, după plecare nu m-am mai îndoit niciodată că acest lucru era voia lui Dumnezeu pentru mine. Grijă mea cea mai mare era față de copiii mei, în special față de fiul meu mai mic. Pe el l-am lăsat cu soacra mea. Pe fiica mea, Marie Jeanne, am luat-o cu mine, în speranța că nu îi voi pune educația în pericol. „Căsătoria mea sacră” cu Dumnezeu m-a forțat să renunț la tot și să-mi urmez Soțul oriunde mă chema El. Oamenii însă apreciază lucrurile după succes și mi-au criticat chemarea, socotind-o o greșală, o iluzie, o închipuire. Crucile pe care le-am suferit de atunci (dintre care una pe care o îndur chiar acum este închisoarea) mi-au confirmat adevărul și veridicitatea chemării mele.

Singura mea nedumerire era aceea că nu știam dacă trebuia să mă alătur noului ordin călugăresc. Părintele La Combe mi-a scris, dar nu a menționat dacă trebuia să mă asociez cu ei sau nu. Astfel, îl aveam doar pe Dumnezeu, care rănduiește totul, și căruia mă predasem în întregime. Acest lucru m-a împiedicat să mă afiliiez lor.

Înainte de a auzi despre noul ordin călugăresc, care mergea la Gex, ideea mea fusese de a închiria o cameră în Geneva, fără însă a face nici un fel de anunțuri cu privire la misiunea mea. Îmi planificasem să mă folosesc de alifiiile mele pentru a vindeca rănimile oamenilor și să-i câștig prin dragoste. Dacă mi-aș fi urmat acest imbold, lucrurile ar fi izbutit mai bine. Dar am crezut că trebuia să urmez mai degrabă părerea episcopului decât propriile mele sentimente. Acum văd că planul lui Dumnezeu era să-mi folosească dorința de a merge la Geneva ca să-mi permită să îndrum suflete pretutindeni pe unde mergeam, și nu doar să fac fapte bune în Geneva.

Chiar și acum, o, Doamne, mă rog ca sufletele acelui oraș să și se predea Ție fără nici o opreliște – pe o cale cunoscută doar de Ține.

Am fost cuprinsă de teama că afilierea mea la noul ordin nu era în planul lui Dumnezeu, dar i-am scris mamei Garnier să-mi trimită un contract.

acceptat. În Dumnezeu am găsit toate lucrurile la care renunșasem în schimbul Lui. Am fost în stare să fac lucruri de care mă miram și de care erau și alții uimiți, totuși eu știam că aveam capacități insuficiente. Când Isus Cristos, Înțelepciunea Eternă, ia chip în suflet, sufletul își găsește în El tot ceea ce îi lipsește.

Fica mea, Marie Jeanne, a slăbit foarte mult și, când nu mă vedea nimeni, plângeam din această cauză. În cele din urmă m-am hotărât să o duc la o mănăstire din Thonon (un oraș situat pe Lacul Geneva, în Elveția de astăzi). Când le-am sugerat acest lucru maicilor de la noul ordin, ele mi s-au opus cu vehemență, părând a fi lipsite de inimă și nerecunoscătoare. Fica mea, însă, ajunsesse un schelet! M-am îngrijorat că îmi sacrificasem cu nesăbuință copilul. I-am scris Părintelui La Combe și l-am rugat să treacă pe la mine pentru a-i cere sfatul. Nu mai puteam continua să-mi țin copilul în locul acela și să rămân cu conștiința curată.

Îngrijirea ficei mele

Părintele La Combe a venit imediat și mi-a împărtășit unele experiențe extraordinare pe care le avusesse cu Dumnezeu. La început l-am suspectat de iluzii și de mândrie, dar am putut vedea apoi în el o smerenie adevărată. Nici vorbă să se ridice pe sine în slăvi datorită învățurii și a darurilor profunde pe care le avea. Nimeni n-ar fi putut avea o părere mai smerită despre sine decât acest om. Harul se revărsa din el în sufletul meu.

Părintele La Combe a fost de acord că cea mai bună cale era de a o duce pe Marie Jeanne la Thonon. I-am mărturisit că nu îmi plăcea modul de viață al noului ordin, iar el mi-a răspuns că, după părerea lui, nici nu mă potriveam cu ei. M-a avertizat să nu le mai vorbesc despre cărarea interioară a credinței mele, altfel mă puteam aștepta la prigoniri din partea lor. El m-a sfătuit să mă întorc la Gex, după călătoria la Thonon, și să nu mă afiliiez la nici o mișcare religioasă, până când nu îmi va arăta Dumnezeu modul în care urma să mă folosescă.

Mi-am dus, așadar, fetița la maicile ursuline din Thonon, dar am fost dezamăgită să descopăr că acolo se aflau și alte fete, care aveau obiceiuri proaste. Ce se va întâmpla cu copilul meu dacă îl lăsăm în compania lor? Dacă ar fi rămas în Franța, ar fi devenit o doamnă distinsă, cu o educație aleasă. Luând în considerare înclinațiile ei naturale și calitățile ei deosebite, ar fi primit multe propuneri de căsătorie. Totuși, să o iau înapoi la Gex ar fi însemnat ca ea să nu se priceapă niciodată la nimic — în cazul fericit în care s-ar fi refăcut din punct de vedere fizic. Putea Dumnezeu să-mi ceară să-mi sacrific copilul acesta atât de dulce și evlavios?

Dumnezeu a permis să fac această greșală ca să mă facă conștientă de protecția Lui asupra mea. Mai târziu Părintele La Combe mi-a spus că a avut un imbold puternic de a-mi scrie să nu mă alătur noului ordin, deoarece credea că aceasta nu era voia lui Dumnezeu pentru mine, dar a neglijat să o facă.

M-am dus în Paris, la noul ordin, ținându-mi îndoielile în secret. Le-am dat toți banii pe care îi aveam, bucurându-mă să fiu săracă, după exemplul lui Isus Cristos. Din nouă mii de livre pe care le aveam, le-am împrumutat șase mii. (Aceste șase mii au fost mai târziu înapoiate copiilor mei). Restul l-am dat maicilor care călătoreau cu noi, ca să-și acopere cheltuielile până la Gex și să-și cumpere mobilă.

Am călătorit cu barca alături de maici și am ajuns la Annecy (un oraș francez aflat în sudul Genevei) de ziua Sfintei Magdalena, în 1681. Când am coborât din barcă, am întâlnit un sărac care cerea de milă. Neavând altceva, i-am dat nasturii de la manșetă.

De ziua Sfintei Magdalena, Episcopul de Geneva a ținut o slujbă pentru noi, iar eu mi-am reînnoit căsătoria spirituală cu Răscumpărătorul meu, așa cum obișnuiam să fac în fiecare an cu prilejul acestei zile. În ziua următoare am părăsit Annecy și ne-am dus la Geneva, unde m-am rugat pentru convertirea aceluiași popor numeros. În seara aceea am ajuns târziu la Gex, unde nu am găsit decât pereții goi. Episcopul de Geneva mă asigurase că locuința era mobilată, așa credea el. Ne-a slujit drept adăpost casa Surorilor de Caritate. Acestea au fost atât de amabile, încât ne-au lăsat să dormim în paturile lor.

Pe măsură ce oamenii din Franța auzeau zvonuri despre plecarea mea, începeau să reacționeze. Frațele meu vitreg, Părintele de la Mothe, mi-a scris că unii oameni învățați și influenți din Paris nu erau de acord cu acțiunea mea. Ca să mă alarmeze și mai mult, m-a informat că soacra mea, care îngrijea de fiul meu mai mic, a dat în „minte copiii” și nu mai era în stare să aibă grijă de el. Totuși, acest lucru s-a dovedit a fi fals.

Am răspuns acestor scrisori alarmante așa cum m-a călăuzit Duhul Răspunsurile pe care le-am dat au fost acceptate și acuzațiile violente s-au preschimb în aplauze. Părintele de la Mothe a părut să mă respecte un timp, dar apoi dezaprobarea pe care o avea față de mine a început să se manifeste din nou. Era mânat de interese personale, fiind dezamăgit că nu mai eram în stare să pun de o parte o anumită sumă de bani din averea mea pentru a-i oferi lui o pensie pe care se aștepta să o primească de la mine. Apoi și maica Garnier și-a schimbat atitudinea față de mine și a început să mă ponegrească.

La Gex am mâncat și am dormit puțin. Mâncarea era stricăță și plină de viermi din cauza căldurii excesive. Hrana, pe care altădată aș fi detestat-o, mi-a devenit acum masa zilnică. Toate acestea păreau ușor de

S-a trezit în mine toată tandrețea pe care o aveam pentru ea și am simțit că nu puteam să îmi distrug fiica. Mi-am dat seama cum trebuie să fi suferit Hagar când și-a lăsat copilul, pe Ismael, deoparte, în pustie, ca să nu-l vadă pierind. M-am întrebat dacă nu cumva Dumnezeu mă purifica de legătură omenești. Am hotărât să o las la mânăstirea din Thonon, unde în scurt timp s-a însănătoșit.

Îmi este revelat scopul

Începusem să mă trezesc cu regularitate la miezul nopții ca să mă rog și aveam mereu aceste cuvinte în minte: „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule” (Evrei 10:7). Aceste cuvinte mi-au fost transmise împreună cu cea mai pură, pătrunzătoare și puternică revărsare de har pe care o experimentasem până atunci. Nu mă mai temeam de moarte. Adesea rămâneam pe genunchi, rugându-mă, de la miezul nopții până la patru dimineața, într-o dulce părtășie cu Dumnezeu.

Uneori aveam nevoie de odihnă și atunci Dumnezeu nu mă trezea, dar până și în somn eram conștientă de prezența Lui. În anii care au urmat de atunci, nu am dormit decât o jumătate din noapte, însă am fost întotdeauna conștientă de prezența Lui. În acele nopți de veghe, Domnul mi-a descoperit că eram destinată să fiu o mamă pentru mulți oameni – oameni simpli, ca niște copii. Unii au interpretat aceste dezvăluiri în mod literal și s-au gândit că voi conduce o instituție sau o adunare. Se părea, însă, că Dumnezeu dorea să câștig persoane pentru El și să mă îngrijesc de ele ca o mamă, prin bunătatea Lui. În acest proces, urma să fi învăț să mergă pe calea pe care El îi îndruma. O să vă descriu cum s-a întâmplat.

Odată, după sosirea mea la Gex, a venit Episcopul de Geneva să ne viziteze. Acesta era atât de convins că mâna lui Dumnezeu era peste mine, încât și-a deschis inima și mi-a mărturisit greșelile și problemele lui. A declarat că tot ceea ce eu spuneam era adevărat. (De fapt, Duhul adevărului era Cel care mă inspira în vorbirea mea, fără El aș fi fost o nătângă).

Totuși, am descoperit că Episcopul asculta și accepta ca adevărate cuvintele oricui, chiar și când cineva vorbea din interes personal. Episcopul acesta obișnuia să cedeze în fața oricui, iar acest lucru l-a împiedicat să înfăptuiască binele pe care, altfel, l-ar fi făcut.

În urma discuției cu Episcopul, Părintele La Combe a fost desemnat de acesta să-mi fie îndrumător spiritual. Eram bucuroasă, deoarece acest om iluminat al lui Dumnezeu înțelegea cărarea interioară a rugăciunii și avea darul de a liniști sufletele. Însă chiar atunci m-am îmbolnăvit grav; aveam dureri mari. Doctorii au spus că mă afluam în mare pericol, totuși

maicile din casă n-au luat în serios acest lucru. Administratorul lor nu a fost de acord să-mi dea bani pentru medicamentele de care aveam nevoie, iar eu nu mai aveam nici un ban, pentru că îi donasem pe toți mânăstirii. Totuși, i-au scris Părintelui La Combe și l-au rugat să vină. El a răspuns venind toată noaptea pe jos. (Călătoria întotdeauna în modul acesta, imitându-l pe Domnul nostru Isus Cristos).

După ce Părintele La Combe s-a rugat pentru mine, punându-și mâinile pe capul meu, am fost vindecată. Când neamurile mele din Paris au aflat despre această vindecare miraculoasă prin Părintele La Combe, au relatat-o și altor persoane influente, care mi-au scris și mi-au donat bani. Aveam de gând să tipăresc o relatare despre mine, în care să arate că îmi jertfisem averea și că mă însănătoșisem subit din boala de care sufeream. Nu știu ce s-a ales din toate acestea, dar așa sunt capriciile omenești. Admirația lor s-a dovedit a fi un preludiu ciudat la condamnarea de care urma să am parte.

În singurătate

Maicile de la Gex m-au sfătuit să mă reîntorc la fiica mea din Thonon, iar Părintele La Combe m-a însoțit până acolo. După ce am constatat că fetița se simțea foarte bine, m-am retras într-un loc izolat pentru o perioadă de douăsprezece zile. În acest refugiu am făcut jurăminte de castitate, sărăcie și ascultare, promițând că voi asculta de voia lui Dumnezeu și de biserică și că-L voi onora pe Isus Cristos. În această izolare de lume m-am cufundat în Dumnezeu. Am descoperit că perioada de încercări prin care trecusem, când mă alăturasem maicilor, îmi purificase sufletul, în loc să mi-l întineze. Eram atât de plină de Dumnezeu, încât gândurile și dorințele îmi erau curate și lipsite de motive egoiste. Imaginația mea, atât de febrilă înainte, nu mă mai tulbura. Voința mea, moartă față de propriile ei dorințe, era insensibilă la plăceri omenești. Era ca și cum sufletul meu începuse să dobândească din calitățile Soarelui meu.

Am descoperit că, cu cât duhul mi se pierdea mai mult în Suveranul său, cu atât mai atrasă eram de Dumnezeu însuși. Acest lucru produce o candoare neobișnuită, neînțeleasă de cei care încă trăiesc pentru ei înșiși.

Bucuria de care este stăpânit sufletul în Tine, o, Dumnezeule, este atât de mare, încât el experimentează adevărul cuvintelor: „Nimeni nu vă va răpi bucuria voastră” (Ioan 16:22). Este ca și cum sufletul s-ar scufunda într-un râu al păcii. Sufletul este atunci liniștit, doritor să primească din mâna Ta fie binele, fie răul, fără sentimente egoiste.

Începe prigoana

Aș prefera să țin sub tăcere ceea ce urmează să scriu acum, pentru că oamenii adesea nu văd mâna lui Dumnezeu în împrejurări negative, dar am fost instruită să nu las nimic pe dinafară.

După ce am sosit înapoi la Gex, din Thonon, am primit o scrisoare din partea neamurilor mele prin care mă sfătuiau să le încredințez lor tutela copiilor mei, să le cedez lor averea, păstrându-mi pentru mine o sumă oarecare. Mi-au făcut această propunere din motive egoiste, dar asta nu m-a deranjat. Documentul semnat de mine conținea și clauze scandaloase conform cărora, în cazul în care îmi mureau copiii, rudele erau cele care urmau să-mi moștenească averea, și nu eu. (Nu mi-am dat seama de lucrul acesta; nu am avut pe nimeni care să mă sfătuiască). Totuși, mi se părea că puteam fi și eu ca Isus Cristos – sărac, golit și privat de toate.

În acea vreme diavolul a început să mi se împotrivescă pe față. Într-o noapte, spre surpriza mea, mi s-a arătat ceva monstruos și înfricoșător – o față care licărea într-o lumină albăstrie. Suflul mi s-a odihnit în liniște și aceasta a încetat să mai apară. Când mă trezeam la miezul nopții ca să mă rog, auzeam zgomote înfricoșătoare prin cameră. Patul îmi era adesea zgâlțâit câte un sfert de oră, iar perdeaua se rupea în două. În perioada aceasta plină de tulburare, mă sculam în fiecare dimineață și îmi aprindeam lumânarea de ceară, pe care o ținam în cameră, deoarece mi se încredințase sarcina de a le trezi pe surori, precum și rolul de paracliseriță [cea care avea grijă de vasele de la cină și tutorele casei]. Nu îmi era teamă. Îmi foloseam lumina ca să mă uit prin cameră când gălăgia se întetea cel mai tare. Când a văzut Dușmanul că nu îmi era frică de nimic, s-a oprit dintr-o dată și nu m-a mai atacat personal. Însă i-a stăruit împotriva mea pe oameni, lucru care i-a reușit mult mai bine. Căci a găsit pe unii care credeau că era înțelept să mă rănească.

Prigoană din partea preoților

Zgomotele din camera mea au încetat când au început prigoanele din partea unui preot care avea mare putere. Acesta era în relații apropiate cu

una din surorile de la Gex. La început a încercat să o convingă să nu mă agreeze, deoarece știa că, dacă ea se încredea în mine, o voi sfătui să pună capăt vizitelor lui dese. Ea plănuise să se retragă într-un loc liniștit pentru o perioadă, avându-l pe el ca îndrumător (lucru pe care el îl aștepta cu gândul de a-i face avansuri). Am îndemnat-o însă să mai aștepte până va veni noul îndrumător spiritual al casei (Părintele La Combe), iar ea a fost de acord.

I-am vorbit despre rugăciunea interioară și am atras-o în acest mod de a se ruga. Domnul nostru a binecuvântat-o și ea și-a dăruit inima în întregime lui Dumnezeu. Ca urmare, a început să fie din ce în ce mai precaută față de acest preot, lucru care l-a iritat și l-a făcut să se infurie atât pe Părintele La Combe, cât și pe mine. Obişnuia să vorbească plin de dispreț la adresa mea, dar nu l-am băgat în seamă.

Acest preot bârfitor a reușit să-i câștige de partea lui pe administratorul casei și pe stareța maicilor de la Gex. Mi-au creat probleme cu cele două servitoare ale mele (le adusesem cu mine din cauză că, de la naștere, am fost o ființă plăpândă și devenisem și mai neputincioasă în urma vărsatului de vânt). Comunitatea avea nevoie de ele, una ca să ajute la bucătărie, iar cealaltă ca să fie pe post de ușieră. Am renunțat la ele cu gândul că vor avea voie, totuși, să vină să mă ajute ocazional. Le plăteam salariul din renta mea. Cu toate acestea, maicile nu au permis nici uneia să mă ajute. Slujba de paracliseriță mă obliga să mătur biserica spațioasă, dar maicile nu dădeau voie nimănui să mă ajute. De câteva ori aproape am leșinat în timp ce măturam și a trebuit să mă așez într-un colț. Le-am rugat să le permită fetelor de la țară, mai puternice, să măture și până la urmă au fost de acord.

Ceea ce mă deranja cel mai mult era că nu spălaseam haine niciodată, iar acum eram obligată să spăl fețele de masă de la împărțășanie. I-am cerut uneia dintre slujnice să mă ajute, pentru că nu le spălaseam bine de prima dată. Maicile, însă, au tras-o de mână afară din camera mea și i-au spus să meargă să-și vadă de treaba ei. Am lăsat-o să plece fără să mă opun.

Între timp, maica pe care o învățasem rugăciunea interioară s-a apropiat mai mult de Dumnezeu și de mine. Acest lucru l-a iritat pe preot. El s-a dus direct la Episcopul de Geneva, care până atunci îmi arătase respect și bunătate, și l-a convins să mă forțeze să-mi donez întregul venit anual casei pe care noul ordin călugăresc o construia la Gex. I-a sugerat că aș putea fi mituită să fac lucrul acesta, dacă aș fi numită stareță. [Preotul acesta avea o asemenea influență asupra Episcopului, încât oamenii îl porecleau „micul episcop“].

În același timp preotul acesta a început să mă atace cu vehemență. Îmi intercepta toate scrisorile, ca să nu aflu zvonurile pe care le răspândea despre mine prietenilor mei din Franța. Când am fost rugată să devin stareță,

le-am răspuns că nu era posibil, deoarece nu parcursesem perioada de doi ani de noviciat [perioada începătorilor]. După trecerea acelei perioade, urma să văd cum mă va călăuzi Dumnezeu. Stareța de atunci mi-a răspuns cu sarcasm că, dacă intenționam să plec, era mai bine s-o fac cât mai repede. Însă nu m-am oferit să plec.

Am văzut cerul din ce în ce mai înnourat. Furtunile se năpusteau asupra mea din toate părțile. Apoi stareța a început să îmi vorbească pe un ton mai blând, pretinzând că mă respectă și întrebându-mă dacă putea să mă însoțească la Geneva ca să-L slujească pe Dumnezeu. Atunci i-am destăinuit că nu aveam de gând să mă alătur noului ordin, pentru că acesta nu părea să procedeze drept în toate privințele. Ea mi-a dat de înțeles că nici ea nu era de acord cu unele practici, dar le-a permis deoarece erau necesare pentru asigurarea credibilității casei și pentru atragerea donațiilor din Paris. Am insistat asupra faptului că, dacă umbliam drept, Dumnezeu nu ne va părăsi niciodată și va face chiar și miracole pentru noi.

La puțin timp după aceasta, Părintele La Combe a venit să-și dea acordul pentru călătoriile misionare. Stareța i-a cerut voie să mă însoțească la Geneva, dar acesta i-a răspuns direct, în felul lui obișnuit: „Domnul mi-a arătat că nu vă veți stabili niciodată la Geneva”. Atunci ea s-a înfuriat atât pe el, cât și pe mine. Ea, preotul și administratorul casei au conspirat împotriva mea pentru a mă forța fie să mă alătur noului ordin călugăresc, fie să plec. Apoi stareța a murit.

Prigoanele la care erau supuse slujnicele mele erau foarte mari. Pe una o trimiseseam deja acasă, pentru că maicile de la Gex o istoviseră cu totul. Apoi a vrut să plece și cealaltă și a început să se plângă de situație. M-a criticat că am renunțat la o viață atât de bună – cum am putut să vin la Gex, în locul acesta de nimic? I-am îndurat cu greu agitația și plângerile zgomotoase.

Urmărirea Părintelui La Combe

În speranța că Părintele La Combe va cădea în cursă, preotul acela i-a cerut să predice. Apoi a susținut că predica părintelui fusese plină de erori. A inclus în predica Părintelui La Combe opt afirmații noi și le-a aranjat în așa fel, încât să pară răuțicioase. Următorul pas a fost de a trimite o copie a predicii la Roma, cu scopul ca aceasta să fie examinată de Inchiziție. Spre surpriza lui, Roma s-a pronunțat în favoarea predicii. Acest lucru l-a tulburat într-atât, încât l-a ocărăț pe Părintele La Combe în termenii cei mai jignitori.

În ciuda acestei comportări, Părintele La Combe s-a oferit cu umilință să-i ducă Episcopului eventualele scrisori pe care preotul le-ar fi avut de

trimis, deoarece urma să-l vizitez pe Episcop la Geneva. Preotul i-a cerut să aștepte câteva minute până va întocmi scrisorile.

Părintele La Combe a așteptat mai mult de trei ore, fără să primească vre-o veste din partea preotului. Apoi, după ce a verificat, a descoperit că preotul trimisese deja un servitor călare și-i ordonase să meargă cât poate de repede cu scopul de a-l întâlni pe Episcop înainte ca Părintele La Combe să ajungă la el. Era evident că făcuse acest lucru pentru a-l influența pe Episcop împotriva Părintelui. Când a ajuns și Părintele La Combe, Episcopul era preocupat și supărat. Părintele mi-a relatat conversația pe care a avut-o cu el, după cum urmează:

Episcopul: Trebuie să o convingeți pe doamna aceasta să doneze tot ce are noului ordin călugăresc. Apoi să o numiți stareță peste maicile de acolo.

Părintele La Combe: Domnul meu, știți că dânsa nu are nici o dorință să li se alăture și că s-a oferit să stea cu maicile doar ca o simplă persoană care stă în pensiune. Dacă maicile doresc ca ea să rămână, va sta. Dacă nu, va merge la o altă mănăstire, dacă Dumnezeu nu are un alt plan pentru ea.

Episcopul: Înțeleg ce spunei, dar pentru că este foarte ascultătoare, la porunca dumneavoastră s-ar alătura noului ordin.

Părintele: Tocmai pentru că este atât de ascultătoare, domnul meu, ar trebui să ne ferim să-i poruncim ce să facă. Cum pot eu să o conving pe această doamnă, care a renunțat la averea ei și și-a păstrat pentru ea doar o mică sumă, să renunțe la restul banilor ei pentru o casă care nu este pe deplin recunoscută și poate nici nu va fi vreodată?

Dacă această casă n-ar mai exista într-o zi, cum va mai putea trăi doamna aceasta? Și, într-adevăr, s-ar putea să nu mai existe mult timp casa, deoarece nu există în jur protestanți cărora să le slujească.

Episcopul: Motivele acestea nu sunt bune. Dacă nu o obliși să facă așa cum am spus eu, te voi retrograda și te voi suspenda din funcție.

Felul în care a pus Episcopul problema l-a surprins pe Părintele La Combe, totuși el știa că suspendarea nu depindea de asemenea porunci capricioase.

Părintele: Domnul meu, sunt gata să sufăr nu numai suspendarea, dar chiar și moartea, decât să fac ceva împotriva conștiinței mele.

Părintele La Combe mi-a spus să-mi iau toate precauțiile necesare, pentru că el urma să meargă la Roma pentru a fi cercetat de superiorii lui. Între timp primisem o scrisoare prin care eram informată că mă călugărișă din Thonon care îngrijea de fiica mea s-a îmbolnăvit și mă chema la ea. Le-am arătat măicilor casei scrisoarea și le-am spus că voi pleca. Urma să mă reîntorc la ele numai dacă încetau să mă mai ocărăscă și dacă îl lăsau în pace pe Părintele La Combe. Ele, din contră, mi-au oprit scrisorile și au trimis în toată țara mesaje calomniatoare la adresa mea. Astfel, după aproape un an petrecut cu maicile de la Gex, m-am dus la mănăstirea din Thonon cu gândul de a rămâne acolo.

Mutarea la Thonon

Viața la mănăstirea din Thonon cu Marie Jeanne a fost liniștită. Ea uitase franceza și dobândise tot felul de atitudini neplăcute alături de fetițele de la țară. Totuși, inteligența, bunul simț, judecata și buna ei dispoziție m-au surprins.

Sora mea din partea mamei, care era călugărișă, a primit permisiunea de a sta cu mine la mănăstirea din Thonon. Ea m-a ajutat să-mi educ frica, dar avea dispute frecvente cu profesoara particulară a fetei. Amândouă erau înzestrate, dar nu puteam face pace între ele sub nici o formă. Am văzut atât de clar că darurile pe care ni le-a dat Dumnezeu nu ne fac slujitori mai buni, dacă nu le folosim cu o adâncă umilință. Moartea față de noi înșine este mai folositoare.

Pentru că neînțelegerile dintre ele erau tot mai mari, Marie Jeanne (care avea numai șase ani și jumătate) găsea căi de a le face pe plac amândurora - își făcea temele de două ori: o dată cu una, apoi cu cealaltă. Acest lucru nu a durat însă prea mult, deoarece profesoara ei particulară a început s-o neglijeze. Situația aceea m-a învățat să iubesc pe fiecare om cu dragostea de la Dumnezeu care ne dă puterea de a îndura greșelile semenilor noștri.

O, Dumnezeuul meu, cât de adevărat este că putem avea darurile Tale și totuși să fim atât de imperfecti și de plini de noi înșine!

Lupta cu Episcopul

Chiar când am ajuns la mănăstirea din Thonon, un preot mai în vârstă, pios, mi-a spus că avusese o viziune cu mine. El văzuse o femeie într-o barcă pe lac. Episcopul de la Geneva și câțiva preoți încercau să îi scufunde barca și să o înece. Femeia părea că se îneacă, apoi a apărut din nou la

suprafață, însă ei continuau să o urmărească. Femeia își păstra neconținut calmul. Preotul a tras concluzia că Episcopul mă va prizoni fără încetare.

Acest preot în vârstă a avut dreptate. Prigoana s-a intensificat, dar Episcopul de Geneva a continuat în termeni politicoși să mă facă să mă alătur măicilor din Gex și să le donez banii. Se temeau că mi-aș lua înapoi donația pe care le-am făcut-o, dacă m-aș întoarce în Franța. Gândeau însă greșit. Eu nu iubeam banii, ci sârăcia lui Isus Cristos.

Episcopul și preotul care începuseră prigoana au continuat să-mi oprească scrisorile și să-i întoarcă pe cei din Franța împotriva mea. Preotul avea la un moment dat douăzeci și două de scrisori de-ale mele, care se aflau la el pe masă, deschise. Una conținea și o procură pe care trebuia să o semnez și pe care mi-au expediat-o în cele din urmă, după ce au pus-o într-un alt plic. Episcopul i-a scris Părintelui de la Mothe și l-a atras în acest plan, ceea ce nu era un lucru greu de făcut, deoarece fratele meu era deja nemulțumit de mine. Nu numai că nu îi asiguraseram o pensie, dar nici nu îi urmasem sfaturile în toate.

Singurele scrisori pe care le-am primit după aceea veneau din partea Părintelui de la Mothe. I-am răspuns la ele cât am putut mai bine, dar aceasta nu a făcut decât să îl irite și mai mult. În față, Episcopul mă trata cu respect, dar trimitea în același timp prietenilor influenți din Paris scrisori calomniatoare la adresa mea. Maicile de la Gex făceau și ele același lucru. Nu mă simțeam suficient de bine ca să mă reîntorc în Franța pentru a le explica prietenilor mei care era adevărul; Domnul nostru mi-a dat putere să sufăr totul, fără a mă apăra.

Presupun că și aceasta a venit de la Tine, o, Doamne. Fără permisiunea Ta, omul acesta nu ar fi fost în stare de un asemenea comportament nepotrivit.

După Paștele din 1682, Episcopul de Geneva a venit la Thonon. Când am vorbit cu el, părea să fie de acord cu mine. I-am mai menționat încă o dată motivele pe care le aveam împotriva afilierei la noul ordin din Gex, iar apoi l-am rugat astfel: „Înainte de a-mi răspunde, nu vă mai gândiți la nimic decât la Dumnezeu”. Plin de confuzie, el a răspuns: „În lumina celor spuse, nu vă pot da nici un sfat. Dar căutați să faceți bine acestei case”. I-am promis că voi face lucrul acesta. (Pentru că tocmai primisem renta, am trimis o sută de monede de aur la Gex, plătindu să fac la fel cât timp voi mai rămâne în dioceză).

Episcopul a mai adăugat: „Părintele La Combe este un adevărat slujitor al lui Dumnezeu, dar când le împărtășesc și altora acest lucru, ei îmi spun

Pace în furtună

În mijlocul acestor furtuni violente, sufletul îmi era mulțumit. Oamenii mi-au relatat sute de istorisiri nesăbuite despre Părintele La Combe. Cu cât îmi vorbeau mai mult împotriva lui, ca să-l discrediteze, cu atât mai mult îl respectam.

Totuși, viața mea la Thonon era liniștită. Unul dintre copiii bătea adesea la ușa apartamentului meu și Domnul mă îndemna să mă las întreruptă. Prin aceasta vedeam că Dumnezeu este mulțumit când suntem gata să ne supunem permanent fiecărei descoperiri a voii Sale. Iar această supunere trebuie să se realizeze chiar și în lucrurile cele mai mici. Sufletul meu părea ca o frunză sau ca o pană luată de vânt.

Un suflet care se află într-o stare de liniște nu caută nimic pentru sine, ci totul pentru Dumnezeu. Nu se mai bălăcește în mocirlă, prin emoții aprinse și vorbe necugetate, care izvorăsc din iubirea de sine. Dacă sufletul nu este unit cu Dumnezeu, el întinează lucrarea lui Dumnezeu. Dacă sufletele s-ar abandona procesului de purificare al lui Dumnezeu, fără a-și plânge de milă, ar face un progres rapid și ar fi pline de bucurie! Dar puțini sunt cei care doresc să moară față de eul lor. Imediat ce marea începe să se agite puțin, ei își abandonează călătoria. Iubirea de sine distruge totul.

Sufletul care este mulțumit în Tine, o, Dumnezeule, nu vrea să cunoască nimic altceva decât lucrurile la care l-ai chemat. Este plin de mulțumire divină, fiind mai satisfăcut într-un loc umil decât pe un tron. O, dacă eș putea exprima ceea ce gândesc despre a fi mulțumit în Tine! Dar nu pot decât să mă bâlbâi.

că nu am dreptate și că acesta va înnebuni în șase luni". De asemenea, a menționat cât de mult progresaseră călugărițele sub grija și îndrumarea Părintelui La Combe. Astfel, i-am spus că ar trebui să asculte de Dumnezeu din interiorul lui, și nu de ceea ce îi spun alții. Episcopul a recunoscut că modul acesta de a proceda era corect, însă, după ce a plecat de la mine și a vorbit cu alții, a început să stăruie din nou de mine să mă reîntorc la Gex și să devin stareță.

După ce am vorbit cu Episcopul de Geneva la Thonon, le-am adresat câte o scrisoare atât lui, cât și Părintelui de la Mothe, dar toate eforturile mele au fost în zadar. Cu cât încercam mai mult să rezolv problemele, cu atât mai multă confuzie încerca preotul acela să semene. Atunci am încetat să mă mai amestec în aceste dispute.

Într-o zi am aflat că preotul care mă vorbea de rău o câștigase de partea lui și pe maica de la Gex care obișnuia să se roage și pe care o iubeam atât de mult. Acest lucru m-a durut ca și moartea unui copil. Mi s-au dat sfaturi cum aș putea s-o recâștig de partea mea, dar acea cale umană de rezolvare a problemei nu făcea decât să îmi violeze sentimentul lăuntric de dreptate. „Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc” (Psalmul 127:1). Și Dumnezeu a intervenit, căci ea nu a cedat în fața acestui om înșelător – ci chiar i-a dejucat planurile. Cât de bun este Dumnezeu! Dacă aș fi fost alături de ea, probabil că nu s-ar fi clătinat, dar Dumnezeu a călăuzit-o fără ca eu să mă amestec.

Părintele de la Mothe mi-a scris că mă răzvrăteam împotriva Episcopului, rămânând în dioceza lui numai pentru a-i da dureri de cap. Într-adevăr, nu prea eram de nici un folos acolo, atâta timp cât Episcopul era împotriva mea. Am făcut tot ce am putut pentru a fi pe placul Episcopului, dar nimic nu îmi putea mulțumi decât alăturarea mea maicilor de la Gex. Eu știam însă că Dumnezeu nu m-a chemat la așa ceva. Acest lucru, la care se adăuga și educația sărăcăcioasă pe care o primea Marie Jeanne, mi-a zdrobit inima.

În acest timp Părintele La Combe se afla la Roma, unde a fost primit cu cinste, învățătura lui fiind foarte respectată. Speram ca, la reîntoarcere, să pună aceste lucruri în ordine, totuși am lăsat totul în seama lui Dumnezeu.

[Însemnările istorice consemnează că motivele prigonitorilor lui Madame Guyon erau variate. Unii erau geloși din cauza influenței pe care o avea; alora nu le plăcea modul în care învățătura ei despre rugăciunea interioară le scotea la lumină păcatele; alții se temeau că doctrinele ei erau prea asemănătoare cu cele ale protestanților. Părerile acestor oameni l-au influențat pe Episcop, astfel încât el i-a devenit adversar, însă probabil nu din convingere.]

Miracole în mijlocul tulburării

După ce Părintele La Combe s-a reîntors de la Roma, a venit să mă vadă. Mi-a spus că totul părea întunecos și că nu exista nici o probabilitate ca Dumnezeu să mă folosească în țara aceasta. Între timp începuseră să mă doară tare ochii din cauza aceleiași rani de la vărsat care îmi apăruse din nou. Capul îmi era îngrozitor de umflat, însă bucuria din mine era mare. Apoi mi s-a îmbolnăvit fiica, Marie Jeanne. Părea a fi pe moarte. Suflul meu, lăsând totul în seama lui Dumnezeu, continua să se odihnească în liniște. Până la urmă s-a descoperit că suferea de vărsat. A venit să o vadă un medic din Geneva și a spus că nu mai avea nici o speranță de scăpare. A vizitat-o și Părintele La Combe. După ce s-a rugat pentru ea, fetița și-a revenit în scurt timp.

Au urmat apoi și alte miracole, mai mici. Odată am trimis pe cineva la Paris să-mi aducă niște lucruri pentru Marie Jeanne. Am auzit apoi că ele s-au pierdut pe un lac. Omul care trebuia să mi le aducă le-a căutat timp de o lună, dar fără succes. După trei luni mi-au fost aduse, fiind găsite în casa unui om, care nu umblase la ele și nu știa cine i le-a adus.

Altă dată, când am trimis după renta mea anuală, cel care urma să primească banii gheață i-a pus în două sacoșe și le-a așezat pe spinarea unui cal, apoi a dat calul pe mâna unui băiețel, uitând că banii sunt acolo. Banii au căzut de pe cal în mijlocul pieței din Geneva. Însă exact în acel moment s-a întâmplat să trec pe stradă. Am sărit din literă și mi-am luat banii repede! Un lucru care m-a surprins a fost că, deși era o mare mulțime în jur, nimeni nu observase nimic. Numeroasele întâmplări miraculoase mi-au arătat protecția continuă a lui Dumnezeu asupra mea.

O, Dumnezeule, dacă nu ne dezlipim de Tine nici un moment din zi, nu cădem. Așa cum un os deplasat ne provoacă dureri până în momentul în care este pus la locul lui, tot așa și necazurile în viață vin din nerămânerea sufletului în Tine — nefiind mulțumit cu Tine și cu tot ce ینگădui Tu clipă de clipă. Dacă oamenii ar cunoaște acest secret, ar fi pe deplin mulțumiți.

Episcopul de Geneva nu și-a schimbat purtarea față de mine. Pe de o parte îmi scria să-mi mulțumească pentru donațiile mele către casa din Gex, iar pe de alta răspânda zvonul că nu am dăruit nimic acelei case. A scris maicilor mânăstirii din Thonon, unde locuiam, și le-a poruncit să-mi interzică să mai vorbesc cu Părintele La Combe. Stareța și întreaga comunitate s-au supărat foarte tare din cauza aceluiași ordin și au refuzat să-l pună în aplicare. I-au răspuns că nu-l văzusem pe Părinte decât la spovedanie și că erau atât de îmbărbătate de mine, încât se considerau fericite să mă aibă în mijlocul lor, considerându-mă o mare binecuvântare din partea lui Dumnezeu.

Episcopul nu s-a bucurat că eram îndrăgită de maicile ursuline de la Thonon. A spus că încercam să îi câștig pe oameni ca să îi ațâț impotriva lui și dorea să plec din diocesa lui. Aceste lucruri le-au tulburat pe bunele maici ursuline, dar eu eram mulțumită cu voia lui Dumnezeu. Când rămânem în Dumnezeu, împrejurările nu mai au importanță, nimic nu ne mai supără. E păcat să te tulburi din cauza bărfelor. Dragostea de sine îl face pe om să creadă că trebuie să se neliniștească.

În singurătate

Pentru a-mi găsi liniștea în urma oboselii pricinuite de conversațiile interminabile, i-am cerut Părintelui La Combe să-mi îngăduie să mă retrag în singurătate. Atunci s-a întâmplat că m-am lăsat mistuită tot timpul de dragostea lui Dumnezeu și am simțit chemarea de a fi o mamă spirituală — pentru a ajuta suflete. I-am mărturisit aceasta Părintelui La Combe, care a fost profund mișcat până în cele mai tainice ascunzișuri ale inimii. Domnul mi-a arătat că îl alesese pe Părintele La Combe ca să îl onoreze într-un mod special și că urma să îl conducă prin procesul morții față de eul lui vechi. Mie îmi cerea să-L urmez pentru a-i putea ajuta pe alții. Cu bucurie urma să-mi văd copiii spirituali întrecându-și mama.

În această singurătate am simțit un puternic imbold de a scrie, dar nu aveam nici o idee despre ce aș putea scrie. Acest impuls divin a fost atât de plin de har, încât i-am vorbit despre el Părintelui La Combe care mi-a răspuns că simțise și el un îndemn puternic de a-mi porunci să scriu și m-a întrebat: „Ce vei scrie, însă?” I-am răspuns: „Nu știu și nu doresc să știu. Las acest lucru în seama lui Dumnezeu, care mă va îndruma”. Când am luat pana în mână, nu aveam nici o idee cu privire la lucrurile pe care urma să le scriu. Când am început, însă, cuvintele se revărsau — din belșug, năvalnic. Am scris o lucrare întreagă despre calea interioară a credinței, comparând-o cu izvoarele și cu râurile.

În toată acea vreme sufletul meu era atât de plin de Domnul, încât treceau zile în șir fără să vorbesc. El a devenit din ce în ce mai mult Stăpânul absolut al inimii mele. Acest lucru nu m-a împiedicat să-mi ajut sora și pe alții din casă.

Tu, o, Doamne, ne îngădui să fim plini de Tine și ne ții atât de aproape de Tine, încât nu putem descrie acest lucru în cuvinte.

Se manifestă un dar nou

Am început apoi să simt odihnindu-se peste mine puterea de a vindeca. Am experimentat ceea ce Domnul nostru a spus când a fost atins de femeia cu scurgerea de sânge: „Cineva m-a atins; știu aceasta pentru că a ieșit din Mine putere” (Luca 8:46, NIV). Isus Cristos a făcut ca puterea de a vindeca să se reverse prin mine cu ajutorul Cuvântului Său.

Cu toate acestea, Dumnezeu respectă libertatea oamenilor. Uneori mi s-a întâmplat să spun: „Fii vindecat” sau „Fii eliberat de necazurile tale” și persoanele respective au primit aceasta. Cuvântul a fost plin de putere și ele au fost vindecate. Dar alteori oamenii se împotriveau („Voi fi vindecat numai dacă acest lucru este pe placul lui Dumnezeu”) sau se îndoiau, în disperarea lor („Nu pot fi vindecat. N-o să mă fac bine”). Atunci Cuvântul nu avea nici un efect. Când puterea ieșea, dar persoana în cauză nu îi spunea „Da” lui Dumnezeu, simțeam că puterea aceea rămânea suspendată, lucru care mă îndurera. Vindecarea este plină de putere, totuși, cea mai mică îndoială o poate bloca.

De exemplu, sora mea mi-a adus o slujnică, pe La Gautiere, pe care cred că Dumnezeu a vrut să o ajut, nu însă fără neajunsuri pentru mine. Domnul îi oferise unele daruri speciale care îi făceau pe unii să o creadă o sfântă. În timpul petrecut împreună ea a reușit să observe diferența dintre sfințenia care rezultă din folosirea darurilor noastre și sfințenia care provine din moartea față de eu, chiar moartea față de darurile noastre.

Această fată s-a îmbolnăvit foarte tare și nu și-a revenit o bucată de vreme. Într-o zi, după masă, am simțit îndemnul de a-i spune cuvintele: „Ridică-te și fii sănătoasă”. Ea s-a ridicat și a fost vindecată. Călugărițele au fost uimite să o vadă umbilând și au susținut că nu fusese bolnavă cu adevărat, ci numai își imaginase.

O călugăriță bună, care era chinată de unele ispite puternice, și-a mărturisit problemele unei mamei aparent spirituale. Aceasta însă a respins-o spunându-i: „Dacă ești în starea aceasta, nu te apropii de mine”. Cu profundă mâhnire și plină de spaimă, fata a venit la mine crezând că era

blestemată în urma cuvintelor pe care i le spusese maica aceea. Am mângâiat-o, iar Domnul a eliberat-o de chinul ei. Am simțit atunci că maica aceea care a respins-o va cădea într-o stare și mai rea decât a ei.

Această maică „spirituală” a venit apoi la mine, încântată de ea însăși, spunându-mi că îi detesta pe oamenii care cad în ispită și că, în ce o privea pe ea, niciodată nu avusese vreun gând rău. I-am răspuns: „Sora mea, aș dori să înțelegi durerea pe care i-ai provocat-o acelei fiițe”. Mi-a răspuns plină de mândrie, însă în noaptea aceea a căzut într-o ispită și mai puternică. Atunci și-a recunoscut slăbiciunea și nevoia de har din partea lui Dumnezeu.

Dumnezeu îmi vorbește în suferință

Apoi m-am îmbolnăvit atât de tare, încât am fost aproape de moarte. Totuși, în timpul acestei boli ciudate, care a durat mai mult de șase luni, am văzut ce plănuise Dumnezeu pentru mine. Lumea putea să urle de furie împotriva mea, fără să am pe nimeni care să mă apere, dar Dumnezeu îmi va da, prin această cruce, mulțimi mari de copii. El mi-a arătat că diavolul urma să stămească împotriva rugăciunii prigoane cumpilate, însă Dumnezeu avea de gând să folosească prigoana tocmai pentru a întâri rugăciunea. Am lăsat în seama lui Dumnezeu îndeplinirea oricăror lucruri dorite de El și m-am odihnit în voința Lui divină.

De asemenea, am văzut că El mă va călăuzi în pustie, unde îmi va purta de grijă. Aripile pentru această călătorie urmau să fie supunerea întregului meu eu în fața voci Sale sfinte. În prezent mă aflu în acea pustie, într-o închisoare, separată de lume. O parte din ceea ce mi-a arătat s-a împlinit deja. Voi putea, oare, vreodată să exprim îndurărilor de care Dumnezeu mi-a făcut parte?

În timpul acestei boli am început să am convulsii violente, de lungă durată. Deoarece credeau cu toții că voi muri, Părintele La Combe a îngenuchiat lângă patul meu pentru a îndeplini ultimele ritualuri care se practicau în cazul muribunzilor. Atunci Dumnezeu l-a îndemnat să-și ridice mâinile și să poruncească morții să plece de la mine. Toți cei aflați în cameră în acel moment – și camera era aproape plină – au spus că moartea a părut a fi oprită dintr-o dată. Astfel, Dumnezeu m-a readus din nou la viață.

Tot în timpul acestei boli extraordinare, Domnul mi-a arătat treptat că El are și o altă cale prin care sufletele să converseze – într-o tăcere profundă. Ori de câte ori Părintele La Combe intra în cameră, puteam să comunic cu el numai prin tăcere. Inimile noastre vorbeau una către cealaltă, împărțind harul fără a face uz de cuvinte. Era ca și când intraserăm amândoi într-o

Părăsirea adăpostului din Thonon

Boala și durerea au continuat, iar unii erau de părere că aerul lacului [probabil Lacul Geneva] unde se afla mănăstirea nu era sănătos pentru mine. Trăisem în Thonon cu surorile ursuline timp de doi ani și jumătate, în pace și liniște, dar acum trebuia să plec. Părintele La Combe a plecat pentru a-și exercita funcția de consilier sub conducerea Episcopului de Verceil. Am plecat și eu, însoțită de Marie Jeanne și de La Gautiere, slujnica pe care mi-o adusese sora mea și pe care o îndrăgeam în mod deosebit.

Am părăsit localitatea Thonon și m-am mutat într-o casă situată mai departe de lac; era o casă dărăpănată, cu un singur șemineu. Am oferit camera cea mai mare fetiței mele Marie Jeanne și servitoarei La Gautiere, care o îngrijea. Eu locuiam într-o cămăruță în care puteam intra cu ajutorul unei scări. Nu aveam altă mobilă în afară de paturi, astfel că am adus câteva scaune de paie și niște vase de lut. Nicăieri nu m-am bucurat de o mai mare mulțumire sufletească decât în această cămăruță, care era conformă condițiilor în care a trăit Isus Cristos. M-am stabilit acolo cu gândul că voi sta mai mult, însă diavolul nu m-a lăsat mult timp liniștită într-un loc atât de plăcut.

Necazurile s-au înțepit din nou împotriva mea. Oamenii îmi aruncau cu pietre în geamuri. Am semănat în grădină, însă au venit noaptea și mi-au distrus semănăturile, arborii și tot ce au întâlnit în cale. Apoi au încercat să spargă ușa. În ciuda acestui comportament nedrept, mă simțeam mai fericită acolo decât oricare regină de pe pământ. Cei care mă prigoneau, însă, au insistat să părăsesc dioceza și au blamat tot binele pe care l-am făcut. Mă întrebam unde să merg.

În vremea în care fusesem bolnavă, Marchiza de Prunai, sora Secretarului Șef al Statului de pe lângă Ducele de Savoy, mi-a trimis o invitație specială de a sta cu ea. Pe atunci nu mă simțeam destul de bine ca să pot merge, dar îmi doream să o vizitez pe această doamnă devotată, deoarece o admiram. Ea renunțase la splendoarea eurții regale pentru satisfacția de a se dăruia lui Dumnezeu. Timp de douăzeci și doi de ani refuzase oferte de căsătorie, pentru a se putea consacra în întregime lui Dumnezeu. Când a auzit că trebuia să plec de la Thonon, l-a invitat pe Părintele la Combe să o viziteze și să mă ducă și pe mine cu el.

Am crezut că invitația ei era după voia lui Dumnezeu — și că, probabil, El ne scotea de sub presiunea prigoanelor pe care le suferisem. Părintele La Combe s-a hotărât să mă ia la Torino și de acolo el să meargă mai departe la Verceil. [Ambele orașe sunt localizate de-a curmezișul Alpilor, în Italia de azi.]

fară nouă. Faptul acesta era atât de evident divin în natura lui, încât nu îl pot descrie. Petreceam multe ore în această tăcere, în permanență comunicativă, fără a se pronunța vreun cuvânt. Aceasta este o cale prin care Cuvântul ceresc aduce suflurile în unitate cu Sine Însuși. Mai târziu am putut comunica și cu alte suflute în modul acesta, dar comunicarea era într-o singură direcție. Eu le transmiteam har, dar nu primeam nimic de la ele. Cu Părintele La Combe însă, comunicarea harului se manifesta din ambele părți.

În timpul acestei îndelungate boli am ajuns să fiu pe deplin umplută de dragostea lui Dumnezeu. Era ca și cum inima mea nu a ieșit niciodată din acest ocean divin, fiind scufundată în el prin necazuri și a moarte! Isus era atunci viu în mine, iar eu încetaseam să mai trăiesc.

Am văzut că urma să trăiesc și eu ca Isus: „Vulpile au vizuimi și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului nu are unde să-și plece capul” (Matei 8:20). De atunci nu am încetat să experimentez aceasta — fără casă, fără prieteni, doar neamuri care s-au lepădat de mine și altele care m-au prigonit. Am putut spune împreună cu David: „Căci pentru Tine port eu ocară și îmi acopere fața rușinea. Am ajuns un străin pentru frații mei și un necunoscut pentru fiii mamei mele... și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine cad asupra mea” (Psalmul 69:7-9).

Tot în vremea aceea Domnul nostru a pus pe inima Părintelui La Combe dorința de a înființa un spital în Thonon, pentru săracii care erau bolnavi. Aceștia urmau să fie ajutați de un grup de femei. (Existau asemenea instituții în Franța, dar nu și în Thonon.) Un bărbat din oraș donase camerele, iar noi l-am dedicat lui Isus acest mic așezământ. Dumnezeu a folosit renta mea ca să cumpărăm primele paturi, apoi ne-au mai ajutat și alții, astfel încât până la urmă am avut douăsprezece paturi și trei persoane care ne ajutau și care se dedicaseră slujirii pacienților săraci, fără a primi vreo plată în schimb. Eu le-am oferit alifii și medicamente.

Totuși, această lucrare caritativă a atras noi prigoane asupra noastră. Episcopul de Geneva s-a simțit ofensat de generozitatea noastră care, spunea el, i-a făcut pe oameni să gândească favorabil despre mine și despre ideile mele cu privire la viața interioară cu Dumnezeu. A declarat pe față că nu „mai putea suporta să mă aibă în dioceza lui”, deși nu făcusem nimic altceva decât bine. Apoi a început să le hățuiască și pe bunele femei care mă ajutaseră în această lucrare.

Pentru a-i împiedica pe dușmani să ne vorbească de rău pentru faptul că eu, o femeie singură, călătoream împreună cu Părintele La Combe, am luat cu noi un binecunoscut profesor de teologie. Bărbații au mers călare, iar eu am închiriat o trăsură pentru mine, Marie Jeanne și La Gautiere. Dar cei ce ne criticau le-au relatat prietenilor noștri și autorităților din Paris multe povești ridicole și glume dezgustătoare asupra modului în care eu și Părintele La Combe am călătorit împreună, doar noi doi, din provincie în provincie. Fratele meu vitreg, Părintele de la Mothe, a fost cel mai activ în a răspândi asemenea neadevăruri, dar noi nu ne-am apărat. După ce am ajuns la Torino, Episcopul de Geneva a scris scrisori împotriva noastră. Apoi fiul meu mai mare a venit să-mi spună că soacra mea murise și că el vânduse toată averea noastră, fără a mă consulta. Nu am fost întrebată nici în privința tutorelui ales pentru fiul meu mai mic, lucru care m-a rănit profund.

Totuși Tu, o, Dumnezeule, m-ai considerat folositoare, atunci când alții m-au respins. În mijlocul acestor prigoane, Tu m-ai condus în multe locuri ca să fiu o călăuză pentru suflete.

Călăuzind suflete

În timpul șederii mele la Torino, Domnul nostru m-a ajutat să înțeleg mai multe lucruri despre starea sufletelor. De exemplu, o mare slujitoare a lui Dumnezeu a venit la Părintele La Combe cu scopul de a-i mărturisi detalii minunate despre viața ei spirituală. S-a întâmplat să o văd și eu atunci. Părintele La Combe a făcut o observație asupra faptului că a fost zidit prin cele spuse de ea. Chiar a adăugat că văzuse la ea o consacrare pe care nu o observase la mine. M-am bucurat că întâlnise un suflet sfânt.

La scurt timp Domnul mi-a arătat că femeia aceea era doar o începătoare în umblarea ei cu Dumnezeu și i-am menționat și părintelui acest lucru. El mi-a răspuns că vorbeam din mândrie, dar după aceea și-a dat seama chiar el, din comportamentul ei, că această femeie era foarte diferită de ceea ce spusese.

Cresterea în înțelepciune

De multe ori Părintele La Combe îmi spunea că vorbeam din îngâmfare și încăpățănare și se supăra pe mine. Mai tâziu, însă, își schimba punctul de vedere și mă îndemna să-mi continui viața cu Dumnezeu ca și până atunci. Uneori încerca să-și ascundă aceste sentimente negative, dar eu le sesizam de departe. Întotdeauna ne depistam reciproc trăirile. De multe ori mi-a scris: „Atunci când relația mea cu Dumnezeu e bună, mă înțeleg bine și cu tine. Când relația mea cu El nu e în ordine, observ că nu mă înțeleg nici cu tine“. Am văzut cum a lucrat Dumnezeu prin unitatea noastră.

Într-o noapte Domnul nostru mi-a arătat într-un vis că mi-a dat darul deosebirii duhurilor, ajutându-mă să discern ceea ce era cu adevărat de la El și să resping ceea ce nu venea de la El. Discernământul este diferit de metodele obișnuite de apreciere. El nu se bazează pe informații exterioare, ci doar pe darul Său interior. Discernământul nu are nimic de-a face cu simpatia naturală sau cu ostilitatea. Într-adevăr, Domnul nostru a trebuit să distrugă în mine orice fel de ostilitate naturală. Sufletul trebuie să fie pur, să depindă doar de Dumnezeu, ca totul – oameni și evenimente – să fie cunoscut din perspectiva Lui. Pe măsură ce vedeam că un suflet se

purifica în interior, durerea mi se micșora, până ce Domnul mă înșințea că starea interioară a persoanei respective s-a schimbat. Durerea interioară pentru suflute era mai puternică decât cea cauzată de prigoanele exterioare.

În timpul șederii mele la Torino cu Marchiza de Prunai, aceasta începuse să mă privească de sus, deoarece considera că simplitatea copilărească pe care o manifestam în viața spirituală era o dovadă de stupidenie. De asemenea, se considera mai avansată din punct de vedere spiritual decât mine (deoarece trecuse prin foarte puține încercări). Totuși, când i-am proorocit unele evenimente privitoare la casa ei, care s-au împlinit, a devenit din nou prietenoasă, fiind încredințată că în mine trăia Cristos. Din motive familiale, Marchiza a fost obligată să părăsească Torino și să se mute pe proprietatea ei. M-a rugat să o însoțesc, dar educația fiicei mele nu-mi permitea acest lucru. Să stau la Torino fără Marchiză mi s-a părut nepotrivit, așa că nu știam pe ce cale să apuc.

Episcopul de Vercell (la care se afla Părintele La Combe) m-a invitat la el și mi-a promis protecție. Dar din cauza acelor glume dezgustătoare făcute pe seama mea și a Părintelui La Combe, nu doream să crez impresia că mergeam în locul unde se afla el. Episcopul a fost de acord cu mine. Cu toate acestea, dacă ar fi fost să ajungem amândoi la concluzia că mersul acolo era voia lui Dumnezeu, am fi trecut cu vederea această problemă. Dumnezeu ne-a ținut pe amândoi într-o mare dependență de poruncile Sale.

„Copiii“ la Grenoble

Pe când încercam să aflu unde să merg de la Torino, Părintele La Combe a sosit pe neașteptate la Vercell. Mi-a spus că trebuie să mă întorc la Paris fără întârziere. „Pornește la drum mâine dimineață“ m-a îndemnat el. Vestea aceasta m-a surprins. Nu doream să mă întorc într-un loc unde fusesem defăimată, mai ales de familia mea, care bârfise într-o manieră atât de dezgustătoare despre călătoria mea la Torino. Dar fără să mai spun vreun cuvânt, am plecat însoțită de Marie Jeanne și de La Gautiere, slujnica mea iubită.

La Grenoble (un oraș francez situat la o sută de mile în nord-vest de Torino) am petrecut câteva zile cu o prietenă, care era o slujitoare deosebită a lui Dumnezeu. Ea și Părintele La Combe au insistat să nu merg mai departe, pentru că Dumnezeu urma să se glorifice prin mine la Grenoble. Bunul părinte s-a reîntors apoi la Vercell și eu m-am văzut asemenea unui copil lăsat în grija de Providență. Deoarece hanul era plin, am stat în casa unei văduve. Mi-am dus fiica la o mănăstire și m-am hotărât să-mi petrec tot timpul în singurătate, lăsându-mă să fiu umplută de Dumnezeu.

Nu am vizitat pe nimeni la Grenoble, totuși, la câteva zile de la sosirea mea au venit mai multe persoane ca să mă vadă și să-mi vorbească despre dorința lor de a se dedica lui Dumnezeu. Am văzut că Dumnezeu dorea să mă folosească pentru a-i ajuta pe alții în modul acesta. Am putut discerne starea sufletelor lor atât de bine, încât ei au fost surprinși și au exclamat că le-am dat „exact lucrul de care aveau nevoie“. Dumnezeu a fost Cel care a făcut aceasta.

Astfel, multe suflute din Grenoble și-au dăruit în întregime inima lui Dumnezeu. Fete de doisprezece și treisprezece ani munceau din greu toată ziua și, în același timp, se bucurau de părtășia cu Dumnezeu. Nu toate fetele sărace puteau citi, astfel încât se așezau câte două, ca una să-i citească celeilalte rugăciuni în timp ce lucrău. O spălătoareasă săracă, cu cinci copii, care avea și un soț paralizat de o mână (mai desfigurat la inimă decât la trup – deoarece o bătea cu mâna sănătoasă) își întreținea familia și manifesta răbdarea și viața de rugăciune ale unui înger. În mijlocul suferinței și al sărăciei, ea experimenta prezența lui Dumnezeu cu o minte liniștită. Un negustor și un fierar au fost, de asemenea, atinși de Dumnezeu și făceau cu rândul în a-i citi spălătoresei rugăciuni și pasaje din Scriptură.

Acești oameni i-au trimis la mine pe alții, până când am ajuns să fiu ocupată de dimineața până seara târziu vorbindu-le despre Domnul. Oamenii se înghesuiau din toate părțile, de departe și de aproape – erau printre ei călugări, preoți, oameni din lume, slujnice, soții și văduve. Vedeam foarte clar starea interioară a fiecăruia, iar Domnul îmi dădea ce era potrivit și de ajutor pentru fiecare. Ei învățau repede să se roage – acesta fiind un dar cu care i-a înzestrat Dumnezeu. Cele mai avansate dintre acele suflute au cunoscut primirea în tăcere a harului de nepătruns al lui Dumnezeu. Altele au experimentat o mângâiere liniștitoare. Dumnezeu a împărțit mari binecuvântări tuturor acelor care au venit la El cu sinceritate.

Celor nesinceri, însă, nu le puteam adresa nici măcar o silabă. Dacă veneau ca să urmărescă ce vorbesc și să mă critice, nu puteam scoate nici un cuvânt, chiar dacă încercam. Dumnezeu nu-mi permitea acest lucru. De aceea, ei spuneau: „Ce proști sunt oamenii să vină și să o vadă pe această doamnă, care nu e în stare să scoată o vorbă!“ Odată, după ce au plecat, cineva m-a avertizat că ei încercau să mă prindă în cursă. I-am răspuns că Domnul mă avertizase deja înainte.

Ceea ce vorbeam părea a curge dintr-un izvor, iar eu eram numai un vas al lui Dumnezeu. Însă chiar și când eram aplaudată, eram conștientă de faptul că vor urma persecuții. Cei care astăzi spun: „Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului“ vor începe curând să strige: „La moarte

cu El, răstigniți-L!" Când o prietenă mi-a mărturisit cât de mult mă respectă oamenii, i-am răspuns: „Nu uita. Vei auzi blesteme chiar din gurile celor care acum mă binecuvăntează.”

La Grenoble am experimentat un sentiment de mamă mai puternic decât în altă parte. Unii păreau a-mi fi dăruți ca niște copii. Căderea vreunuia dintre ei îmi producea o durere lăuntrică profundă, căci ei dădeau înapoi tocmai când ajungeau în punctul de a muri față de ei înșiși.

Prietena mea avusese un vis cu privire la toată această îngrijire de mamă față de suflete, înainte ca eu să fi ajuns acolo. Ea visase că Domnul îmi dăruise un număr infinit de copii purtând cu toții același fel de haine pe care se aflau însemnele sincerității și ale inocenței. Ea credea că visul însemna că voi avea grijă de copiii de la spital. Dar imediat ce mi l-a istorisit, mi-am dat seama că visul dorea să îmi transmită că Domnul nostru îmi va da un mare număr de copii spirituali.

Călugării care ardeau cărți

Călugării unui anumit ordin din Grenoble au ars toate cărțile referitoare la odihnă și la rugăciunea interioară. Odată, aceiași călugări l-au bătut cu ciomege pe un om pe stradă, pentru motivul că se ruga seara în mod liber, și nu după rânduieli. Cei care, prin rugăciune, au ajuns să aibă vieți nepătate, și nu după rănduiri la disperare.

Călugării care ardeau cărți au trimis după biata spălătoreasă și au amenințat-o, cerându-i să nu se mai roage. I-au spus că numai fețele bisericesti se puteau ruga și că ea își depășea limitele. Ea le-a răspuns că Cristos a poruncit tuturor să se roage și că ceea ce le-a spus ascultătorilor Lui de atunci se adresează tuturor oamenilor (Marcu 13:33, 37). Le-a explicat că, fără rugăciune, nu ar putea să își îndure crucile și sărăcia, că înainte, când trăise fără rugăciune, fusese o femeie rea. De când a început, însă, să se roage, îi iubea pe Dumnezeu din tot sufletul.

Apoi această spălătoreasă le-a propus un experiment: persoane care se roagă persoane care nu se roagă niciodată și douăzeci de persoane care se roagă cu sârguință și priviți la viețile lor. Acest experiment, a spus ea, va recomanda rugăciunea pentru toți! Cuvintele ei nu au făcut decât să îi irite pe călugări. I-au răspuns că, dacă nu se leapădă de rugăciune, nu se mai poate baza pe promisiunea de a ajunge în rai. Ea le-a răspuns că mântuirea ei depinde de Cristos. Atunci au adunat toate cărțile despre rugăciune și le-au ars în piața publică. Orașul a fost străbătut de un adevărat vacarm.

După aceea am primit vizita unui doctor care și-a deschis inima față de mine și mi-a spus că avea experiență în viața spirituală, dar avea nevoie

de mai mult curaj și de credincioșie. Cu o altă ocazie a venit însoțit de câțiva din tovarășii lui, care s-au întămpiat să fie chiar călugări ai ordinului acela care ardea cărți și îi prigonea pe oameni. Aceștia însă erau interesați de rugăciunea interioară și Domnul i-a luat în stăpânire Lui pe toți. Am fost entuziasmată să văd cum Domnul îi folosea pentru a îndrepta pagubele făcute de frații lor.

În cadrul acestui ordin, atât călugării de rang superior, cât și îndrumătorul călugărilor novici se declaraseră împotriva mea, deoarece erau umiliți de faptul că atât de mulți se înghesuiau să primească ajutorul unei femei. Din punctul lor de vedere, Dumnezeu nu putea pune darul rugăciunii într-un vas atât de umil cum ar fi o femeie. (Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, El a arătat un mare har folosindu-mă).

Totuși, doctorul l-a convins pe unul din superiorii călugărilor să vină și să mă vadă. La acea întâlnire, Domnul nostru a aranjat lucrurile în așa fel, încât acesta a descoperit ceva în cuvintele mele care l-a captivat. S-a convins de importanța rugăciunii interioare și a început să răspândească aceleași cărți pe care călugării lui le distruseră.

O, cât de minunat ești Tu, Dumnezeu meu! Atât de înțelept în toate căile Tale, atât de plin de dragoste în felul Tău de a fi! Cât de bine poți Tu dejuca înțelepciunea falsă a oamenilor și triumfa peste mândria lor zadarnică!

Între acești călugări erau și mulți novici. Cel mai în vârstă dintre ei devenise din ce în ce mai neliniștit cu privire la chemarea sa și nu mai știa ce să facă. Era atât de tulburat, încât nu putea citi sau studia, nu putea să se roage și nici să lucreze. Un tovarăș de-al lui l-a adus la mine. Am vorbit câteva timp cu el și Domnul mi-a arătat dificultatea cu care se confrunta. I-am spus despre ce era vorba și el a început să practice rugăciunea inimii. Pe măsură ce îi vorbeam, sufletul său se adăpa din harul lui Dumnezeu așa cum pământul uscat se adapă din ploaia liniștită. Înainte de a părăsi camera s-a simțit eliberat de durerea aceea interioară.

De atunci acel novice a început să-și îndeplinească sarcinile și ritualurile devoționale cu bucurie, nu cu repulșie și dezgust, cum făcuse înainte. Era atât de schimbat, încât ceilalți novici abia îl mai puteau recunoaște. El a fost uimit să vadă că rugăciunea îi putea da har și pace înlăuntrul lui și în mijlocul sarcinilor pe care le avea de îndeplinit. Rând pe rând mi i-a adus și pe ceilalți novici și cu toții au găsit har prin rugăciune, deși nu în același mod, ci fiecare potrivit temperamentului lui. Niciodată nu mai fusese în acel loc un novice mai înfloritor.

... puteau opri din mirare văzând schimbarea care avusese loc în novicii lor, deși nu cunoșteau cauza. Într-o zi, pe când vorbeau despre aceasta cu unul din călugări, acela le-a spus: „Părinții mei, dacă îmi permiteți, o să vă spun motivul. Totul se datorează femeii pe care ați criticat-o. Voi n-o cunoașteți, însă Dumnezeu a folosit-o spre folosul vostru”. Atunci amândoi, atât superiorul, cât și îndrumătorul novicilor, au acceptat cu umilință să practice rugăciunea într-un mod pe care îl explicasem într-o broșură pe care Domnul mă inspirase să o scriu: „*O scurtă și foarte ușoară metodă de rugăciune*” [intitulată acum *Experimentarea profunzimilor lui Isus Cristos*]. Ei au cules atâtea roade din această practică, încât acel superior mi-a spus: „Am devenit un om nou. Înainte nu mă puteam ruga, pentru că ajunsesem să fiu insensibil și epuizat. Dar acum mă rog cu ușurință și trăiesc sentimentul prezenței lui Dumnezeu”. Îndrumătorul novicilor a spus: „Sunt călugăr de patruzeci de ani și pot spune cu adevărat că niciodată n-am știut să mă rog. Niciodată nu L-am cunoscut sau nu L-am gustat pe Dumnezeu până când nu am citit această cărticică.”

Acești călugări au repus în drepturile ei rugăciunea și au adus de o sută de ori mai multe cărți de rugăciune decât acelea pe care frații lor le arseseră. Mâna lui Dumnezeu mi s-a arătat în mod minunat în toate aceste împrejurări.

Mai multe suflete de călăuzit

O maică de la mănăstire căzuse într-o depresie gravă care durase timp de opt ani și n-a putut fi ajutată de nimeni. Îndrumătorul ei spiritual chiar i-a amplificat-o oferindu-i remedii care i-au înrăutățit starea. Am auzit despre situația ei, dar nu m-am dus la mănăstirea aceea, neobișnuind să merg în locuri în care nu eram chemată. Nu doream să mă amestec și doream ca voia lui Dumnezeu să primeze. Am fost surprinsă că într-o seară, la ora opt, a venit după mine o persoană trimisă de stareța mănăstirii. Biata fată luase un cuțit să se sinucidă, deoarece era disperată că nu găsea nici un remediu la depresia ei. Când i-a căzut cuțitul din mână, persoana care a vizitat-o a sfătuit-o să vorbească cu mine.

Domnul nostru mi-a descoperit care era problema ei și că El dorea ca ea să l se predea Lui, în loc să l se mai opună, așa cum de fapt făcuse până atunci alergând după un remediu sau altul. Am ajutat-o să ajungă la această predare și dintr-o dată a experimentat o pace a paradisului. Durerile și neplacerile i-au dispărut într-o clipă și nu s-au mai întors. S-a schimbat

atât de mult, încât acum este admirată de toată comunitatea. Domnul nostru i-a dat un mare dar al rugăciunii și i-a făcut parte de prezența Lui continuă.

Acolo, la Grenoble, am simțit un puternic imbold de a citi mai ales din Sfânta Scriptură. Când am început să fac asta, am simțit îndemnul de a scrie pasajul citit. Apoi, dintr-o dată, îl puteam înțelege și eram în stare să scriu și explicația. Lumina se revărsa și descopeream comori ascunse de înțelepciune și cunoaștere. Înainte de a scrie, nu știam ce urma să scriu. După ce scriam, nu îmi puteam aminti ce scrisesem. Nu foloseam nici o altă carte decât Biblia. Când scriam pe marginea Vechiului Testament sau a Noului Testament, făceam referire la pasaje din unul sau cellălalt, dar niciodată nu a trebuit să le caut; pur și simplu le știam. Singurul timp pe care îl aveam la dispoziție pentru a scrie era noaptea, și nu îmi mai rămăneau decât câteva ore de dormit.

Am continuat să scriu cu o mare iuțeală. Mâna abia putea să urmeze călăuzirea Duhului. Nici un copist silitor nu ar fi putut copia nici în cinci zile ceea ce scriam eu într-o noapte. Tot ce e bun în cele scrise este de la Dumnezeu, orice altceva este de la mine însămi. Ziua abia aveam timp să mănânc, din cauza numărului mare de oameni care veneau la mine.

Între timp au început să se neliniștească unii preoți. Spuneau că le luam slujbele și că n-ar trebui să mă amestec în ajutorarea sufletelor. Ar fi avut dreptate, dacă eu aș fi căutat să ies în evidență, dar nu am făcut asta. Oamenii veneau la mine; nu eu mergeam la ei.

Nu m-ai pus Tu la încercare, o, Dumnezeule meu, într-o suită de moduri, pentru a vedea dacă eram neînfrițată în mijlocul oricăror încercări sau dacă mai aveam fie și un cât de mic interes personal?

Nici un loc unde să-mi plec capul

Pe când mă aflam la Grenoble, o fată săracă, o muncitoare cu ziua, a venit la mine profund întristată și mi-a spus: „Vai, te-am văzut în vis ca un miel în mijlocul unei haite de lupi furioși. O mulțime înspăimântătoare de oameni au scos săbiile ca să te distrugă. Tu nu părei surprinsă și nu te-ai apărat. Nimeni nu s-a ridicat să-ți ia apărarea”.

La câteva zile după aceea, au început să circule minciuni despre mine. Episcopul de Geneva își trimisese nepotul din casă în casă pentru a mă vorbi de rău. Unii spuneau că sunt o vrăjitoare și că atrag suferințele prin puteri diabolice. Banii pe care îi dădusem din milă erau considerați falși. Întrucât furtuna se întea cu fiecare zi care trecea, prietenii m-au sfătuit să plec din Grenoble. Un asistent al Episcopului de Grenoble m-a convins să plec la Marsilia, până va trece furtuna. S-a gândit că acolo aș fi bine primită. La acest lucru și-a dat consimțământul și Părintele La Combe. M-au invitat și alții să merg la ei – Episcopul de Verceil și Marchiza de Prunai (care îmi era acum prietenă bună) –, dar am ales să urmez instrucțiunile Părintelui La Combe.

O, Doamne, se pare că Tu m-ai făcut ca să aduc suferințele în unire cu Tine. Tu ai produs rezultate minunate în urma cuvintelor mele, formându-L pe Isus Cristos în suferințele multora. Tu m-ai luat în stăpânire și m-ai făcut să spun acele lucruri care-ți erau plăcute.

Căștigând suferințe în mijlocul crucilor

Servitoarea mea, La Gautiere, și o tânără femeie din Grenoble pe care o ajutasem m-au însoțit cu barca în josul Râului Ron. Am ajuns la Marsilia [unul din porturile Franței la Marea Mediterană] la ora zece dimineața. În acea după masă, s-a pornit împotriva mea o adevărată răzmeriță. (Aceasta a fost o împlinire rapidă a profeției pe care mi-a făcut-o acea muncitoare zilieră săracă). Unii s-au dus la Episcopul de Marsilia să-i spună că trebuie să fiu alungată din oraș din cauza cărții pe care am scris-o, *A Short and*

Very Easy Method of Prayer (O scurtă și foarte ușoară metodă de rugăciune). Dar Episcopului i-a plăcut cartea mea. A trimis după mine, m-a primit cu respect și mi-a cerut iertare pentru toată agitația creată. M-a rugat să mai rămân la Marsilia și m-a asigurat că mă va proteja. M-a întrebat chiar și unde locuiesc, ca să mă poată vizita.

Totuși, tulburarea masei nu a fost oprită. Am primit scrisori jignitoare din partea unor oameni cu care nu mă întâlnisem niciodată. Vedeam că Domnul îmi lua orice loc de adăpost, așa cum nici Isus nu avusese nici un loc unde să-și plece capul.

În timpul celor opt zile petrecute la Marilia, am ajutat câteva suferințabile. Odată, după serviciul de la biserică, un preot m-a urmat la locuința mea și mi-a spus că Domnul îl îndemna să-mi vorbească despre starea lui interioară. Mi-a vorbit cu multă simplitate și umilință, iar Domnul i-a dat, prin mine, tot de ceea ce avea nevoie. *Apoi s-a umplut de bucurie și mulțumire față de Dumnezeu.*

Încotro să mă îndrept?

De la Marsilia, nu știam unde să merg și cu ce. La Grenoble, unde îmi lăsasem fiica la o mânăstire, nu mă puteam reîntoarce. Apoi, Părintele La Combe era de părere că nu ar trebui să merg nici la Paris. Astfel, am luat o trăsură cu gândul să o vizitez pe Marchiza de Prunai din Torino, la care, mă gândeam eu, puteam găsi cel mai onorabil refugiu. M-am hotărât ca, în drum spre casa ei, să trec prin Nisa, pe malul mării, dar când am ajuns acolo, am aflat cu surprindere că trăsura nu putea traversa munții [Alpii Maritimi] spre Torino.

Din nou nu știam încotro s-o apuc – eram dezorientată, uitată de toată lumea și nu știam nici ce dorea Dumnezeu de la mine. Confuzia și crucile mi se păreau tot mai mari. Mă vedeam fără nici un refugiu și hoinărind ca un vagabond. Mă uitam la negustorii din prăvăliile lor, care păreau atât de fericiți în locuințele lor proprii, unde se puteau odihni. Nimic nu mi se părea mai greu de suportat decât această viață hoinară, căci, prin natura mea, îmi plăceau manierele și traiul respectabil.

Apoi am aflat de la cineva că în ziua următoare urma să plece o goeletă pe mare la Genova. Aceasta mă putea lăsa să cobor la jumătatea distanței, la Savona [un port mediteranean care se află acum în Italia]. De acolo am fi putut lua o trăsură spre casa Marchizei din Torino. Neavând altă soluție, am fost de acord.

M-am bucurat să pot călători pe mare și mi-am spus: „Dacă ar fi pe placul Domnului să mă arunce în valuri, aș fi bucuroasă să-mi aflu sfârșitul

aici." Apoi s-a stărnit o furtună care a pus în pericol mica noastră ambarcațiune. Valurile neînduplecate ne-au azvârlit încoace și încolo fără milă, reamintindu-mi de toate calmurile pe care le înduraserăm. În timp ce barca era lovită și aruncată de valuri, inima îmi era plină de pace. Mă întrebam dacă valurile învolburate nu îmi pregăteau cumva un mormânt.

La un moment dat am văzut o piatră care ieșea din mare și mi-a trecut prin minte gândul de a trăi pe o insulă nelocuită. Aceasta ar pune capăt ocărilor și m-ar ajuta să fiu gata de a face voia lui Dumnezeu. Totuși, El mi-a destinat o închisoare cu totul diferită de o stâncă și un alt fel de exil decât cel de pe o insulă nelocuită.

Furtuna ne-a schimbat traiectoria, astfel încât, în loc să facem o călătorie scurtă de o zi, am călătorit unsprezece zile. Nu am putut ancora la Savona și am fost obligate să mergem până la Genova. Am ajuns acolo cu o săptămână înainte de Paști.

Oamenii din Genova ne-au insultat pentru că eram franțuzoaice – soldații francezi le bombardaseră recent orașul. Apoi, magistratul șef al orașului pășise localitatea și luase cu el toate trăsurile, astfel încât n-am găsit nici una spre Torino, unde locuia Marchiza de Prunai. Am fost obligată să mai rămân în Genova câteva zile. Traiul acolo era exagerat de scump, iar mie îmi rămăseseră bani puțini, dar încrederea mea în Providență nu se epuizase.

Mai erau trei zile până la Paști și am căutat cu stăruință o trăsură, la orice preț, care să ne ducă la Torino, pentru a putea sărbători Paștele cu Marchiza. Cu greu m-am putut face înțeleasă. Până la urmă mi-au adus o trăsură aflată într-o stare deplorabilă, cu doi catâri șchiopi, și mi-au cerut o sumă uriașă. În același timp mi-au spus că ne vor duce numai până la Verceil, care se afla la cincizeci de mile în vest de Torino. Nimeni nu a vrut să ne ducă la Torino. Acest lucru m-a tulburat foarte tare, dar locul era atât de înfésat de lăcomie și înșelăciune, încât nu aveam altă alegere. Mica noastră trupă a pornit spre Verceil.

Protejate din nou și din nou

Cărușul nostru era un om brutal și ne trata cu grosolanie, pentru că eram franțuzoaice. La un moment dat am trecut printr-o pădure plină de hoți. Cărușului îi era teamă și ne-a spus că, dacă ne vom întălni cu tâlharii, aceia o să ne omoare. De-abia a pronunțat aceste cuvinte, când dintr-o dată au apărut patru oameni înarmați, care ne-au oprit imediat. Cărușul era înspăimântat, dar eu m-am rugat cu un zâmbet pe față, pentru că nu-mi era frică. De vreme ce nu murisem pe mare, puteam muri în felul acesta.

Hoții s-au apropiat de trăsură, dar imediat ce i-am salutat, mi s-a părut că încep să-și schimbe planurile. Mi-au răspuns cu mult respect la salut și mi-au vorbit plini de o compasiune cu totul neobișnuită pentru niște hoți. Apoi au plecat. Inima mi-a fost convinsă imediat de faptul că aceasta a fost intervenția mâinii lui Dumnezeu, care avea alt plan pentru mine decât acela de a muri de mâna unor tâlhari.

Pe când se însera, cărușul a început să se poarte cu neobrăzare, văzând că nu eram însoțită de nici un bărbat. În loc să ne ducă la han, așa cum era obiceiul, ne-a dus la o moară care avea o singură cameră, în care urma să stăm împreună cu morarii și cu cărușii. Ei au încercat să ne forțeze să rămânem acolo, dar eu m-am împotrivit. Văzând că refuză să ne ducă la han, am pomit-o pe jos (la ora zece seara) cu toate bagajele. Am mers aproape o milă prin întuneric, fără să cunoaștem drumul și traversând o porțiune de pădure bântuită de hoți.

Cărușul, când a văzut că am luat-o pe jos, a început să strige după noi, folosind cuvinte jignitoare. Am îndurat și rușinea aceasta, dar nu fără a o simți din plin. În timp ce înaintam pe jos, m-am resemnat în fața vocii lui Dumnezeu și mi-a fost mai ușor. La han am fost bine primite, am găsit acolo câțiva oameni buni care ne-au oferit găzduire. În dimineața următoare ne-am întors pe jos la trăsură, unde cărușul ne-a bombardat cu noi insulte.

Când trăsură a ajuns la Alexandria (aproape de Milano), ne-am lovit de împotrivirile unei hanği care nu a fost de acord să ne găzduiască. Auzise că pasagerii erau femei și a presupus că eram un anumit fel de femei. Deși ea s-a împotrivit, dar cărușul era hotărât să ne lase acolo. Disputa lor a devenit atât de aprinsă, încât s-a adunat o gloată, la care s-au adăugat apoi și ofițerii de garnizoană. Eu l-am rugat pe căruș să ne ducă în altă parte, dar el o ținea morțiș că era de datoria acelei femei să ne cazeze. În cele din urmă a adus-o pe femeie la trăsură. Imediat ce ne-a văzut, s-a potolit, așa cum făcuseră și tâlharii.

Nu ieșiserăm bine din trăsură, când ne-a zis: „Să vă închideți în cameră și să nu vă mișcați de acolo, să nu cumva să afle fiul meu că sunteți aici. Dacă aude, o să vă omoare”. A pronunțat aceste cuvinte cu atâta putere, încât aș fi putut să mor pe loc de frică. Cele două fete care mă însoțeau erau la fel de îngrozite. Când se auzea cineva prin apropiere, ele credeau că este fiul care vine să ne omoare. Am stat acolo, între viață și moarte, până în dimineața următoare, când am aflat întreaga poveste. Cu câteva zile înainte, o femeie jocosă omorâse acolo un bărbat foarte respectat. Acest incident îl costase enorm pe fiul hanği și îl ruinase. El a jurat că pe viitor va omorî pe orice femeie care va găzdui la han.

Episcopul de Verceil, prietenul meu

După toate aceste întâmplări nefericite, am ajuns la Verceil. Părintele La Combe ne-a întâmpinat neobișnuit de agitat. Spunea că toată lumea va crede că eu am venit acolo pentru el și că acest lucru îi va prejudicia buna reputație. Răceala lui mi-a dublat durerea. L-am întrebat dacă îmi cerea să plec, pentru că, dacă aceasta dorea, voi pleca. Mi-a răspuns că nu știe dacă Episcopul de Verceil mă va primi cu bucurie, dat fiind că mă așteptase de atâta timp, iar eu nu îi făcusem nici o vizită până atunci.

Am avut atunci sentimentul că eram total respinsă de pe fața pământului, că nu eram în stare să-mi gădesc nici un refugiu și că parcă toate faptele se adunaseră laolaltă ca să mă strivească. N-am putut dormi în noaptea aceea la han, neștiind ce să fac – eram prigonită de dușmani și adusesem ocară asupra prietenilor.

Când Episcopul a aflat de sosirea mea, a venit să mă viziteze la nepoata lui, care ne invitase în casa ei. Deși înțelegea limba franceză la fel de puțin pe cât înțelegeam eu italiana, între noi s-a legat o prietenie puternică și mi-a spus că mă privea ca pe o soră. Adecea venea să petreacă o jumătate de oră vorbind cu mine despre Dumnezeu. I-a scris Episcopului de Marsilia pentru a-i mulțumi că mă protejase în timpul prigoanelor pe care le înduraseram acolo. Apoi i-a împărtășit și Episcopului de Grenoble ce pătere avea despre mine.

Episcopul de Verceil a spus că dorea să mai rămân acolo și nici nu voia să audă de plecarea mea la Torino, ca să o vizitez pe Marchiză. În loc de aceasta, a invitat-o pe ea să se stabilească în Verceil. L-a trimis la ea pe Părintele La Combe pentru a o convinge să vină. Aceasta a răspuns cu plăcere și a venit însoțită de fiica ei. Episcopul spera că va forma un grup de suflete credincioase, dar se părea că nu era voia lui Dumnezeu să rămân acolo. Mai degrabă, El dorea ca eu să experimentez tot mai mult răstignirea celui meu.

Oboseala călătoriei ne-a îmbolnăvit, atât pe mine, cât și pe fata din Grenoble, care mă însoțea. Rudele ei erau îngrijorate, crezând că am convins-o să întocmească un testament în favoarea mea înainte de a muri. Dar se înșelau. Era departe de mine gândul de a dori proprietatea altora, renunțasem chiar și la a mea. Fratele ei a venit repede și i-a cerut să-și facă testamentul, deși ea se însănoțise. A vrut ca ea să se întoarcă cu el acasă, însă l-a refuzat. Eu am sfătuit-o să își asculte fratele. Între timp, el se împrietenise cu ofițerii de la garnizoană și le-a spus că mă purtam rău cu sora lui. Atunci ei au început să spună că mă îneam după Părintele La Combe și l-au prigonit din pricina mea.

Agitația aceasta l-a tulburat pe Episcop, dar el n-a putut îndrepta situația. Totuși, prietenia noastră s-a întărit din zi în zi, deoarece el îi iubea pe cei care îl iubeau pe Dumnezeu. În timpul bolii mele m-a vizitat adesea și mi-a oferit mici atenții. Atunci rudele lui au devenit geloase, spunând că voiam să îl ruinez și să îi duc banii în Franța. Episcopul a suportat aceste insulte, sperând că mă va putea păstra în dioceza lui după ce mă voi însănoțosi.

La Verceil, totul era presărat cu necazuri, dar erau câștigate suflete pentru Dumnezeu. În ciuda faptului că nu puteam înțelege limbajul unor călugări și nici ei nu-l înțelegeau pe al meu, Domnul ne-a ajutat să ne dăm seama ce vrea să spună fiecare. Odată, când Părintele La Combe lipsea din oraș, un preot iezuist s-a hotărât să mă pună la încercare. Ca teolog bine educat, mi-a adresat întrebări, dar Domnul m-a ajutat să îi răspund într-un fel care l-a surprins și l-a satisfăcut. Nu înceta să spună cât de bine i-am răspuns.

Boala mi s-a înrăutățit. Episcopul era necăjit din cauza aceasta, dar, după ce doctorii i-au spus că aerul nesănătos de acolo îmi cauza tusea continuă și febra, mi-a spus că, deși cu regret, îmi va da voie să plec. A renunțat la planul său de a forma un grup de suflete credincioase și a spus: „Ți-ai dorit să lucrezi în dioceza din Geneva, însă ei te-au prigonit. Eu, în schimb, care aș fi vrut cu bucurie să te țin aici, nu te pot păstra”. Apoi i-a scris Părintelui de la Mothe, care îmi era frate vitreg, și l-a anunțat că urma să merg la el în primăvară, imediat ce vremea va permite asta.

Spre Paris

Cam tot în această perioadă, Părintele de la Mothe l-a desemnat pe Părintele La Combe să-i fie asistent. Părintele La Combe, care nu și-a dat seama de otrava ascunsă în cererea Părintelui de la Mothe, și-a dat consimțământul. Părintele La Combe a primit ordine de la superiorul său să se reîntoarcă la Paris și să mă ia și pe mine cu el (astfel încât cheltuielile de călătorie să fie suportate de mine, în loc să se facă pe seama ordinului lor). Părintele La Combe a plecat înaintea mea pentru a încheia o afacere și urma să mă aștepte la o trecătoare din munți, de unde aș fi avut o nevoie mai mare de escortă. M-am despărțit de Episcopul de Verceil, în timp ce amândoi simțeam o durere în suflet. El mi-a trimis niște însoțitori până la Torino, pe propria sa cheltuială.

Nu am putut trece prin Torino fără a o vizita pe buna mea prietenă, Marchiza de Prunai. Aceasta n-a mai putut de bucurie să mă vadă. Am făcut împreună alifii și i-am dezvăluit secretul unor leacuri de-ale mele.

Am încurajat-o să întemeieze un spital în locul acela, lucru pe care ea l-a și făcut, pe când mă aflam încă acolo.

Imediat ce i se ordonase Părintelui La Combe să mă însoțească la Paris, Părintele de la Mothe le-a și raportat prietenilor mei despre presupusul meu atașament față de Părintele La Combe, pretinzând că mă compătimentează din cauza rățării mele. Acest lucru i-a făcut pe prieteni să spună că ar trebui să mă supun îndrumării Părintelui de la Mothe. Între timp, acesta își tănuia răul din inimă, adresându-i Părintelui La Combe scrisori pline de respect, iar mie, scrisori pline de tandrețe: „Doresc să îmi aduc sora dragă la Paris și să o slujesc în timpul bolii ei”.

Când mi s-a spus că trebuie să merg la Paris, Domnul mi-a făcut cunoscut că urmau crucile mele cele mai grele. Părintele La Combe a avut un simțământ asemănător și m-a încurajat să mă supun voii divine a lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta însemna să mă ofer de bună voie ca victimă. M-am lăsat însuflă de un duh de jertfă și m-am oferit să sufăr noi prigoane, dacă acest lucru era pe placul iubitului meu Domn. Pe tot parcursul drumului, ceva din interiorul meu repeta neîncetat cuvintele lui Pavel: „Și acum iată că, împins de Duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri. Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus” (Fapte 20:22-24).

Când le-am împărtășit acest lucru celor mai intimi prieteni ai mei, ei au încercat să mă oprească și s-au oferit să-mi dea bani ca să mă stabilesc la Verceil, dar nu am putut să accept această.

O, Dumnezeuule, era de datorია mea să mă sacrific pentru Tine, Cel care ai sacrificat mai întâi totul pentru mine.

Pace în fața răzburării

Relatez ce a mai rămas din această povestire doar pentru a asculta de porunca de a nu omite nimic. Sunt obligată să mă refer deseori la fratele meu vitreg, Părintele de la Mothe, deși mi-aș dori din toată inima să pot trece cu vederea toate acele aspecte pe care trebuie să le dezvălui despre el. Deși se poate ca Părintele de la Mothe să fie ponegrit prin ceea ce voi spune, neg, înaintea lui Dumnezeu, că trec cu vederea multe din faptele lui rele. Dacă ceea ce a făcut m-ar fi afectat numai pe mine, aș îngropa totul. Dar spun adevărul pentru a face dreptate Părintelui La Combe, prigonitor cu cruzime și strivit amarnic sub greutatea calomniilor și a îndelungelor sale întemișări.

Mi-am luat fiica, pe Marie Jeanne, de la Grenoble și am sosit la Paris de ziua Sfintei Magdalena, în 1686, exact la cinci ani după plecarea mea din oraș. Plecasem să câștig suflute în Geneva și în, loc de aceasta, am îndrumat atât suflute rățacite, cât și suflute pioase, în mai multe orașe.

De-abia sosisem că am și descoperit planurile întunecate ticluite împotriva mea și a Părintelui La Combe. Părintele de la Mothe era în fruntea întregului complot, lingușindu-mă în față, dar, pe la spate, căutând să-mi provoace răni adânci. El și asociații săi voiau să mă mut în orașul meu natal, Montargis [la șaizeci și cinci de mile la sud de Paris]. Însă dacă mă refugiam în orașul meu natal, s-ar fi interpretat că îmi recunoșteam vina cu privire la toate lucrurile de care mă acuzau. Acest lucru i-ar fi ajutat să obțină custodia copiilor mei și să preia controlul asupra restului averii și al proprietăților mele. M-am hotărât să nu apelez la ajutorul legii. Dacă ei erau hotărâți să-mi ia și puștinul la care nu renunțasem, eram gata să li-l cedez. Eram dispusă să devin săracă, imitându-L pe Domnul Isus Cristos.

*În veșnicie, Tu îi vei arăta pe cei care și-au fost prieteni adevărați.
Nimic nu este mai mult pe placul Tău decât cei care se aseamănă cu
Isus Cristos și au caracterul Lui.*

Răzbanare împotriva prietenului meu

Părintele de la Mothe și familia mea l-au torturat pe Părintele La Combe din mânie și cu gând de răzbanare, deoarece el, ca îndrumător spiritual al meu, nu m-a forțat să fac ceea ce doreau ei. Cred că fratele meu vitreg era gelos și pe modul minunat de a predica al lui La Combe.

Îi dădusem, de exemplu, Părintelui La Combe o mică sumă de bani (cu consimțământul superiorului său), pentru a plăti primirea unei călugărițe la mănăstire. Mă simțeam obligată să fac acest lucru, pentru că ea plecase de la noul ordin călugăresc urmând sfatul meu. (Aceasta era tânăra femeie pe care preotul de la Gex a dorit să ia el banii aceia și i-a cerut reuși, însă). Părintele de la Mothe a dorit să îi donez lui, pentru a reconstrui un Părintelui La Combe să mă forțeze să îi donez lui, pentru a amenința că îl zid al mănăstirii lui. În caz contrar, Părintele de la Mothe a amenințat că îl va face pe acesta să sufere. Dar La Combe, care era întotdeauna drept, i-a răspuns că nu mă putea sfătui să fac altfel decât îmi dicta propria mea conștiință, fără a și-o întina pe a lui. Acest lucru i-a înțepit și mai mult Părintelui de la Mothe dorul de răzbanare.

A plătit un om pentru a scrie niște scrisori defăimătoare la adresa Părintelui La Combe, în care se făceau afirmații potrivit cărora Părintele ar urma crezurile unui grup deeretici, condus de Michael de Molinos. Părintele de la Mothe a adus aceste acuzații în fața judecătorului curții ecleziastice. Acesta i s-a alăturat în acest complot întunecat. Apoi le-au expus în fața arhiepiscopului, spunându-i că râvna lor pentru Dumnezeu îi îndemna să îl demaște și să îl excludă pe acest eretic din mijlocul fraților săi. Ei mă considerau și pe mine o eretică.

Apoi, pentru a-și duce la bun sfârșit intriga, au pus la cale o altă înșelătorie. Și-au amintit că fusesem la Marsilia. Ca urmare, au întocmit o scrisoare falsă, ca venind din partea Episcopului de Marsilia și adresată Arhiepiscopului de Paris. Părintele de la Mothe mi-a arătat-o și mi-a spus: „Privește ce lucruri șocante se relatează aici despre tine. Tu și Părintele La Combe ați dat naștere la bârfe. Avem și martori care să ne dovedească aceasta”.

Eu i-am răspuns: „Născocirea ta este ingenioasă, dar n-ai verificat să vezi dacă Părintele La Combe a fost la Marsilia. Nu cred să fi fost acolo vreodată în viața lui. În timp ce eu eram la Marsilia, Părintele La Combe lucra la Verceil”.

Atunci Părintele de la Mothe a dat din colț în colț. Ulterior, l-a întrebat pe Părintele La Combe asupra acestui lucru, iar el i-a confirmat că nu fusese niciodată la Marsilia. Au rămas plini de dezamăgire. Apoi și-au

schimbat versiunea și au spus că scrisoarea nu venea din Marsilia, ci din Seisel. Dar eu nu fusesem niciodată la Seisel, astfel că și cea de-a doua schemă le-a eșuat.

Au recurs la orice născocire imaginabilă pentru a mă înșpăimânta: amenințări, scrisori falsificate, acuzații de vestire a unor doctrine false. Deoarece toate aceste lucruri n-au dat rezultat, Părintele de la Mothe a adresat în public acuzațiile pe care le avea împotriva mea, ridicându-se în picioare în biserică și spunându-mi: „Tu, sora mea, trebuie să pleci. Ești acuzată de crime dintre cele mai grave”.

Eu, însă, am rămas neclintită și i-am răspuns cu calmul meu obișnuit: „M-am dedicat pe mine însămi lui Dumnezeu în fața tuturor. Dacă L-am supărat pe Dumnezeu, trebuie să fiu pedepsită, pentru a da un exemplu lumii. Dar dacă sunt nevinovată, nu am de ce să fug”. Hotărârea mea l-a umplut de uimire, însă apoi l-a înfurat.

Părintele La Combe a fost denigrat în fața regelui într-un mod grosolan, apoi a fost arestat. Deși la proces a reieșit că era nevinovat și nu s-a găsit nici un fel de temei pentru a fi condamnat, părâșii noștri l-au făcut pe rege să creadă că el era un om periculos în cercurile religioase. Apoi a fost întemnițat pe viață într-o fortăreață a Bastiliei. Când dușmanii lui au aflat că șeful fortăreței îl respecta și îl trata cu bunătate, au aranjat să fie mutat într-un loc mult mai rău.

O, Dumnezeule, Tu care vezi totul, vei răsplăti fiecareia după faptele sale.

Mai multe falsificări și născociri

O dată ce l-au înlăturat pe Părintele La Combe, Părintele de la Mothe a încercat mai mult decât oricând să mă forțeze să plec. M-a asigurat că dacă mergeam la Montargis, toate necazurile mele se vor sfârși. Însă dacă nu acceptam, urma să plătesc pentru că nu îi ascultam ordinele. Mă bârfea pe oriunde mergea și își punea confrății să îmi trimită scrisori jignitoare, prin care îmi spuneau că dacă nu îl accept pe el ca îndrumător spiritual, voi fi ruinată. (Mai păstrez încă acele scrisori). Unii m-au sfătuit să mă prefac că accept să fiu îndrumată de el și să-l înșel, însă nu puteam face un asemenea lucru cu conștiința curată.

Am îndurat toate acestea în liniște. Nu m-am justificat și nici nu m-am apărut, ci am lăsat totul în seama lui Dumnezeu, să facă așa cum dorea El. În timpul acesta, El mi-a turnat și mai multă pace în suflet. La biserică auzeam criticile oamenilor. Unii preoți spuneau chiar că ar trebui să fiu

dată afară din biserică. M-am lăsat în mâinile lui Dumnezeu, gata de a suferi cele mai severe dureri și torturi, dacă aceasta era voia Lui.

Deși oamenii își ridicau glasul împotriva mea, Dumnezeu nu a încetat să mă folosească pentru a atrage multe suflete la El. Cu cât prigoana împotriva mea se intensifica, cu atât mi se dădeau mai mulți copii. Domnul a revărsat prin mine, slujitoarea Lui, mari binecuvântări.

Apoi dușmanii mei l-au făcut pe rege să creadă că eram o eretică. I-au spus că *O scurtă și foarte ușoară metodă de rugăciune* era o carte periculoasă și că am corespondat cu ereticul Michael de Molinos când, de fapt, nici nu auzisem vreodată de el, până nu am citit despre el în Gazette. Pentru a-și dovedi bărfa, mi-au falsificat scrisul și au întocmit o scrisoare în care, chipurile, afirmam că am avut întruniri religioase la mine acasă, însă le-am suspendat, din cauza întemnițării Părintelui La Combe; urma să țin întruniri în casele altora, dacă puteam trece neobservată. Ei i-au arătat regelui această scrisoare plină de scormeli și, pe baza ei, s-a dat ordin să fiu întemnițată.

Între timp, pe când eram foarte bolnavă, m-a vizitat Părintele de la Mothe. Sub masca amabilității, mi-a spus că procesul Părintelui La Combe se desfășura bine și că își dorea ca bunul Părinte să fie eliberat din închisoare. Însă a adăugat că avea nevoie de actul pe care îl aveam de la Inchiziție, în care Părintele La Combe era declarat nevinovat. Mi-a promis că va înmâna acest act autorităților.

La început am reacționat ca și când mi-ar fi prea greu să dau de el. „Ce?” a spus acesta. „Vrei să fii cauza nenorocirii bietului Părinte la Combe? Tu ai această putere în mâini.” Am cedat și le-am spus servitoarelor să i-l dea. Mai târziu, un funcționar de la tribunal mi-a cerut acel act, cu scopul de a-l ajuta pe Părintele La Combe. L-am trimis să-l ceară Părintelui de la Mothe, însă acesta a negat că i-l dădusem și a spus despre mine: „Creierul ei nu mai funcționează bine și își imaginează tot felul de lucruri”. Mesagerul s-a reîntors la mine și persoanele care mă îngrijeau în cameră au depus mărturie că i-l dădusem. Totuși, tribunalul nu l-a putut obține de la el.

Au așteptat să mă însășițesc ca să mă arunce în închisoare. Părintele de la Mothe s-a plâns confracților săi că mă purtasem urât cu el. Aceștia mi-au scris că sufeream din pricina crimelor mele și că ar trebui să mă las condusă de Părintele de la Mothe. Se spunea că eram nebună de legat, că eram un monstru de mândrie, nevoind să mă las îndrumată de Părintele de la Mothe. Acesta era ospățul de care aveam zilnic parte, în marea mea durere. Părăsită de prieteni și asuprită de dușmani, am rămas în tăcere, lăsându-mă în seama Domnului.

Apoi am fost acuzată de tot felul de lucruri rușinoase, erezii, vrăjitorii și sacrilegii. Imediat ce m-am simțit destul de bine pentru a fi dusă de alții într-un scaun la biserică, mi s-a spus că trebuie să vorbesc cu oficialii bisericii. Le-am vorbit cu simplitate și ei au afirmat că îmi cred spusele. Totuși, după două zile, au spus despre mine că am acuzat multe persoane și au folosit acele presupuse acuzații pentru a se scăpa de diferite persoane care nu le intrau în grații — oameni de onoare, pe care nu i-am văzut și de care nu am auzit niciodată. Unul a fost proscris pentru că afirmase despre cărticica mea, *O scurtă și foarte ușoară metodă de rugăciune* că era bună.

Este remarcabil faptul că această carte nu a fost interzisă, ba chiar a fost retipărită de când sunt în închisoare. Anunțuri cu privire la ea fuseseră afișate la palatul arhiepiscopului și peste tot în Paris.

În aceeași zi în care au fost proscriși domnii aceia, am primit și eu un ordin sigilat pentru a fi închisă într-o mănăstire din suburbia St. Antoine a Parisului. Cel care mi-a înmănat ordinul a fost adesea martor al durerii celor care erau proscriși și a fost surprins să mă vadă atât de calmă. A fost atât de impresionat, încât a început să plângă. Deși i se ordonase să mă ducă acolo imediat, a avut încredere în mine și m-a lăsat să fac ce vreau în ziua aceea. Mulți din prietenii mei au venit să mă viziteze. Nu puteam sta în picioare, pentru că eram foarte slăbită din cauză că avusesem febră în fiecare noapte, timp de mai multe săptămâni.

Închisă într-o mănăstire

În data de 29 ianuarie, 1688, am plecat la Mănăstirea Arătării Sfintei Maria. Am sperat să primesc din partea călugărițelor permisiunea de a le avea cu mine pe Marie Jeanne și pe La Gautiere, însă am fost închisă singură într-o cameră. Ele nu permiteau nimănui să îmi aducă vești despre fiica mea.

Maicilor de la mănăstire li s-au spus lucruri atât de înfricoșătoare despre mine, încât acestea mă priveau cu groază. Mi-au ales ca gardian o călugăriță despre care au prezis că mă va trata cu asprime, ceea ce a și făcut. Ele m-au întrebat cine mi-a fost preot (după ce Părintele La Combe a ajuns în închisoare) și le-am dat numele preotului respectiv, dar acela a negat. M-am oferit să le aduc martori care m-au văzut la mărturisire, dar ele au spus că m-au prins cu minciuna și că nu puteau să aibă încredere în mine.

Cea care mă păzea era convinsă că eram o nebună eretică și o prefăcută. Numai Dumnezeu știe ce m-a făcut să îndur. Văzând că încerca să mă prindă cu vorba, eu am încercat să fiu cât mai exactă, dar n-am făcut prin aceasta decât să înrăutățesc lucrurile. Am făcut greșeli și astfel i-am oferit

șansa de a mă avea la mână. Apoi am încetat să o mai conving, gândindu-mă că femeia aceasta mă va duce la eșafod prin măturile false pe care le raporta stareței. M-am împăcat cu soarta mea și m-am întors la starea mea de liniște înaintea lui Dumnezeu.

Încep interogările

Înălții oficiali bisericesti au venit de patru ori să-mi pună întrebări. Domnul nostru mi-a dat harul de a mă ajuta să răspund la întrebările lor mai bine decât dacă m-aș fi pregătit. Ei mi-au spus că dacă m-aș fi explicat la fel de bine pe cât am făcut-o în cartea mea, *O scurtă și foarte ușoară metodă de rugăciune*, nu m-aș fi aflat acum în necaz. Ultima cercetare a fost în jurul unei scrisori falsificate pe care au citit-o și pe care mi-au permis și mie să o văd. Le-am spus că nu era scrisul meu, dar ei mi-au răspuns că era doar o copie. Originalul era în altă parte, au spus ei, însă nu îmi dădeau voie să îl văd. Deși le-am spus că nu eu am scris scrisoarea și că nici nu cunosc persoana căreia îi era adresată, acest lucru nu a contat. Le-am arătat toate nepotrivirile din ea, dar ei n-au vrut să mă asculte. Am fost lăsată în mânăstire timp de două luni și am fost tratată mai rău decât înainte. Până atunci sperasem că își vor da seama de nevinovăția mea și îmi vor face dreptate. Dar acum vedeam că nu doreau acest lucru, ci doreau să mă prezinte drept vinovată.

Data următoare a venit un singur reprezentant oficial și mi-a spus că nu trebuie să mai vorbesc despre scrisoare, deoarece era un lucru mărunț. „Nu este un lucru mărunț”, i-am răspuns, „să falsifici scrisul unei persoane pentru a o face să apară drept dușman al statului!” Mi-a răspuns că va încerca să afle cine a scris-o, astfel că i-am dat numele persoanei care a fost plătită să-mi falsifice scrisul. Atunci reprezentantul oficial a schimbat subiectul și mi-a cerut notițele pe care le făcusem pe marginea Scripturii. I-am spus că nu le voi da decât atunci când voi fi eliberată din închisoare.

Deși aceste cerceări au provocat confuzie, eu am simțit o mulțumire și o bucurie de nespus în faptul de a suferi și de a fi întemnițată. Sechestrarea trupului meu m-a făcut să mă bucur mai mult de libertatea minții. Uneori mă simțeam mai legată de cer decât de pământ. În acea perioadă mi s-au luat și mai multe privilegii. Am fost obligată să mă predau din nou și să sorb drojdiile băuturii amare.

În mâinile lui Dumnezeu

După câteva zile de la ultima cercetare, reprezentantul oficial a venit și mi-a acordat libertatea de a mă putea deplasa încoace și încolo prin incinta mânăstirii. Dușmanii mei au insistat atunci să-mi dau consimțământul ca fiica mea să se căsătorească cu un mai vechi prieten al regelui, un bărbat renumit pentru comportamentul său necreștin. Mi-au promis că mă vor elibera din închisoare și că vor renunța la toate acuzațiile împotriva mea, dacă aprobam acest lucru pentru fiica mea de doisprezece ani, Marie Jeanne. Dacă refuzam, însă, urma să fiu întemnițată pe viață sau condamnată la moarte. În ciuda tuturor acestor amenințări, nu îmi puteam cumpăra libertatea cu prețul sacrificării fiicei mele.

La puțin timp după refuzul meu, reprezentanții oficiali i-au ordonat stareței de la St. Maria să mă izoleze. Ea le-a explicat că aerul din cămăruța mea era prea îmbăcsit și prea înăbușitor – era luna iulie – și că, fără aerisire și fără protecție împotriva razelor solare, voi muri. Ei însă nu au luat în seamă aceste lucruri. Când i-a întreat de ce trebuia să fiu izolată, ei i-au răspuns că le ofensasem pe călugărițele din casă. Ea a protestat spunând că, din contră, le ajutasem pe călugărițe și că acestea îmi admirau răbdarea. Dar nimic nu i-a făcut să-și schimbe părerea. Săraca femeie nu s-a mai putut opri din plâns la auzirea unor asemenea cuvinte care erau atât de departe de adevăr.

Apoi au trimis din nou după mine și m-au acuzat că făcusem în ultima lună lucruri cumplite. I-am întreat: „Ce fel de lucruri?” Dar ei nu au vrut să mi le spună. Le-am declarat că Dumnezeu îmi era martor că fusesem întemnițată pe baza unor dovezi false. Ei mi-au băgat de vină că pomeneam numele lui Dumnezeu, dar le-am răspuns că nimic din lume nu mă va putea împiedica să mă bizuiesc pe sprijinul Lui. După aceea am fost închisă într-o încăpere și mai mică decât prima, unde am fost pe punctul de a muri din cauza febrei mari; eram înșepenită din cauza îngustimii încăperii și nu aveam pe nimeni ca să mă ajute.

După opt luni, mi s-a promis că voi fi eliberată, dar Domnul mi-a dat o presimțire că nu făceau decât să îmi întindă noi curse. În 22 august,

1688 (de ziua mea de naștere), când împlineam patruzeci de ani, m-am trezit cu sentimentul că Isus agoniza în timp ce stătea în fața consiliului iudaic adunat împotriva Lui. Am știut că nimeni altcineva în afara lui Dumnezeu nu mă va putea elibera din închisoare și eram satisfăcută că într-o zi o va face, prin mâna Lui. Deși nu știam cum o va face, am lăsat această problemă în întregime asupra Lui.

Cu ajutorul Providenței Divine, cazul meu a ajuns în fața lui Madame de Maintenon, care a devenit foarte interesată de povestirea mea. [Ea era soția morganatică*** a regelui și exercita o mare influență asupra lui.] Această împrejurare mi-a adus eliberarea și Doamna de Maintenon a devenit protectoarea mea.

Viața sub protecția apărătoarei mele

După ieșirea din mănăstire, m-am mutat în casa unde locuia fiica mea. Acolo am zăcut timp de trei luni, cu febră. Mai suferam și de o inflamație la ochi. Marie Jeanne locuia împreună cu soțul ei, Domnul Nicholas Fouquet, Conte de Vaux. Am locuit la ea doi ani și jumătate ca să o ajut, deoarece era atât de tânără. Chiar și acolo dușmanii au continuat să întocmească documente false împotriva mea și să mă acuze că țin întâlniri clandestine. Am vrut să plec pe furiș la o mănăstire din orașul meu natal, Montargis, dar planul mi-a fost descoperit și atât prietenii, cât și dușmanii m-au împiedicat să-l duc la îndeplinire.

Cei din familia soțului fiicei mele erau prieteni cu Abatele François Fenelon. Astfel, am avut ocazia de a-l întâlni pe acesta adesea în casa ei. Am purtat cu el o serie de conversații despre viața spirituală, în timpul cărora Abatele și-a exprimat obiecțiile cu privire la experiențelor mele, în primul rând pentru că și erezia lui Michael de Molinos favoriza simplitatea. Întrucât veștile despre eretici erau foarte răspândite, învățătura simplă era privită cu neîncredere. Eu însă i-am explicat totul atât de clar, încât mi-a acceptat crezurile în întregime. Acest lucru a pus temelia la persecuțiilor pe care el urma să le sufere.

După această perioadă mi-am luat o căsuță în care urma să stau singură. Uneori aveam plăcerea de a-mi primi familia în vizită și pe unii prieteni mai deosebiți. Doamna de Maintenon, protectoarea mea, mi-a făcut cunoștință cu tinerele doamne de la St. Cyr (o instituție caritabilă menită să le educe pe tinerele femei sărăcite, înființată de Madame de Maintenon) și ele i-au împărțit acesteia cum, în urma conversațiilor avute cu mine, au fost atrase cu putere spre Dumnezeu. Ea a fost bucuroasă și a observat schimbări în câteva dintre ele care mai înainte o nemulțumiseră. Atunci ea m-a tratat cu mult respect și timp de trei ani mi-a acordat o mare încredere.

Dar încrederea pe care unele din aceste tinere doamne o aveau în mine i-a făcut pe prigonitorii mei să se alarmeze. Susțineau că tinerele doamne își acordau mai multă atenție mie decât lor, astfel că nu m-am mai întâlnit cu ele. În schimb, aceleora dintre ele care mi-au scris, le-am răspuns, punându-mi scrisorile, nesigilate, la dispoziția lui Madame de Maintenon, protectoarea mea, pentru a fi cercetate și verificate de ea.

Am fost uimită să văd reacțiile pe care le aveau oamenii față de prietenile lui Madame de Maintenon (Contesa de G. și Ducesa de M.) care se întorseseră de la interesele lumești la preocupări evlavioase. Cum se face că, atunci când aceste doamne căutau plăcerile lumești și își împovărau familiile prin jocuri de noroc și prin cumpărarea unor haine scumpe, nimeni nu a spus nimic împotriva purtării lor, dar imediat ce au părăsit viața aceea fără rost, am fost blamată eu, de parcă le-aș fi adus la ruină?

În această perioadă, care a fost, de altfel, liniștită, m-am îmbolnăvit din nou. Doctorii mi-au poruncit să merg la Bourbonn pentru a folosi apele de acolo. Ei au ajuns la concluzia că fusesem otrăvită de slujitorul meu și că, fără un tratament corespunzător, aș muri în câteva ore. Slujitorul a și fugit imediat și nu l-am mai văzut niciodată de atunci. (Am simțit efectele acelei otrăviri mai mult de șapte ani.)

Dumnezeu mă păstra gata de sacrificiu. Eram bucuroasă să primesc din mâna lui Lui orice ar fi venit peste mine. Încercarea de a mă apăra mi se părea la fel de nefolositoare ca și când aș fi lovit cu pumnul în vânt sau într-o persoană imaginară. Când Domnul dorește ca cineva să sufere, El le permite chiar și celor mai virtuoși dintre oameni să cadă într-o orbiere și astfel să se unească în persecutarea persoanei respective. Adesea am spus că mă tem de reproșul conștiinței mele mai mult decât de condamnarea lumii întregi!

Deoarece, o, Domnul meu, tânjesc să mă conformez Tîe, să-Ți fiu pe plac, accept de bună voie să fiu disprețuită. Mai degrabă aș vrea să fiu condamnată de toată lumea, decât să fiu onorată pe culmile lumii – dacă aceasta e voia Ta.

Cercetările făcute de Bossuet, Episcopul de Meaux

În vremea aceasta m-am întâlnit pentru prima dată cu Episcopul de Meaux. I-am înmănat tot ceea ce scrisesem până atunci, povestirea mea, iar el mi-a mărturisit că descoperise în ea o ungere rară din partea lui Dumnezeu. Și-a petrecut trei zile citind-o și a avut pe tot parcursul citirii

sentimentul constant al prezenței lui Dumnezeu în mintea sa. I-am propus episcopului să-mi cerceteze și celelalte scrieri, ceea ce i-a luat aproximativ patru, cinci luni. După aceea, și-a exprimat obiectiile, la care eu am răspuns. Din cauza lipsei sale de experiență în viața interioară, nu i-am putut clarifica toate dificultățile întâlnite de el în scrierile mele. El a admis faptul că istoria bisericii arată că Dumnezeu a folosit uneori bărbați și femei din afara bisericii pentru a instrui, a zidi și a ajuta suflete.

Pe măsură ce protestele împotriva mea deveneau tot mai violente, am cerut să fie desemnate persoanele potrivite care să-mi cerceteze viața și învățăturile, oferindu-mă să fiu întemnițată până când totul urma să se clarifice. Propunerea mi-a fost respinsă.

Trei împuțerniciți ai bisericii mi-au cerut dovezi. Prin urmare, le-am trimis cele două cărțile ale mele și comentariile asupra Scripturilor. La porunca lor, am făcut și un rezumat al lucrării mele, pentru a le cruța timpul și efortul de a citi totul. În acest rezumat, am citat mulți scriitori recunoscuți, pentru a demonstra conformitatea scrierilor mele cu biserică. Din anumite motive, Episcopul de Meaux nu a permis niciodată ca lucrarea mea să fie citită.

Nu am fost lăsată în pace nici după ce examinătorii mei au esuat în a descoperi ceva împotriva mea. În cele din urmă m-am oferit să petrec un timp în oricare din comunitățile religioase din perimetrul diocelui Episcopului de Meux, pentru ca acesta să mă poată cunoaște mai bine. El a fost de acord și astfel, deși era în toilul iernii, am plecat spre locul indicat. Am rămas, însă, împotmolite pe drum timp de patru ore, deoarece trăsura a intrat în zăpadă și a fost aproape îngropată sub ea, într-o vale adâncă. Împreună cu servitoarea mea, La Gautiere, am deschis ușa trăsorii și ne-am așezat pe zăpadă, convinge că vom muri, dacă urma să ne petrecream noaptea în locul acela. Această biată fată și cu mine am rămas liniștite, în ciuda faptului că eram înghețate și îmbibate cu apa provenită din zăpada care se topea pe noi. Ocazii ca aceasta erau menite să ne arate dacă acceptam pe deplin voia lui Dumnezeu sau nu. După un timp au venit niște căruțe care ne-au tras prin zăpadă.

Când a auzit Episcopul ce se întâmplase în călătoria noastră, a fost uimit că îmi riscasem viața pentru a-l asculta cu atâta promptitudine. Totuși, după aceea m-a acuzat că am urmărit feluri ascunse și perfide cu acea călătorie.

Așadar, am trăit timp de șase luni la mănăstirea Sf. Maria din Meaux (la douăzeci și cinci de mile nord-est de Paris). După șase săptămâni de la sosirea mea, am făcut febră. Încă nu îmi revenisem din acea stare, când Episcopul m-a vizitat și a încercat să mă oblige să afirm că nu credeam că Cristos a venit în trup. I-am răspuns că mai bine aș muri decât să semnez

o asemenea afirmație falsă. Câteva dintre călătoriile care auziseră această conversație mi-au luat apărarea și au dat mărturie despre comportarea mea bună și despre credința sănătoasă pe care o aveam.

După câteva zile Episcopul mi-a cerut să semnez o altă declarație conform căreia căzusem în tot felul de rățaciri și m-a amenințat cu persecuții (pe care urma să le sufăr oricum în viitor). Am refuzat să semnez cu numele meu asemenea neadevăruri. După șase luni petrecute la Meaux, el mi-a dat certificatul de aprobare. Mai târziu mi l-a cerut înapoi, dar am refuzat să i-l dau. Acest lucru l-a infuriat.

Apoi mi s-au oferit mai multe locuri unde să mă retrag, dar nu m-am simțit liberă să le accept. Nu am vrut să pun pe nimeni în situații stânjenitoare și nici ca prietenii sau familia mea să fie învinuiți din cauza plecării mele. M-am hotărât să rămân la Paris, într-un loc secret, împreună cu servitoarea mea, care era demnă de încredere și sigură, și să mă ascund de lume. Am făcut acest lucru timp de cinci sau șase luni. Îmi petreceam zilele singură, citind, lucrând și rugându-mă lui Dumnezeu.

În această perioadă, regele a hotărât că n-ar trebui să fiu trimisă la închisoare, ci să stau la o mănăstire. Dar apoi el a fost înșelat de unii oameni bătători care m-au zugrăvit în culori întunecate. Ei au cerut să fiu dusă în închisoarea din castelul din Vincennes, care slujește și ca fortăreață militară. Regele a consimțit în cele din urmă și astfel, pe data de 27 decembrie, 1695, am fost arestată și dusă la Vincennes.

Viața în închisoare

Nu voi spune prea multe despre această ultimă și lungă prigoană, care a creat atât de multe discuții. Poate unii se vor mira că refuz să dau detalii despre cea mai mare și mai puternică cruce a vieții mele, acum, după ce am împărtășit atât de mult despre crucile care au fost mai ușoare. M-am gândit că a fost potrivit să vorbesc despre crucile din tinerețea mea, pentru a arăta cum Dumnezeu m-a pus la încercare prin ele.

La Vincennes mi-am petrecut timpul într-o pace adâncă, mulțumită să-mi trăiesc restul vieții acolo, dacă aceasta era voia lui Dumnezeu. Cântam cântări de bucurie, pe care La Gautiere, care mă slujea, le învăța pe de rost imediat ce le compuneam. Împreună cântam laude lui Dumnezeu. [Această slujitoare credincioasă a fost arestată și întemnițată împreună cu ea]. Pietrele închisorii mele mi se păreau asemenea unor rubine. Îmi plăceau mai mult decât toate pietrele țipătoare și strălucitoare ale lumii.

Timp de zece ani am experimentat o serie de întemnițări și o exilare aproape la fel de lungă, care mai durează și astăzi. Am îndurat multe cruci

Când Madame Guyon a fost arestată în anul 1695, ea pierduse ajutorul protectoarei sale, Madame de Maintenon, care fusese un personaj influent pe lângă Regele Ludovic al XIV-lea. A fost mutată de la Vincennes, iar din 1698 până în 1702 a trăit în renumita închisoare Bastilia [în același timp și loc cu legendarul întemnițat #64389000, omul cu masca de fier]. Acolo a suferit cea mai aspră prigoană.

În total, ea a stat opt ani în închisoare și a fost eliberată cu condiția de a trăi în „exil”, aceasta însemnând că nu avea voie să iasă din Paris. Astfel, la vârsta de cincizeci și patru de ani, și-a vizitat fiica, pe Marie Jeanne, însă renumele și necazurile ei au obligat curtea să-i schimbe destinația exilului la Blois, un oraș aflat la o sută de mile sud-vest de Paris. Ea și-a încheiat această povestire în decembrie 1709, deși a mai trăit încă șapte ani, având parte de o viață liniștită. A murit în 9 iunie 1717, la Blois, în anul în care a împlinit șaptezeci de ani.

În același an în care Madame Guyon a fost arestată, omul în care ea investise atât de mult din sine a fost numit Arhiepiscop de Cambrai. Abatele François Fenelon fusese un favorit al curții regale, în calitate de tutor al nepotului regelui. Când a întâlnit-o pe Madame Guyon în casa fiicei ei, Fenelon a fost profund influențat pentru tot restul vieții.

În calitate sa de nou Arhiepiscop de Cambrai, Fenelon a început să îi facă dreptate mentorului său spiritual înfruntându-l pe acuzatorul acesteia, Bossuet, Episcopul de Meaux. Episcopul era privit ca unul din cei mai buni oratori ai Franței și înainte, cu ocazia unei misiuni de predicare, îl luase pe Fenelon sub aripile sale. Deși Bossuet a făcut mult bine, el era, de asemenea, produsul unei școli de gândire care puneau sub semnul întrebării toate credințele și insistă ca rațiunea să triumfe asupra a toate – în special asupra crezurilor lui Madame Guyon, care au ajuns să fie denumite „chietism”.

Controversa dintre acești doi bărbați a durat câțiva ani, timp în care Bossuet a continuat să condamne cartea lui Fenelon. Până la urmă, cei doi au ajuns înaintea Papei Inocențiu al XII-lea. Papa a condamnat fără nici o tragere de inimă unele părți ale cărții, spunând că „Fenelon a greșit prin faptul că l-a iubit prea mult pe Dumnezeu, iar Bossuet, prin faptul că l-a iubit pe om prea puțin”.

După apariția următoarei cărți a lui Fenelon, Papa a încercat să îl ridice la rangul de cardinal, însă regele l-a exiliat în propria sa dioceză, unde Fenelon și-a câștigat reputația de bun păstor al oamenilor. Apărarea pe care i-o luase lui Madame Guyon l-a costat ascensiunea în cariera pentru

și defăimări. Am suferit de multe ori de boli dureroase, fără nici o alinare. Am simțit timp de câteva luni o asemenea pustiire în lăuntrul meu, încât tot ce puteam să spun era: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit?”

Totuși, nu am dorit ca întemnițarea mea să se sfârșească înainte de vreme. Mi-am iubit lanțurile. Am avut o bucurie și o libertate de nedescris în captivitatea mea strictă. Am fost și sunt liniștită în mijlocul unei furtuni furioase care mă asaltează din toate părțile. Evanghelia le promite celor care renunță la toate din dragoste pentru Domnul „de o sută de ori mai mult în veacul aceasta... împreună cu prigoniri” (Marcu 10:30). Am avut parte de mai mult de o sută de ori din partea Domnului, pe măsură ce El m-a luat cu totul în stăpânire.

Înima îmi era plină de bucuria pe care Tu o dai celor care Te iubesc în mijlocul celor mai mari cruci ale lor.

La Bastilia, când lucrurile au fost duse până la limitele lor extreme, am spus: „O, Dumnezeul meu, dacă Ție Ți place să mă faci un exemplu pentru oameni și pentru îngeri, făcă-se voia Ța!” Chiar și în izolarea în care mă aflu acum, nici o împrejurare nu mă afectează, deoarece nu doresc nimic pentru mine. Statomicia mea nu vine de la mine, ci de la El, care este viața mea, astfel încât pot spune împreună cu apostolul: „Cristos trăiește în mine; și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu” (Galateni 2:20). El este Cel în care trăiesc, mă mișc și îmi am ființa.

Nu am avut niciodată resentimente față de cei care m-au prigonit, deși i-am cunoscut bine. Îi iubesc din toată inima pe prigonitorii mei, mă rog pentru ei și las în seama lui Dumnezeu sarcina de a mă elibera din mâinile lor. Nu inițiez nici un fel de acțiuni. Isus Cristos a spus că prigonitorii Lui nu ar fi avut nici o putere asupra lui, dacă nu le-ar fi fost dată de sus (Ioan 19:11). Nu putem urî mâna pe care Dumnezeu o folosește pentru a ne lovi.

Dacă lanțurile și întemnițarea mea te întristează, mă rog ca ele să te îndemne să nu cauți pe nimeni altcineva decât pe Dumnezeu și să nu fi stăpânit decât de El – nu prin faptul de a fi o persoană importantă, ci prin moartea întregului tău eu.

care lucrase atât de mult, dar în scrierile sale nu se observă nici o urmă de amărăciune. Se pare că și-a însușit bine ceea ce Dumnezeu l-a învățat prin prietena lui – să se roage din inimă și să se abandoneze în mâna lui Dumnezeu.